

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

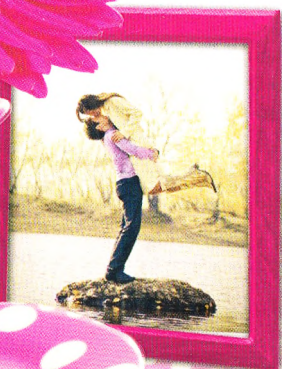
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jennifer E. Smith

Mutluluk Böyle Bir Şey

Çeviren: Bahar Çelik

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

“İlk sayfasından itibaren sizi içine çeken, keyifle okuyacağınız bir roman.”

Publishers Weekly

“Eğlenceli bir dille kaleme alınmış, hayat dolu bu romanı okurken harika vakit geçireceksiniz.”

The New York Times

“Aşkın ve kaderin karşı konulmaz gücünü hatırlatan muhteşem bir kitap.”

Booklist

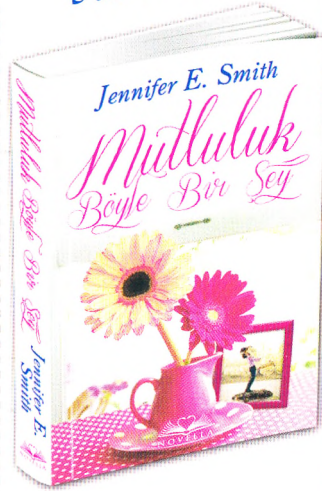
“Ellie ve Graham’ın kalpleri ısıtan hikâyesini okuduktan sonra, mutlu tesadüflerin var olduğuna inanmaya başlayacaksınız.”

Romantic Times

“Samimi ve sıcak bir aşkın hikâyesi.”

Washington Post

Var olduğuna
inanırsan,
aradığın şeyi
bulabilirsin.

Mutluluk
Böyle Bir Şey

Var olduğuna
inanırsan,
aradığın
şeyi
bulabilirsin.

Jennifer E. Smith

Mutluluk Böyle Bir Şey

Çeviren: Bahar Çelik

Mutluluk Böyle Bir Şey

Jennifer E. Smith

1. Baskı: Ocak 2014

ISBN: 978-605-348-229-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©JENNIFER E. SMITH

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291

Topkapı / İstanbul

Sertifika No : 28487

Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı	: This is What Happy Looks Like
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Bahar Çelik
Editör	: Gamze Büyükkaya
Dizgi	: Erkan Küçük
Redaksiyon	: Kerem Yıldız
Kapak	: Yasin Öksüz

Jennifer E. Smith

*Mutluluk
Böyle Bir Şey*

Çeviren: Bahar Çelik

ÖNSÖZ

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.18
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: (konu yok)

Selam, burada programın epey gerisinde kaldık. Bu akşam Wilbur'u yürüyüşe sen götürsen olur mu acaba?

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.24
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Sanırım yanlış adrese mesaj attın ama benim de bir köpeğim var ve zavallı Wilbur'un ortada kalmasını istemem; bu yüzden cevap yazıp durumu haber vereyim dedim...

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.33
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ah, çok özür dilerim. Telefonum yeni de, adresleri tek tek yazmam gerekiyor. Görünüşe bakılırsa adresin sonuna bir numara eksik yazmışım. Wilbur da ben de sana teşekkür ediyoruz. (Bu arada Wilbur bir domuz aslında.)

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.34
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Domuz mu? Ne tür bir domuz yürüyüşe çıkmayı ister ki?

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.36
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Oldukça sofistike bir domuz. Özel tasma bile var...

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.42
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

İlginç bir domuzmuş!

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.45
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ah, hem de nasıl. Harikadır! Cıvı cıvı! Mütevazı!

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.47
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Vay canına. Hem bir domuzun var hem de ona Wilbur adını vermişsin. *Charlotte'un Sevgi Ağı* kitabının hayranı olmalısın. Ya çiftçi ya da kütüphanecisin herhalde.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.01
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

İkisi arasında gidip geliyorum.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.03
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ciddi misin?

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.04
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Hayır. Ciddi değilim. Ya sen?

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.05

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Ben de ne bir çiftçi ne de bir kütüphaneciyim.

Kimden: GDL824@yahoo.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.11

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Dur tahmin edeyim o zaman. Sen yeteneklerinden tam anlamıyla yararlanılmayan, kapasitesinin altında çalıştırılan bir köpek bakıcısının ve bilgisayarının başında oturmuş, birinin sana bir kanişten daha heyecan verici bir şeyler gezdirmeni teklif etmesini bekliyorsun?

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.12

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Tam isabet. Sanırım bugün şanslı günümdeyim...

Kimden: GDL824@yahoo.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.13

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Şaka bir yana, ciddiylim. Senin olayın ne?

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.14
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

... diye sorar internetteki yabancı.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.15
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

... der hâlâ cevap yazmaya devam eden kız.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.17
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Kız olduğumu nereden çıkardın ki?

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.18
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Çok basit. Charlotte'un Sevgi Ağı'na gönderme yaptın.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.19
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ama sen de yaptın!

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.24
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Evet, ama benim annemle babam öğretmen.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.26
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Yani bu senin kız olmadığın anlamına mı geliyor?

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.27
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Hayır. Kız değilim.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.31
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Peki, bu senin on altı yaşındaki kızları ağına düşürmek için evcil domuzunu kullanan ürkütücü, yaşlı bir internet sapığı olduğun anlamına mı geliyor?

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.33
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Beni suçüstü yakaladın.

Hayır, sadece on yedi yaşımdayım. Sanırım bu beni yaşlı, ür-kütücü bir adam kategorisinin epey dışında bırakıyor.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.38
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Doğruya doğru ama ne yazık ki, yine de Wilbur'u bu akşam yürüyüşe çıkarmak için müsait değilim. Müsait olsaydım bile sanırım daha yakında oturan birilerini bulman gerekirdi, çünkü buraya yakın bir yerlerde olduğunu hiç zannetmiyorum.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.39
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Nereden biliyorsun?

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.40
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Çünkü ben Maine'nin Kuş Uçmaz Kervan Geçmez kasabasında yaşıyorum.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.42
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ah, haklısın o zaman. Ben de Kaliforniya'nın Her Şeyin Orta Yerinde kasabasındamım.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.43
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Şanslı ördek.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.44
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Şanslı domuz daha doğru olur.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.48
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Doğru! Hey, sen bir yerlere gecikmiyor muydun?

imden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.51
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Evet, yavaştan o işe dönsem iyi olacak...

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.55
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Tamam. Seninle konuşmak güzeldi. Wilbur'un yardımına koşamadığım için üzgünüm.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.57
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Seni hoş göreceğine eminim. Pek yüce gönüllü bir domuzdur kendileri.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 23.58
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Bunu duymak içimi rahatlattı.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.01

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Hey, E?

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.02

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Evet... G?

Kimden: GDL824@yahoo.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 22.03

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Sana yarın e-posta atsam nasıl olur?

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.04

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Bilmem ki. İnternette gezinip kendime mektup arkadaşları edinmek âdetim değildir aslında...

Kimden: GDL824@yahoo.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.05

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Ama?

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.07
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ama vedalar konusunda da pek iyi sayılmam.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.08
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Tamam o halde. Hoşça kal yerine sadece merhaba diyeceğim o zaman.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.09
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Bu daha iyi oldu. Ben de şöyle diyorum o halde: İyi sabahlar!

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.10
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ama daha sabah olmadı ki...

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.12
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Maine'de oldu.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.13
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Ah, doğru. O zaman: N'aber kovboy!

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.14
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Pek vahşi batılı gördüm sizi. Selamlar efendim!

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.15
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Yoksa uzaylı bir işgalci misin? Ni hao.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.17
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Bunu kesin sözlükten baktın.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.19
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Akıcı bir Çincem olduğuna inanmıyor musun yani?

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.20
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Hayır, inanmıyorum.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.21
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Öyle olsun. Hürmetler o halde! (Bu, Wilbur'dan tabii.)

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.24
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Tabii, başka kimden olacak? Yarın görüşürüz...

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.25
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Bir dakika, bu senin güle güle demeden veda etme biçimin mi yani?

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.27
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Hayır. Ashında merhaba demeyi bitirdiğimden bile emin olduğum söylenemez henüz.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.30
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Benim de. Merhaba.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.31
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: (konu yok)

Selam.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.33

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

İyi sabahlar.

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.34

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Bunu önce ben söyledim.

Kimden: GDL824@yahoo.com

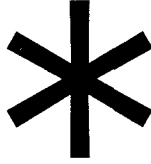
Tarih: Perşembe, 7 Mart 2013, 00.36

Kime: EONeill22@hotmail.com

Konu: Ynt: (konu yok)

Evet, ama gerçekten de güzel bir sabah oldu. Ne yapayım?

BÖLÜM I

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 12.42
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: slm

Sen de insanların e-postalara gülen surat koymasından nefret etmiyor musun?

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 12.59
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: pek değil

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 13.04
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: pek değil

Bunu görmezden geliyorum.

Bir keresinde Rusların mektup yazarken selam sözcüklerinin ardından ünlem işareti kullandıklarını okumuştum. Ne garip değil mi? Sanki mektubun üzerinden birbirlerine sesleniyorlarmış gibi görünüyor olmalı. Ya da sanki birbirleriyle karşılaştıklarına şaşırmışlar gibi.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 13.07
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: hayır, hiç nefret etmiyorum

Belki de sadece o insana mektup yazdıkları için mutlu oluyorlardır...

Benim bu mesajı yazarken olduğum gibi: ☺ !

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 13.11
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: yok, hiç nefret etmiyorum

Teşekkür ederim, ama bence mutluluk böyle bir şey değil.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 13.12
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: yok, hiç nefret etmiyorum

Nasıl bir şey peki?

Mutluluk Böyle Bir Şey

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Tarih: Cumartesi, 8 Haziran 2013, 13.11

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: mutluluk böyle bir şey

Limanın üzerinden doğan güneş gibi. Sıcak bir günde yenen bir dondurma, sokağın aşağısından gelen dalga sesleri, köpeğimin kanepede yanıma kıvrılıvermesi gibi. Ya da akşam yürüyüşleri, muhteşem filmler, gök gürültülü fırtınalar, güzel bir peynirli hamburger gibi. Cuma günleri, cumartesi günleri, hatta çarşambalar gibi. Parmaklarını suya değdirmek, pijama altları, parmak arası terlikler, yüzmek, bir şiir ya da e-postalarda gülen suratlar olmaması gibi... Peki ya senin için mutluluk nasıl bir şey?

1

Bir sirkten farkı yoktu aslında ve tıpkı bir sirk gibi gelmişti kasabaya. Sadece, fillerin ve zürafaların yerine kameralar ve mikrofonlar vardı. Palyaçoların, kafeslerin ve cambazlar için gerilen iplerin yerine prodüksiyon asistanları, karavanlar ve metrelerce uzanan kablolar vardı.

Böyle birdenbire peyda olmasının, onu bekleyenleri bile şaşırtacak şekilde bir anda gelip kasabaya kuruluvermesinin büyüğü bir yanı vardı aslında. Henley kasabasının sakinleri olup bitenleri izlemek için etraflarına toplandıkça film ekibinin en yorgun, en suratsız üyeleri bile bütün kasabanın nabzında atan o beklenti dolu histen, o hafif elektrik dalgasından nasibini almaya başlamıştı. Bu insanlar Los Angeles ve New York gibi yerlerde, yöre halkının onlardan bucak bucak kaçtığı, trafiği sıkıştırıp park yerlerini işgal etmelerine söylendiği, karanlığı bastıran devasa ışıklarına bakıp sinirle iç geçirdiği şehirlerde çekim yapmaya alışmıştı. Dünyada film çekimlerinin bir karın ağrısı, gerçek hayatı sekteye uğratan can

sıkıcı bir iş olarak görüldüğü yerler de vardı.

Ama Maine'nin Henley kasabası bunlardan biri değildi.

Haziran ayı olduğu için kamyonlardaki eşyaları boşaltan adamları izlemeye gelen kalabalık oldukça büyüktü. Şehrin nüfusu gelgit suları gibi yıl boyunca bir yükselip bir alçalırdı. Kış aylarında kasabanın boş dükkânlarını, denizden vuran buz gibi havaya karşı kalın giysilerini kuşanan tam zamanlılar dolaşırdı bir tek. Ama yaz yaklaştıkça nüfus normalin dört belki beş katına çıkar, akın akın gelen turistler bir kez daha kıyı şeridinde sıralanmış hediyelik eşya dükkânlarını, yazlık evleri ve pansiyonları doldurmaya başlardı. Henley kış uykusuna yatan koca bir ayı gibi uzun kış aylarını uykuda geçirir ve her yıl aynı dönemde hayata yeniden merhaba derdi.

Kasabadaki herkes sezonun başlangıcı sayılan, üç ay sürececek gemici, balıkçı, balayı çiftleri ve tatilci istilasının kasabayı esir aldığı Anma Günü'nü iple çekerdi. Ellie O'Neill ise bugünü korkuyla beklerdi ve şimdi kasabanın meydanındaki tıklım tıklı kalabalığın içinde kendine yol açmaya çalışırken bunun sebebini bir kez daha hatırlamıştı. Ölü sezonda kasaba onun oluyordu ama haziranın başındaki bu kavurucu yaz gününde bu yer bir kez daha yabancıların eline geçiyordu.

Ve bu yaz diğerlerinden de beter olacaktı.

Çünkü bu yaz kasabada bir de film çekimi vardı.

Tepede süzülen birkaç martının sesi duyuldu ve uzakta bir geminin çanları çalmaya başladı. Ellie ağzı bir karış açık dolaşan turistlerin yanından hızla geçip bir Çingene kafesi

gibi liman yolunda sıra sıra dizilmiş karavanlardan koşar adım uzaklaştı. Havada keskin bir tuz kokusu vardı, kasabanın en eski lokantası olan Istakoz Tenceresi'nden kızarmış balık kokuları yükselmeye başlamıştı bile. Lokantanın sahibi Joe Gabrielle kapının pervazına yaslanmış, sokaktaki hır gürü izliyordu.

“Ne curcuna ama değil mi?” dedi Joe. Ellie, Joe’nun baktığı yere doğru döndü. O sırada büyük prodüksiyon çadırının önüne uzun, siyah bir limuzin yanaşmıştı. Arkasından da bir kamyonetle iki motosiklet takip etmişti. “Şimdi bir de fotoğrafçılar çıktı başımıza,” diye mırıldandı Joe.

Limuzinin kapısının açılmasıyla birlikte flaşlar patlamaya başlamıştı. Bunu görünce Ellie’nin kaşları çatıldı.

Joe iç geçirdi. “Ne diyeyim, bu kadar gürültü patırtıya epey bir istakoz yerler umarım.”

“Ve dondurma,” diye ekledi Ellie.

“Evet,” dedi Joe, Elli’nin tişörtünün üzerinde isminin işlendiği yere işaret ederek. “Ve dondurma tabii.”

Ellie solmuş tabelasında GÖKKUŞAĞI DONDURMA yazan yeşil tenteli sarı dükkâna ulaştığında işe on dakika gecikmişti bile. Ama endişelenmesine gerek yoktu çünkü içerde bir tek Quinn vardı –onun en yakın arkadaşı ve dünyanın en kötü çalışanı– ve o sırada dondurma tezgâhının üzerine eğilmiş bir derginin sayfalarını karıştırıyordu.

Ellie kapının üzerindeki çanı tıngırdatarak içeri girdiği anda, “Bugün buraya tıklıp kaldığımıza inanabiliyor musun?” diye sormuştu.

Dükkânın içi serindi ve keten helvası kokuyordu. Bu konuda öyle bir şey vardı ki her zaman Ellie için yılları bir soğanın katmanları gibi bir bir geri sarıp onu geçmişe götürüyordu. Annesiyle buraya ilk taşındıklarında Ellie henüz dört yaşındaydı ve yanlarına aldıkları eşyalarla dolu olduğundan ağır ama alamadıklarından ötürü de sessiz bir arabada, Washington'dan buraya süren uzun yolculuğun ardından yaz için kiraladıkları evi sormak için şehirde durmuşlardı. Annesi acele ediyor, direksiyon başında geçen on saatin çok öncesinde başlayan bu yolculuğu sona erdirmek için sabırsızlanıyordu. Ama Ellie direkt dükkânın kapısından girip çilli burnunu vitrinli dolabın kubbemsi camına yaslamıştı; bu yüzden yeni yaşamlarıyla ilgili ilk anısı her zaman bu siyah-beyaz fayanslar, yüzüne vuran serin hava ve portakallı şerbetin tatlı lezzeti olacaktı.

Şimdi tezgâhın altına eğilip askıdan kendine bir önlük almıştı. “İnan bana şu anda dışarıda olmayı istemezsin,” dedi Quinn’e dönüp. “Ortalık hayvanat bahçesi gibi.”

“Elbette öyle olacak,” dedi Quinn. Arkasını dönüp kollarından destek alarak kasanın yanına oturdu ve tezgâhın kenarından ayaklarını sallamaya başladı. Quinn ufak tefek bir kızdı ve Ellie o uzun, hantal bedeniyle, kırk metreden parlayan kızıl saçlarıyla küçüklüklerinden beri her zaman onun yanında kendini dev gibi hissederdi. Fasulye ile Fasulye Sırığı. Ellie'nin annesi onlara böyle derdi. Hayattaki en önemli görevi göze batmadan yaşayıp gitmekken, babasından ona miras kalan tek şeyin o sırık gibi boyu olması Ellie'yi her

zaman düşündürmüştü. Bu hiç adil değildi.

“Bu bugüne dek bu kasabada olan en önemli olay,” dedi Quinn ışıltı ışıltı gözlerle. “Böyle şeyler ancak filmlerde olur derdim ama *hakikaten* de film olacak zaten.” Gazeteyi alıp havaya kaldırdı. “Hem öyle küçük çaplı, önemsiz bir sanat filmi filan da değil. Resmen büyük yıldızlar oynuyor bu filmde. Olivia Brooks ve Graham Larkin. Bütün ay burada olacak.”

Ellie burnunun önünde sallanan fotoğrafa bakıp yüzünü buruşturdu. Bu yüzü daha önce belki bin kere görmüştü. Kaşlarını çatmış bir grup gazetecinin arasından kendine yol açmaya çalışan, koyu renk saçları ve saçlarından da kara güneş gözlükleri olan bir çocuk. Hemen hemen aynı yaşta olduklarını biliyordu ama onda onu Ellie’den daha büyük gösteren bir şeyler vardı. Ellie onu burada, Henley’de, paparazzileri azarlarken, hayranlarına imza verirken, molalarda filmin başrolünü paylaştığı o güzel yıldızla konuşurken hayal etmeye çalıştı ama hayal gücü bu konuda işbirliğine yanaşmıyordu.

“Herkes Olivia’yla çıktıklarını ya da yakında çıkmaya başlayacaklarını söylüyor,” dedi Quinn. “Ama bu işler belli olmaz. Belki de küçük kasabalı kızları tercih ediyordur. Sence buraya da gelir mi?”

“Bütün kasabada toplasan on iki tane filan dükkân var zaten,” dedi Ellie. “Bu konuda epey bir şansın var yani.”

Quinn lavabodaki dondurma kaşıklarını yıkamaya koyulan Ellie’ye baktı. “Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun anlamıyorum,” dedi. “Bu, *heyecan verici* bir şey.”

“Tam bir karın ağrısı,” dedi Ellie başını kaldırmadan.

“Satışlar için iyi olacak ama.”

“Karnaval gibi bir şey işte.”

“Evet, tam üstüne bastın,” dedi Quinn zafer kazanmış bir ifadeyle. “Ve karnavallar eğlencelidir.”

“Hız trenlerinden nefret ediyorsan pek eğlenceli olduğu söylenemez.”

“Ne dersen de, istesen de istemesen de bu trendesin,” dedi Quinn gülerek. “Kemerini bağlasan iyi edersin.”

Sabahları dükkân her zaman sakin olurdu; curcuna öğleden sonraya dek başlamazdı ama o gün kasaba oldukça kalabalık olduğu için raflardaki kavanozlarda duran açık şekerlerden almak ya da bir sabah dondurmasıyla serinlemek isteyen birkaç müşteri olmuştu. Ellie’nin vardiyası bitmek üzereydi. O sırada ufak bir çocuğa dondurmasını seçmekte yardım ediyordu. Quinn de çocuğun ceptelefonuyla konuşan annesine çikolatalı *milkshake* hazırlıyordu.

“Naneliye ne dersin?” diye sordu Ellie. En fazla üç yaşlarında olan küçük çocuk dondurma seçeneklerini görmek için parmak uçlarının üzerinde yükselmiş, burnunu soğuk vitrin camına yaslamıştı. “Ya da bisküvili?”

Çocuk başını iki yana salladı. Saçları gözünün üzerine düşmüştü. “Pembe domuz istiyorum.”

“Pembeden mi?”

“Pembe domuz,” dedi yine çocuk ama bu kez ilk seferki kadar kendinden emin değildi.

“Çilekli mi yani?” diye sordu Ellie pembe dondurmanın

bulunduğu kaba işaret ederek. Küçük çocuk başını salladı.

“Domuzlar pembedir,” dedi çocuk, Ellie karton dondurma kabına küçük bir top dondurma koyarken.

“Evet, doğru,” dedi Ellie dondurmayı çocuğa uzatarak ama o sırada aklı başka yerdeydi; birkaç hafta önce aldığı o e-postayı düşünüyordu. Şeyden gelen... Aslında bu mesajın kimden geldiğini bilmiyordu; yani en azından bu kişinin kim olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ama gönderdiği mesaj evcil domuzu Wilbur’la ilgiliydi. Wilbur bir barbekü partisinde nasıl olduysa bir sosisli sandviç bulup yemişti ve çocuk da durum karşısında dehşete düşmüştü.

Domuzum şu an itibariyle resmen yamyam oldu, di-yordu mesajında.

Bir şey olmaz, diye yazmıştı Ellie cevap olarak. O sosisin içinde gerçek et olsa şaşarım zaten.

Bunun üzerine sosisli sandviçlerin içinde tam olarak ne olduğuna dair uzun bir sohbet başlamış, sonra konu konuyu açmış, en sevdikleri yemeklerden en iyi tatil yerlerine dek bir sürü şey konuşurken ne olduğunu anlamadan saat sabahın ikisi olmuştu. Bir kez daha adam akıllı bir konu olmadan, hem hiçbir şey hem de her şey hakkında konuşmayı başarmış, Ellie yine geç saatlere dek ayakta kalmıştı.

Ama buna değmişti.

Şimdi bile en az yüz yüze yaptığı sohbetler kadar gerçek ve samimi bir his veren o mesajları düşündükçe gülümsemeden edemiyordu. Artık resmen Kaliforniya saatine alışmıştı, ekranda onun e-posta adresinin belirdiğini görmek için geç

saatlere kadar uyanık kalıyor, düşünceleri durmadan ülkenin diğer yakasına kayıyordu. Bunun saçma olduğunun farkındaydı. Birbirlerinin isimlerini bile bilmiyorlardı ama ilk mesajdan sonra iş rayından çıkmıştı bir kere. Ellie sabah uyandığında ondan yeni bir mesaj daha geldiğini görmüştü.

Günaydın E, diye yazıyordu mesajında. Burada saat epey geç. Eve yeni geldim ve Wilbur'u gardırobunda uyurken buldum. Dışarıda olduğum zamanlarda genelde çamaşır odasında uyur ama "köpek bakıcısı" kapıyı kapamayı unutmuş herhalde. Eminim sen olsan çok daha iyi bir iş çıkarırdın...

Ellie yataktan yeni çıkmıştı ve çalışma masasının başında, camdan içeri dolan sabah güneşinin altında oturmuş, gözlerini kıpırtırıp esnerken nedensizce gülümsüyordu. Gözlerini kapamıştı. *Günaydın E.*

Bir güne başlamanın bundan daha güzel bir yolu olabilir miydi?

Orada oturmuş, geçen geceki sohbeti düşünürken içinde mutlu bir heyecan duygusunun kabardığını hissetmişti. Konuştuğu bu çocuğun adını hâlâ bilmiyor olması tuhaf görünse de bir şeyler onu bu soruyu sormaktan alıkoyuyordu. O iki sözcüğün ister istemez zincirleme bir reaksiyonu tetikleyeceğini biliyordu; önce Google, sonra Facebook, sonra Twitter vesaire diyerek devam edecek, sonunda işin bütün gizemi ortadan kalkana kadar internetin bütün kuytuları eşlenecekti.

Belki de birtakım gerçekler diğer şeyler kadar önemli değildi; parmakları klavyenin üzerinde dolaşırken duyduğu

bu beklenti dolu his ya da bütün gece damarlarında dolaşan soru işaretinin sabah uyanıp onun mesajını gördüğü anda kocaman bir ünlem işareti dönüşmesi kadar önemli değildi mesela. Belki de bir şeyleri bilmemek bir tür güvence hissi veriyordu; insana normalde sorulması beklenen tüm o dünyevi soruların aslında hiç de önemli olmadığını anımsatan bir şey.

Ekrana bir kez daha bakıp düşündü ve sonra başını eğip klavyenin üzerindeki ellerine baktı. *Sevgili G*, yazdı ve sonrası da böyle devam edip gitti.

Aralarındaki dostluk birtakım gerçeklerden ziyade detaylara dayanıyordu ve detaylar işin en güzel kısmıydı. Mesela Ellie, GDL'nin –onu böyle anmaya başlamıştı artık– küçükken, bir keresinde çatıdan anne babasının minibüsünün üzerine atlamaya çalışırken kaşını patlattığını biliyordu. Bir keresinde de komşularının havuzunda boğulmuş taklidi yapmış ve onu kurtarmak için suya atlayanların ödünü patlatmıştı. GDL bina resimleri çizmeyi seviyordu –yüksek katlı apartmanlar, tuğla binalar, kat kat pencerelerden oluşan gökdelenler– ve gergin olduğu zamanlarda kocaman şehir resimleri yapıyordu. Gitar çalmayı biliyordu ama pek iyi değildi. Günün birinde Colorado'da yaşamayı istiyordu. Hayatta pişirebildiği tek yemek peynirli tosttu. Çoğu kişiyle yazışmaktan nefret ediyordu ama Ellie o insanlardan biri değildi.

Sır saklamakta iyi misindir? diye sormuştu Ellie bir keresinde, çünkü bunun önemli bir şey olduğunu düşünüyordu. Ellie'ye göre birinin bir sırrı taşıma biçimi o kişi hakkında

çok şey söylerdi; o sırrı ne denli iyi sakladığı, bir sırrı açık etmesinin ne kadar sürdüğü ve bu sırrın açığa çıkmaması için çabalarken nasıl davrandığı.

Evet, demişti GDL. Ya sen?

Evet, demişti Ellie de kısaca ve bu konuyu burada kapamışlardı.

Sırlar, hayatı boyunca Ellie'nin omuzlarında ağır, taşınması güç bir yük olmuştu. Ama bu? Bu başkaydı. Bu, içinde bir baloncuk gibiydi. Hafif, capcanlı ve ona her gün sanki havada süzülüyormuş gibi hissettiren şişkin bir balon.

İlk e-postadan bu yana üç ay geçmişti ama Ellie'ye daha uzun bir süreymiş gibi geliyordu. Eğer annesi bir değişiklik fark ettiyse de ona bir şey söylememişti. Quinn tuhaf davrandığını düşünüyorsa bile ona bir şey çaktırmamıştı. Büyük olasılıkla onda değişen bir şeyler olduğunu söyleyebilecek tek insan o e-postaların diğer ucundaki kişiydi.

Ellie'nin gözleri hâlâ çocuğa uzattığı pembe dondurma dolu kabin üzerindeydi ve şimdi kendini gülümserken bulmuştu. O sırada arkasında bam diye bir gürültü koptu. Bunu çatır çutur ve boğuk sesler, cızırtılar takip etmişti. Ellie neler olduğunu görmek için arkasına döndüğünde bir çikolatalı milkshake enkazıyla karşılaştı. Milkshake her yere sıçramıştı; duvarlara, tezgâha, yerlere ama en çok da Quinn'in üzerine. Quinn gözlerini iki kez kırıştırıp kolunun tersiyle yüzünü sildi.

Bir an Ellie onun ağlamak üzere olduğunu sandı. Bütün tişörtü çikolatayla kaplanmış, çoğu da saçlarına bulaşmıştı.

Sanki çamur güreşinden yeni çıkmış –ve güreşi kaybetmiş– gibi görünüyordu.

Ama sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Sence Graham Larkin bu imajı beğenir mi?”

Ellie güldü. “Çikolatalı milkshake’i kim sevmez ki?”

Çocuğun annesi ağzı bir karış açık vaziyette cepte telefonunu indirdi. Sonra cüzdanına eğilip içinden çıkardığı paraları tezgâha bıraktı. “Sanırım sadece dondurmayı alacağız,” dedi oğlunu kapıya doğru iterek ve dükkândan çıkmadan önce dönüp üstünden milkshake damlayan Quinn’e son bir kez daha baktı.

“Milkshakeler bize kalacak demektir,” dedi Ellie. Bir kez daha kahkahalara boğuldular.

Ortalığı temizlemeyi bitirdiklerinde Ellie’nin vardiyası bitmek üzereydi.

Quinn başını kaldırıp saate, sonra da önüne, tişörtüne baktı. “Ne şanslısın. Daha iki saatim var burada ve Will Wonka’nın çikolata fabrikasından çıkmış gibi görünüyorum.”

“Benim içimde bir askılı atlet var,” dedi Elli üzerindeki mavi tişörtü çıkarıp Quinn’e uzatarak. “Benimkini giy.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Quinn dükkânın arkasına, buzdolaplarının yanındaki küçük banyoya doğru yürüyerek. “Sanırım kulaklarımda bile çikolata var.”

“İyi ya, kalabalığın gürültü patırtısını duymazsın,” diye seslendi Ellie. “Devon gelene kadar bekleyeyim mi? Annemin yanına geç gitsem de olur.”

“Gerek yok,” dedi Quinn. Geri döndüğünde üzerinde

Ellie'nin tişörtü vardı; onun üzerinde elbise gibi duruyordu. “Biraz uzun geldi,” diye itiraf etti tişörtün eteklerini belinde toplamaya çalışarak. “Ama idare edeceğim artık. İşim bittiğinde dükkâna uğrar bırakırım.”

“Harika,” dedi Ellie. “Görüşürüz o zaman.”

Ellie tam kapıdan çıkmak üzereyken, “Hey,” diye seslendi Quinn. Şimdi atletinin incecik askılarının kapadığı kısım dışında omuzları açıktaydı. “Güneş kremi ister misin?”

“Gerek yok,” dedi Ellie gözlerini devirerek. Yaz tatiline girili henüz iki hafta oluyordu ve Quinn şimdiden kapkara olmuştu. Ellie'nin cildiye yalnızca iki renk olurdu; ya bembeyaz ya da pespembe. Küçükken bir plaj gezisinin ardından başına güneş geçmiş, hastanelik olmuştu ve Quinn o zamandan beri Ellie'ye güneş kremi kullandırma işini kendine görev edinmişti. Quinn'in bu alışkanlığı bir yandan Ellie'nin hoşuna gidiyor, bir yandan da onu sinir ediyordu –başında bir anne vardı zaten– ama yine de Quinn görevini hiç ihmal etmezdi.

Ellie dışarı çıkınca sokağın aşağısında kurulan film setini izlemek için durdu. Kalabalık biraz dağılmıştı; insanlar harıl harıl film ekipmanlarıyla dolu ağır kutuları taşıyan siyah tişörtlü adamları izlemekten sıkılmıştı herhalde fakat tam hediyelik eşya dükkânına doğru yönelecekti ki o sırada kafasında Dodgers şapkası olan bir çocuğun dondurmacıya doğru yürüdüğünü gördü.

Çocuk başını önüne eğmişti ve elleri cebindeydi ama her hareketinde bir gayret seziliyordu; insanların arasına ka-

rişip normal görünmek için o kadar uğraşıyordu ki bu yüzden daha fazla göze batıyordu. Ellie bir yandan bunun herhangi biri olabileceğini düşünüyordu –ne de olsa oradan geçen adamın biriydi işte, daha doğrusu çocuğun biri– ama çok geçmeden onun sıradan biri olmadığını anladı. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Etrafını saran keskin, belirgin bir çerçeve vardı sanki. Sanki Maine’de, küçük bir sokakta değil de bir ilan panosunda ya da bir sahnede yürüyor gibiydi. Bu öyle gerçeküstü bir andı ki Ellie neredeyse işin büyüsünü, insanların kendini onun büyüüne nasıl kaptırabildiğini anlamıştı.

Aralarında yalnızca yarım metre kaldığı sırada çocuk başını kaldırıp Ellie’ye baktı ve Ellie gözlerinin mavisi karşısında irkildi. Bu öyle derin bir maviydi ki Ellie her zaman dergilerin resimlerin üzerinde oynadığını düşünmüştü. Ama şimdi şapkasının siperliğinin altından kaçak gözlerle baktığı halde bakışları Ellie’nin içine işlemiş ve dükkânın güneşliğine yönelmeden önce göz göze geldikleri o kısacık anda nefesi kesilmişti.

Bir anda kafasında şaşırtıcı derecede güçlü bir düşünce belirdi: *Hüzünlü*. Bunu nereden çıkardığını bilmiyordu ama doğru olduğundan emindi. Diğer her şeyin altında –o beklenmedik tedirginliğinin, o hafif temkinli halinin, o bıkkınlık kırıntısının altında– öyle derin bir hüznün vardı ki Ellie şaşkına dönmüştü. O hüznün orada, gözlerindeydi ve gözleri ondan daha yaşlıydı. O hüznün orada, o prova edilmiş boş bakışlarındaydı.

Elbette onunla ilgili bir şeyler okumuştı ve onun şu iki-

de bir rehabilitasyona giren ünlülerden biri olmadığını biliyordu. Bildiği kadarıyla maddi bir sorunu ya da kâbus gibi başına çöken bir ailesi de yoktu. Ekranda büyüyen şu çocuk yıldızlardan biri de değildi; büyük çıkışını daha birkaç yıl önce yapmıştı. Ellie, on altıncı yaş gününü bütün film ekibini uçakla Alpler’de kayak yapmaya götürerek kutladığını duymuştu ve ismi sık sık Hollywood’un en gözde genç aktrisleriyle birlikte anılıyordu.

Graham Larkin’in hüzünlü olması için hiçbir sebep yoktu.

Ama hüzünlü işte, diye düşündü Ellie.

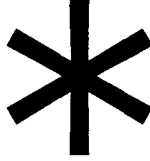
Dondurmacının önüne gelip durmuştu ve bir şeyleri ölçüp tartıyor gibiydi. Sonra gözleri Ellie’yi şaşırtarak bir kez daha ona doğru döndü. Gözleri buluşunca Ellie düşünmeden, refleks gereği gülümsemişti. Ama şapkasının siperliğinin altından aynı boş ifadeyle bakan o gözler uzun bir süre orada takılıp kalınca Ellie’nin yüzündeki gülümseme silinmişti.

Graham Larkin, Ellie’nin bakışları altında omuzlarını dikleştirmiş ve dükkânın kapısına doğru yönelmişti. Ellie o sırada Quinn’le göz göze geldi. Quinn gözlerine inanamaz bir ifadeyle dudaklarını oynatarak bir şey söyledi ama Ellie ne olduğunu anlamadı. Sonra Graham Larkin kapının üzerindeki zili tıngırdatarak içeri girdi ve Quinn’in gözleri yeniden ona döndü.

Nereden çıktıkları belli olmayan altı fotoğrafçı da işte o anda peyda olmuştu. Sırtlarında kocaman siyah kameraları ve omuzlarında çantalarıyla dükkânın penceresine yanaşa-

bilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı ve birbiri ardına deliler gibi fotoğraf çekmeye başlamışlardı. O sırada dükkânın içinde olan Graham Larkin arkasını dönüp bakmamıştı bile.

Ellie bir, camın diğer tarafında, tezgâhın arkasında gülümseyen Quinn'e, bir de iyi açığı yakalamak için birbirini iteleyeyen gazetecilere bakarak bir süre daha orada öylece durdu. Civardaki sokaklarda dolaşan insanlar da bir mıknaatısın çekim alanına girmiş gibi olay yerine doğru toplanmaya başlamıştı; şöhretin ve şaşaanın bu karşı konulamaz karışımına. Ama kalabalık büyüdükçe Ellie birkaç adım geri atıp aralarından kurtuldu ve binanın yan tarafından dolaşıp hemen oradan sıvıştı. Gittiğini kimse fark etmemişti.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Pazar, 9 Haziran 2013, 10.24
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: mutluluk nasıl bir şey?

Yeni yerler gezmek.

2

Graham haftalardır bu anı hayal ediyordu. Kasaba dizi dizi uzanan o dükkânlarıyla tam da beklediği gibi çıkmıştı ve şu ana dek her şey yolunda gitmişti. Sırtına vuran o püfür püfür rüzgârla kendini rüyada gibi hissediyordu.

Güneş incecik bir bulut tabakasının ardından parlıyordu. Graham'ın beyni zonklamıştı. Portland'a gece uçuşuyla gelmiş ve her zamanki gibi yol boyunca uyumamıştı. Graham küçükken hiç uçağa binmemişti ve şimdi hayatının büyük kısmı uçaklarda geçtiği halde bu seyahat şeklinin ritmine alışkın olmadığı için, birinci sınıf koltuklar ve özel jetler gibi lükslere rağmen havada kendini rahat hissetmiyordu.

Ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Dükkâna doğru yürürken kendini uzun zamandır hissetmediği kadar canlı hissediyordu; zihni tamamen açıktı ve kararlılıkla yanıp tutuşuyordu. Çok uzun zamandır kendini böyle hissetmemişti. Son iki yıldır hayatı her geçen gün daha da tanınmayacak hale gelirken Graham bir kil tomağı gibi uysallaşmıştı. Artık bi-

rilerinin ona ne yapacağını, nasıl davranması gerektiğini, kiminle görüşeceğini ve görüştüğü kişilerle ne konuşacağını söylemesine alışmıştı. Gece şovlarındaki o havadan sudan gibi görünen konuşmalar önceden hazırlanıyordu. Onun için çalışan insanlar ona kızlarla randevular ayarlıyordu. Giysilerini sürekli onu V yaka tişörtlere ve daracık kot pantolonlara sokmaya çalışan bir stilist seçiyordu, ki eskiden olsa böyle şeyleri ölse giymezdi.

Ama *eskiden* dediği o günler şimdi bir milyon yıl önce-sinde kalmıştı sanki.

Ve *milattan sonra* hayat böyleydi artık.

İki yıl önce biri gelip de ona daha on yedi yaşındayken içinde büyüdüğü evin üç katı büyüklüğünde, havuzu, oyun odası ve olmazsa olmaz bir önlem olarak kurulan son teknoloji bir güvenlik sistemi olan bir evde tek başına yaşayacağını söylese Graham kahkahalarla gülerdi herhalde. Ama ilk kez bir sinema filminde rol aldıktan sonra ardı ardına bir sürü çılgınca şey yaşanmıştı ve o koşullar altında ayrı eve çıkmak en mantıklı adım olarak görünmüştü. Bütün bu olaylar dizisinde bir gelişme bir diğerine yol vermiş ve alınan kararlar Graham için büyük ölçüde kaçınılmaz olmuştu. İlk önce yeni bir menajer, sonra yeni bir halkla ilişkiler müdürü; yeni bir ev ve araba; toplum içinde uyulması gereken yeni davranış kuraları ve bir yandan film çekimleri yapılırken bir yandan liseyi bitirmesine yardımcı olması için tutulan yeni özel öğretmenler; sosyal ilişkilerde gözetilmesi gereken yeni kurallar; ve elbette, başını belaya sokmanın daha önce hayal edil-

mesi bile mümkün olmayan yepyeni şekilleri.

Anne babası bile değişmişti. Şimdi ne zaman eve uğrasa ikisi de tuhaf bir biçimde geriliyordu. Sanki kameranın önündeymiş gibi kelimelerini özenle seçiyorlardı. Graham arada bir onları deli eden şeyler yapıyordu –kirli bulaşıklarını tezgâhın üzerinde ya da ayakkabılarını koridorun orta yerinde bırakmak gibi– ama şimdi eskiden olduğu gibi onu haşlamak yerine Graham’ın anlam vermediği bir şekilde birbirlerine bakıp yaptığı şeyi görmezden geliyordu. Bu öyle sinir bozucu bir şeydi ki Graham sonunda eve hiç gitmemeye başlamıştı.

Bu kırbaç yemek gibi bir şeydi sanki. Loş bir tiyatro salonunda Nathan Detroit rolünü oynayan bir lise ikinci sınıf öğrencisi olduğu günler daha dün gibiydi. Pek çok konuda olduğu gibi bu rolü almayı da sırf eğlencesine, her zamanki nedenlerle istemişti; bir kızı etkilemek için. Birkaç gün sonra ismini oyuncu listesinde gördüğü zaman çok şaşırmıştı.

Okuduğu okul öyle varlıklı bir banliyödeydi ki Graham bazen burada kendini son derece tuhaf ve bakımlı bir gezezene gelmiş bir ziyaretçi gibi hissederdi. Burası Los Angeles’a çok yakın olduğu için sınıf arkadaşlarının büyük kısmı, en azından tiyatro kulübündekilerin hepsi gelecekleri için Hollywood hayalleri kurardı. Bu çocuklar hayatlarını dans, şan, oyunculuk dersleri alarak geçiriyordu. Endüstriyle ilgili biraz olsun bilgi sahibi olmak için *Variety* dergisini hatmediyorlar, imajlarını geliştirmek için alışveriş işine önemli bir fırsat olarak bakıyorlardı.

Ama Graham nasıl olduysa o sırık gibi boyuyla, o uyumsuz, hafif tuhaf tavrıyla ve yüzünde daha önce hiç konuşmadığı o kıza yönelttiği şapşal bir gülümsemeyle sahneye çıkıp rolü kapmayı başarmıştı. Yine de kimse bu durumu tuhaf bulmamıştı. Hayatta işler onun için hep böyle ilerlemişti zaten. Spor takımlarına ya da iftihar listesine girmek onun için hiç zor olmamıştı. En iyi takım oyuncusundan örnek vatandaş ödülüne kadar bir sürü ödül toplamıştı. İyisiyle kötüsüyle, her zaman herkesin sevgilisi olmuştu.

Oyunun açılış gecesinde, belki vücuduna bir beden küçük gelen kostümü içerisinde, gözleri spot ışıklarından yaşarak repliklerini okuyordu. Adelaide rolünü oynayan kızı ilkbahar balosuna davet etmek konusunda artık pek emin değildi. Sonuçta bu kızla hiçbir şansı olamayacağını öğrenmişti. O sırada bir sınıf arkadaşının babası da bir filmde genç bir büyücüğü oynaması için daha önce tanınmamış bir oyuncu arıyordu –başrolü değil, başrolün sevgilisine, kahramana olan hislerini sorgulatan diğer çocuğu oynayacak birini– ve oyundan sonra Graham’ı bir köşeye sıkıştırıp ona bir-iki çekim testi için gönüllü olup olmayacağını sormuştu. Rolü alırsa neler olabileceğinden habersiz olan Graham gibi, anne babası da bunun iyi bir fırsat, eğlenceli bir deneyim ve hatta belki de üniversite başvurusunda özgeçmişine ekleyebileceği bir şey olabileceğini düşünerek bu teklifi kabul etmişlerdi. İşler yolunda giderse bu maceranın üniversite masraflarına bile yardımı dokunabilirdi.

Sonrasında tüm dergiler bir yıldız olarak bu çıkışını tarif

ederken onu bir çizgi film karakteri gibi gösteren cümleler sarf edecek, Graham'ın "bilinmezin içinden okyanusta bir balık gibi su yüzüne çıkarıldığını", "şöhrete roketle iniş yaptığını" ya da "mancınıkla fırlatılmış gibi spot ışıklarının altına düştüğünü" söyleyecekti. Ve hakikaten Graham da biraz böyle hissetmişti aslında. Oyunculuk kısmı tahmin ettiğinden daha çok hoşuna gitmişti. Lise yaşamının basit melodramlarının yanında Hollywood dünyasını ilginç bulmuştu.

Ama kimse ona bu bir kez başına geldiğinde asla geri dönüşü olamayacağını söylememişti. Sonradan akli başına geldiğinde ise bunu en başında görmüş olması gerektiğini fark etmişti; çarklar harekete geçmeden çok önce. Ama süreç aslında öyle yavaş ilerlemişti ki o sırada bir mancınıkla fırlatılmış olmaktan çok, bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissetmişti kendini. Ve çizgi film karakterlerinin çoğunda olduğu gibi yer ayaklarının altından kaydığı zaman o da bir süre havada asılı kalmış, hareket etmeye devam ederse belki de düşmekten kurtulacağını umarak ayaklarını çırpıp durmuştu.

Bu hayat tahmin ettiğinden çok daha yalnız bir hayattı. Hayatında müşteri temsilcileri, menajerler, yönetmenler, yardımcı başrol oyuncular ve özel öğretmenler, moda ve halkla ilişkiler uzmanları, kuaförler, imaj danışmanları vardı. Ama hiçbirisi ona gerçek görünmüyor, kameralar durduğunda bu insanların hepsi fırsatçı hayaletler gibi bir anda ortadan kayboluveriyordu. Liseden arkadaşlarıyla iletişimini sürdürmeyi denemiş, ama onlarla da arasında bir şeyler değişmişti; gel-

dikleri bu noktada, bu tuhaf, daha önce keşfedilmemiş alanda, arkadaşları onun yanında nasıl davranacaklarını artık bilmiyorlardı. Graham belli bir saatte eve dönme zorunluluklarının, ödevlerin ve futbol idmanlarının olduğu o eski yaşamının çok ötesine sürüklenmişti. Parti vermeleri için evini açmaya son verdiğinde eski sınıf arkadaşlarının onunla görüşmesi için ortada hiçbir neden de kalmamıştı.

Katıldığı etkinlik ve partilerde tanıştığı insanlarla da durum böyleydi, tanıştığı kızlar da hep aynıydı. Oysa eskiden herkes komik biri olduğu için onunla takılmak isterdi, eğlenmesini bilen biri olduğu için ve hepsinin üstünde sağlam karakterli biri olduğunu bildikleri için. Şimdiyse herkesin yakışıklı ve ünlü olduğu, güzel bir evi olduğu, onlar da bu şeylere sahip olmak istediği ve bu kapıyı açacak olan anahtarın o olduğunu düşündükleri için etrafında olmayı istediği birine dönüşmüştü.

Bu yüzden çalışmadığı zamanlarda kuytu bir köşeye sığıp temsilcisinin gönderdiği senaryoları okuyor, günlerini bu şekilde doldurmaya çalışıyordu. Partilere nadiren katılıyordu. O da genelde yeni, yükselen bir yönetmenle ya da hakkında iyi şeyler duyduğu bir yazarla tanışma fırsatı varsa. Ve kaçınılmaz bir biçimde gazeteciler başına üşüştüğü zaman yüzünde acı bir gülümsemeyle ilk fırsatta oradan kaçıyor. Son dönemde tüm okul hayatı boyunca okuduğundan daha çok kitap okumuştı. O kadar çok pizza söylemişti ki bir insanın bu kadar çok pizza yiyebileceğini bile bilmiyordu. Video oyunlarını öyle heyecanla ve tutkuyla oynuyordu ki hayatta

tutku duyduğu tek şeyin oyunlar olduğunu düşünmek moralinini bozmaya başlamıştı. Bir domuz evlat edinmişti ve ikisi, birlikte, günlerinin büyük kısmını havuz başında geçiriyorlardı.

Sonra bir gün e-postalarından biri şans eseri onu buldu.

Ve Graham o anda internetin gücünü keşfetti. İnternet üzerinde insanın kimliğini gizleyebiliyor olması adeta büyüleyiciydi. Birdenbire önünde temiz bir sayfa açılmıştı. Bu kız Graham için nasıl bir gizemse, Graham da artık Graham Larkin değil, yalnızca GDL824'tü. Ve GDL824 herkes olabilirdi. On yedi yaşında bir erkek çocuğunun olabileceği her şey; hayatı futbol olan ya da birbiri ardına satranç turnuvaları kazanan bir tip olabilirdi veya okulun arkasında, bisiklet yolunda sigara tütüren ya da daha bu yaşta tıp fakültesinde, ikinci sınıfta olan şu dâhi tiplerden biri olabilirdi. Kelebek koleksiyonu yapan ya da beyzbol flamaları biriktiren veya kız arkadaşları sıraya dizen çocuklardan biri olabilirdi. Rock ve tenis yıldızlarına ya da gökteki sayısız yıldızla hayran olan biri olabilirdi. Graham Larkin'in hayranı bile olabilirdi.

Kısacası dilediği kişi olabilirdi.

Haftalardır en yeni filminin ön prodüksiyonu için hakkında bir sürü haber yapılırken –bu seferki onun daha duygusal yanlarını ortaya çıkarmayı amaçlayan bir aşk hikâyesiydi– Graham bütün dikkatini Los Angeles'taki stüdyoya vermeye çalışmıştı ama aklı sürekli ülkenin diğer yakasına kayıyordu. Bu kız Maine'de yaşadığını söylediğinden bu yana Graham burası hakkında bilgiler edinmeye başlamıştı. İkide

bir sanki egzotik bir kıtayımış gibi bu eyalet hakkında bir şeyler okurken buluyordu kendini.

Maine eyaletinin resmi meyvesinin yabanmersini olduğunu biliyor muydun? diye yazmıştı ona bir akşam. *Daha da önemlisi eyaletin resmi tatlısı şuymuş: Kakaolu sandviç.*

Kakaolu sandviçin ne olduğunu bilmiyorum, diye cevap vermişti kız. *Ve ben bir tatlıcı dükkânında çalışıyorum. İçimden bir ses bunu kafandan uydurduğunu söylüyor.*

Uydurmuyorum, diye cevap vermişti Graham. *Aslında şu an Maine'nin tüm kasabalarında kaldırımların kakaolu sandviçlerle döşeli olduğunu hayal ediyorum.*

Henley'de olmadığı kesin, demişti kız ve Graham o anda karanlığın içinde yolunu bulmaya çalışan bir madenci gibi ufacık bir ışık huzmesi görmüştü gözlerinin önünde.

Bundan yalnızca birkaç gün sonra, yazın ilk ayında filmi çekmeyi planladıkları Kuzey Carolina'daki kasabanın ağustosböceklerinin istilasına uğradığı öğrenilince filmin mekân uzmanı anında işten çıkarılmıştı. Yönetmen her on üç yılda bir kurulmuş saat gibi kasabayı vuran bu böcek istilasını gözden kaçırmayı başardığı için kadına ateş püskürmüştü tabii.

Graham ise içten içe bu habere sevinmiş ve yeni lokasyon için Henley'i önermişti. Bu kasabada aradıkları her şeyi bulabilirlerdi; antika dükkânlar, göz alabildiğince uzanan bir liman, el değmemiş sahillerle dolu bir kıyı şeridi... Sanki defalarca ziyaret etmiş gibi anlatmıştı bunları ve işin doğrusu bu aralar bu kasabayı o kadar çok hayal ediyordu ki gerçekten de oraya defalarca gitmiş gibi hissediyordu kendini.

Yine de ekibi ikna etmesi biraz zor olmuş ve sonunda istediğini elde etmek için herkesin her daim ondan beklediği şekilde davranmak zorunda kalmıştı; hırçın, dediğim dedik ve hor gören biri gibi. Herkese ulti-matomlar vermiş, tehdit-kâr bir biçimde telefonunu insanların yüzüne kapatmıştı. Ve şaşırtıcı bir biçimde gerçekten de işe yaramıştı. Maine'ye yeni keşif uzmanları gönderilmişti ve uzmanlar buranın gerçekten de film için mükemmel olduğunu söylemişti. Sonrasında ise izinler alınıp kontratlar imzalanmıştı. B grubu çekimler için ikinci birim önden gönderilmişti. Ve Graham'la filmin başrolünü paylaştığı diğer oyuncular dört hafta boyunca kasabanın tek tatlıcı dükkânının yaklaşık beş yüz metre uzağındaki Henley Inn Oteli'nde kalıyor olacaktı.

Aşk hayatı haber değeri olan bir konu olmasaydı ya da sürekli dedikoduların ve söylentilerin odağında olmasaydı bile Graham, Henley'e gitmekte bu kadar ısrar etmesinin ardındaki gerçek sebebi kimseye söyleyemezdi herhalde. Hiçbir şey olmasa ona deli olduğunu söylerlerdi ve en kötüsü de kızları takip eden bir sapık gibi görünme ihtimaliydi.

Ama işin doğrusu hayatı boyunca hiç görmediği, ismini bile bilmediği bu kıza yavaş yavaş âşık oluyordu.

Bunun çok saçma olduğunu biliyordu. Birileri eline böyle bir senaryo tutuştursa onlara konunun tamamen gerçektir olduğunu söylerdi.

Ama bu, hissettiklerini değiştirmiyordu.

Direkt olarak onunla tanışmak istediğini söylese işi belki daha kolay olurdu, ama ya o Graham gibi hissetmiyorsa?

Ya onun tek istediği bir mektup arkadaşıysa? Bu şekilde en azından orada bulunmak için geçerli bir sebebi olacaktı.

Ne de olsa film elbet *bir yerde* çekilecekti.

Programa göre Graham'ın sahneleri ertesi gün çekilmeye başlayacaktı ve Graham hızla saçları dökülen menajeri Harry Fenton'a erkenden oraya varmak istediğini söylediğinde yaşlı adam şaşkın gözlerle ona bakmıştı.

“Sen hiçbir zaman, hiçbir yere *erken* gitmezsin,” demişti. Ama Graham omuz silip konuyu geçiştirdi.

“Senaryoya göre hayatım boyunca orada yaşamış olmam gerekiyor. Gidip ortama alışmam, etrafı tanımam çok önemli,” diye cevap verdi. *Sihirbazın Şapkası* üçlemesinde filmin başrollerini paylaştığı, kendini beğenmiş bir oyuncudan duymuştu bu lafları ve şimdi papağan gibi menajerine bunları tekrarlamıştı. Yalnızca diğer rolleri değil, Graham Larkin rolünü oynamakta da giderek daha iyiye gittiğini fark ediyordu.

Şimdi dondurmacıya yaklaşırken biraz yavaşlamıştı. Fotoğrafçıların arkasında bir köpekbalığı sürüsü gibi sinsice bir yerlerde saklandıklarının farkındaydı. Güneş omuzlarını yakmaya ve tişörtü şimdiden sırtına yapışmaya başlamıştı. O sırada, kızıl saçları olan, ince, uzun boylu bir kızın yanından geçti. Göz göze geldiklerinde nedense o yeşil gözlerinde sessiz bir sitem sezmişti. Graham, Henley kasabasına gelmeyi öyle bir saplantı haline getirmişti ki kasabanın onu ağırlamaktan pek de hoşnut olmayabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Yeniden dönüp bakınca kız bu kez gülümse-

mişti, ama gülümsemesinde bir şeyleri ölçüp tartıyormuş gibi bir his, onunla ilgili bir kanıya varmış gibi bir hava vardı. Graham bunun ne tür bir kanı olduğunu bilmeyi istediğinden emin değildi.

Ama artık bunu dert etmek için çok geçti. Kasabaya gelmişti bir kere. Dükkânın önünde durup gözlerini kırparak vitrinden içeri baktı ama ışık camın üzerinden yansıyıp gözlerini kamaştırıyordu. Bu onun için önemli değildi, ama yine de kızı görmek için yanıp tutuşuyordu. Uzun zamandır kimse için böyle hissetmemişti. Ünlü olmak, yanında sihirli bir anahtar taşımaya benziyordu; aptalca ya da sıkıcı bir şey söyleyebilirdin, hatta hiçbir şey söylemene bile gerek yoktu. Kızlar her koşulda senden hoşlanıyordu. Ama bu durum Graham'ın özgüvenini pekiştirmek yerine kendine olan inancını sarsıyordu sanki, çünkü bu şekilde insanların gerçekte hakkında ne düşündüğünü bilmesine yardımcı olacak bir kıstas kalmıyordu ortada.

En azından şu ana kadar bu böyleydi. Çünkü bu kız her kimse, Graham onun gerçekten de ondan hoşlandığından emindi. Film yıldızı versiyonundan değil, gerçek Graham'dan.

Ve o da ondan hoşlanıyordu.

Kapıyı ittirip açtığında tepesinde çalan küçük çanın sesiyle irkildi ve yüzünü şapkasının siperliğinin altına gizlemek için başını öne eğdi. Dükkânda başka müşteri yoktu. Sonunda kasanın önüne varana kadar gözlerini yerdeki siyah-beyaz fayanslardan kaldırmamıştı. Bir kızın gözlerine bakmaktan

böyle korkmayalı epey zaman oluyordu. Şu anda açıklanamaz bir biçimde gergindi. Gözlerini kaldırıp ona bakması epey bir zaman almıştı.

Sonunda baktığında ise içi rahatlamıştı çünkü kız badem gözleriyle ve uzun, koyu renk saçlarıyla oldukça güzeldi. Ama bunun üzerinde çok durmamıştı. Gözlerinden ziyade tişörtünün cebine işlenmiş isme bakıyordu.

Ellie, diye düşündü. Sonunda ekranda gördüğü o harfin temsil ettiği ismi öğrenmişti işte. *Ellie O'Neill*.

Kız onu gergin gözlerle izliyordu. Yüzünde şaşkınlıkla karışık sevinçli bir ifade vardı. Graham başıyla selam verip ne alacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi dondurma dolabına doğru yürüdü. Ama aslında o sırada birkaç hafta önce yaptıkları bir konuşmayı hatırlamıştı: Ona şaka olsun diye, şu insana en sevdiği şeyleri soran e-postalardan birini göndermiş ve bunun üzerinden atışmaya başlamışlardı.

Bu formu dolduracağımı sanıyorsan yanılıyorsun, demişti kız. *En sevdiğim dondurmanın ne olduğunu bilmek isteyecek kadar çaresiz olduğunu hayal edemiyorum*.

Dalga mı geçiyorsun? demişti Graham. *İnsanın favori dondurmasının o insan hakkında ne çok şey söylediğini bilsen şaşırırdın*.

Dur tahmin edeyim, diye cevap vermişti kız. *Eğer en sevdiğim dondurma çikolata parçacıklı dondurmaysa zorlu, engebeli bir dönemden geçiyorum demek. Eğer vanilyalıysa sıkıcı biriyim demek...*

Bunun gibi bir şey, diye cevap vermişti Graham. *Şahsen*

ben meyvelileri seviyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor sence?

Ağzının tadını bildiğini, diye cevap vermişti Ellie. Ben de en çok meyvelileri severim.

Şimdi o da tezgâhın diğer tarafında dolabın önüne gelmişti, camın diğer tarafından Graham’a bakıyordu. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Graham bu tanıdık sesi, Los Angeles’taki halkla ilişkiler uzmanlarından ve menajerlerden duymaya alıştığı bu ağdalı ses tonunu duyunca irkilmişti. Yarım ağızla ona gülümsedi ama bir şey söylemedi. Kız karşısında kıkırdamıştı. Graham o anda midesinin düğümlendiğini hissetti.

Vitrine doğru işaret etti. “Karışık meyveliden alayım,” dedi kaçamak bir bakışla yeniden ona dönerek. Kız aradaki ilişkiyi kuracak mı görmek istiyordu. Ama sadece başını sallayıp karton kaplardan almak üzere öteki tarafa dönmüştü. Graham kendisini tanıtmak için bunun yetmediğini anladı. Elbette yetmemişti. Sohbet açmak için başka şeyler düşündü –havadan sudan konuşuyormuş gibi görünüp daha önce e-postalarda lafını ettikleri bir şeylerden, yalnızca ikisinin bildiği bir şakadan filan bahsetmeyi– ama omzunun üzerinden arka tarafta bir patırtı koptuğunu fark etti. Fotoğrafçılardan biri cama fazla yaklaşmış, makinesini cama vurmuştu. Graham bunun pek de uygun bir zaman olmadığını fark etti.

“Burayı seveceğinden eminim,” demişti kız dondurmayı uzatırken. “Henley, yazı geçirmek için harika bir yer.”

Sesinde hafif, bariz biçimde cilveli bir hava vardı. Gra-

ham kendini şunu düşünmeye zorluyordu: Birinin diğer tüm kızlardan farklı olduğunu farz etmekle ona büyük bir haksızlık etmiş oluyordu aslında. Onun kim olduğunu –*gerçekte* kim olduğunu– anladığı zaman her şey yerli yerine oturacaktı tabii. Dondurmayı kaşıklarken saçlarını havalı havalı arkaya atmasında şaşılacak bir şey yoktu.

“Öyle mi?” dedi Graham tezgâhın üzerine bir onluk bırakıp para üstüne gerek olmadığını söylemek için elini kaldırarak. “Akşam yemeği için önereceğin en iyi restoran neresi?”

“İstakoz Tenceresi,” dedi kız mahcup bir ifadeyle gülümseyerek. “Benim en sevdiğim restorandır.”

Graham başını salladı. “Madem öyle,” dedi, “bu akşam benimle yemek yemek ister misin?”

“Ben mi?” diye sordu kız. Gerçekten de şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Graham eski hayatında olağanüstü bir yanı olmayan, ama şimdi gördükleri yerde genç kızların içini titreten o milyon dolarlık gülümsemesiyle.

“Çok isterim,” dedi kız. Sesi en az bir oktav tiz çıkmıştı.

Graham başını salladı ve sonra bir an tuhaf bir sessizlik oldu. Graham’ın o anda bir randevu saati belirlemesi gerekiyordu ve bunu fark etmesi biraz zaman almıştı. “Saat dokuz senin için uygun mu?”

Kız utanmış görünüyordu. “Restoran dokuzda kapanmış olabilir.”

“Aaa,” dedi Graham. “Yedi buçuk olsun o zaman?”

Kız başını sallayıp Graham'a bir dondurma kaşığı uzattı. Graham'ın uzanıp kaşığı alması biraz uzun sürmüştü; herhalde uykusuz geçirdiği uçak yolculuğunun yorgunluğu üzerine çökmeye başlamıştı, çünkü birdenbire kendini bitkin hissetti. İçinde kocaman bir hayal kırıklığı duygusu kabardı, ama nedenini tam olarak bilemiyordu. İsteddiği şey tam da buydu. Bu kasaba, bu kız. Kız hem hoş, hem kibardı, hem de onunla çıkmak için can atıyordu. Daha ne istiyordu ki?

Kaşığını çoktan erimeye başlamış olan dondurmaya sapladı ve dondurma kabını havada sallayarak güle güle dedi. Arkasını döndüğünde fotoğraf makinelerinin baş döndürücü flaşlarıyla burun buruna gelmişti. Bir an için gözlerini kapadı ama ışıklar gözlerinin önünden gitmemekte ısrar ediyordu, o anda tek görebildiği yıldızlardı.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Pazar, 9 Haziran 2013, 11.11
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: mutluluk nasıl bir şey?

Mevsim değişiklikleri.

3

Ellie için “Mutlu Düşünceler Hediyelik Eşya Dükkânı”na girmek annesinin beyninin içine girmek gibi bir şeydi. İçeride ne bir organizasyon ne de dükkânda satılan eşyalara dair bariz bir tema vardı. Annesi sekiz yıl önce dükkânı ilk devraldığında burası çoğunlukla mobilya ve ev dekorasyonu eşyaları satan bir yer olarak biliniyordu ve zarifçe teşhir edilmiş mumlarla, peçeteliklerle ve türlü türlü vazolarla doluydu. Dükkânın önceki sahibi mutlu mesut emekliye ayrılmış, Maine kışlarına veda edip Florida’ya yerleşmişti. Ellie kadının dükkânın bu halini görse dehşete düşeceğinden emindi.

Dükkânda ne bir uyum ne de mantıklı bir yan kalmıştı şimdi. Burası belki geniş bir sınıf kadardı ama içi türlü türlü eşyayla öyle bir doldurulmuştu ki olduğundan daha da küçük görünüyordu. Hâlâ sofra servisleri ve karabiber değirmenleri, lambalar, yastıklar ve birtakım diğer ev eşyalarından satıyorlardı ama şimdi bunlara kitaplar, eski oyuncaklar ve sepetler dolusu şekerlemeler de eklenmişti. Tebrik kartları ve kart-

postallar, tişörtler ve mayolar, plaj oyuncakları ve masaüstü oyunları da cabası.

Ve elbette ıstakozlar. Gerçek ıstakoz değil tabii –gerçi Ellie bu dağınıklıkta bir akvaryuma denk gelse şaşırmazdı– ama ıstakoz şeklinde çay bardakları ve çaydanlıklar, anahartlıklar, kitap ayraçları ve rüzgâr çanları vardı. Senelerdir dükkânın arka tarafında duran ıstakoz şeklinde dev bir pelüş oyuncak bile vardı. Siyah bilyeden gözleri ve dev gibi antenleriyle bu ıstakoz kocaman bir goril boyundaydı ve kaç kez köşeyi biraz hızlı dönen, neyle karşılaşacağından habersiz bir çocuğun ödünü patlatmıştı.

Quinn buraya her geldiğinde etrafı toplayıp düzene koymak istiyor, ama Ellie bu kaosu seviyordu. Ellie bu dükkânda büyümüş sayılırdı ve burası onun için neredeyse dağınık bir dolap ya da ganimetlerle dolu bir bodrum katı gibi evlerinin bir uzantısıydı. Annesi senelerdir burayı genişletmeyi hayal ediyordu. Her sabah eskiden bir emlak ofisi olan yan taraftaki dükkânın tozlu vitrininin önünde durup içeriyi izlerdi. Ama hiçbir zaman gerekli parayı denkleştirememişti. Şu anda geçinecek parayı bile güçlkle bir araya getiriyorlardı; bu yüzden dükkândaki dağınıklık katlanarak büyümeye devam ediyordu. Ama müşteriler buna aldırıyor gibiydi; bu sebeple Ellie de bu durumu umursamıyordu.

Kim bilir kaç öğleden sonrasını burada, ıstakoz şeklinde kalemlerle ödevini yaparak, annesinin dükkânı kapamasını beklerken eski, antika denizci sandığını dengede tutmaya çalışarak, pencerenin önünde oturup sokağın hemen aşağısında

kayalıklara vuran dalgaların sesini dinleyerek geçirmişti. Ama dükkânın en sevdiği kısmı arka tarafta, köşede, dizi dizi fotoğraf çerçevelerinin bulunduğu raflardı. Türlü türlü şekillerde, renklerde ve boyutlarda fotoğraf çerçeveleri vardı burada. Bazıları gümüş, bazıları ahşaptı. Bazıları deniz camından yapılmış ve kenarları zarif tasarımlarla süslenmişti. Çerçevelerin her birinin içinde parlak fotoğraflar yerine birer şiir vardı.

Seneler önce, pencerenin önünde karların biriktiği, dükkânın bomboş ve sessiz olduğu bir kış gününde annesi sokağın aşağısından sıcak çikolata almak için Ellie'yi dükkânda yalnız bırakmıştı. O gidince Ellie de arka taraftaki çerçeveleri, siyah-beyaz fotoğraflarda otuz iki dişleriyle gülümseyen o mutlu aileleri incelemeye koyulmuştu. Bazı resimlerde birbirlerinin gözlerinin içine bakan çiftler, çocuklarının ellerinden tutan anne babalar, piknik ve tekne gezilerinde ya da orman yürüyüşlerinde aileler vardı. Ellie resimleri tek tek incelerken omuzlarında kızlarıyla babaların olduğu tam dört resim olduğunu fark etmişti. Ama resimlerin hiçbirinde anneler ve kızları yoktu.

Ellie o kış sekiz yaşındaydı; bir daha asla Washington'a dönmeyeceklerini anlayacak kadar büyük, ama babasının yüzünün hatırasını aklında tutamayacak kadar küçüktü. Bu anı kaygan bir balık gibi elinden kaçıp duruyordu. Dükkânın duvarlarını süsleyen bu mutlu yüzlere bakarken o gün içinde bir şeyler kırılmış, gün gibi açığa çıkmıştı.

Annesi elinde buram buram tüten sıcak kakao dolu iki

kupayla geri döndüğünde Ellie'yi tek tek çerçevelerinden çıkardığı fotoğrafları paramparça edip çöpe atarken bulmuştu. Soğuktan pespembe olmuş yanaklarıyla ve gözlerinde şaşkın bir ifadeyle eşikte durup, öylece Ellie'ye bakıyordu. Sonra kupaları masanın üzerine koyup atkısını çıkarmış, hiçbir şey söylemeden dükkânın diğer tarafındaki oyuncak bölümünün raflarından yepyeni bir boya kutusu alıp Ellie'ye uzatmıştı.

“Sen daha güzelini yaparsın gibime geliyor zaten.”

Sonrasında bu çerçeveler senelerce Ellie'nin renkli kartonların üzerine yaptığı resimlere, parlak renklere boyadığı ağaç, gemi ve ıstakoz resimlerine ev sahipliği yapmıştı. Ve büyüdüğü zaman da resimden şiire geçiş yaparak çerçeveleri, her birini o kargacık burgacık elyazısıyla yazdığı en sevdiği şiir dizeleriyle doldurmuştu. Müşteriler de bu köşede daha uzun vakit geçirir olmuştu. Raflara göz gezdirirken kendilerini sözcüklerin büyümesine kaptırıyorlardı. Bu çerçeveler de en az dükkândaki diğer her şey kadar dikkat çeker hale gelmişti. Turistler Maine'yle ilgili şiirlerin olduğu çerçeveleri rafa konar konmaz kapış kapış götürüyordu. Ellie bir kere sinde bir arkadaşının evinde, doğum gününe gittiği zaman çocuğun annesinin aylar önce onların dükkânından aldığı bir çerçeveyi gördü. Evin annesi henüz çerçeveye aile fotoğraflarından birini koymamıştı ama çerçeve yine de holde asılı duruyordu ve içinde de Ellie'nin en sevdiği W.H. Auden şiirlerinden biri vardı.

O öğleden sonra dükkâna girdiğinde annesi içi çerçevelerle dolu yeni bir kutuyu açmak üzereydi. Ellie kutunun

içinde ne olduğunu görünce gülmeye başlamıştı.

“Olamaz, yoksa...”

“Biliyorum,” dedi annesi sızlanarak. “Yanlış modeli göndermişler.”

“Belki Maryland’de bir hediyelik eşya dükkânına verebiliriz bunları.”

“Kim üzerinde yengeç olan bir resim çerçevesi ister ki?”

Ellie gözlerini devirdi. “Peki, üzerinde ıstakoz olanlara ne demeli?”

“Hey,” dedi annesi sırıtarak. “İstakozlara laf yok. Onlar bizim ekmek kapımız. Kelimenin tam anlamıyla ekmek kapımız.” Çerçeveleri yeniden kaplarına yerleştirip kutuya koymaya başlamıştı. “Neden geciktin? Sen de kasabadaki herkes gibi ağzın bir karış açık halde film yıldızlarını mı izliyordun yoksa?”

Ellie bir an tereddüt etti ama sonra başını iki yana salladı. “Tam çıkmak üzereydim ki Quinn küçük bir milkshake hadisesi yaşadı. Ortalığı temizlemesine yardım ettim.”

“Anladım,” dedi annesi kutuyu kenara ittirerek. “Buradan başka bir yerde çalışmaman için bir sebep daha işte. Burada dağınıklığın d’sini göremezsin.”

Ellie kaşlarını kaldırıp deponun dağınıklığına, bütün dükkânı bir labirente çeviren rastgele yığılmış eşyalara baktı ve ikisi de gülmeye başladılar ama annesinin Ellie’nin ikinci işiyle ilgili tam olarak şaka yapmadığı belliydi. Ellie birkaç ay önce Gökkuşığı Dondurma’da da bir-iki vardiya aldığından beri annesi diken üzerindeydi.

Ellie kendini bildi bileli para sıkıntısı çekmişlerdi. Küçükken bu o kadar da önemli değildi. Diledikleri her şeye sahiplerdi. Ellerindeki ikisine de yetiyordu. Ama bu sonbahar lise son sınıfa geçecekti ve bu da üniversitenin –ve dudak uçuklatan üniversite harçlarının– bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu. Ellie devlet okuluna gitmek istemiyordu; kalbinde Sarmaşık Ligi okulları yatıyordu ve bu yüzden şimdiden kredi konusunu konuşmaya başlamışlardı. Annesinin çalışma masasının üzerinde evraklar, rakamlarla ve yüzdelelerle dolu yazılar ve yığınla ek bilgi dokümanı birikmişti. Bu bile Ellie’ye kendini suçlu hissettirmeye yetiyor, konu ne zaman açılrsa endişeden kalbi güm güm atmaya başlıyordu.

Fakat birkaç ay önce Harvard’ın yaz okulunda bir şiir kursuna kabul edildiğini öğrenmişti. Bu programa kabul edilmek neredeyse imkânsızdı ve Ellie, İngilizce sınıfında panoya asılmış ilanı gördüğünde öylesine başvurmuş, kabul edileceğini hiç düşünmemişti. Öğrencilere ağustos ayının ilk üç haftasını şiir dersleri alarak Harvard yurtlarında geçirme hakkı veren bu programa ülke çapında sadece on beş lise öğrencisi seçilmişti ama programın ücreti iki bin doların üzerindeydi ve herhangi bir burs ya da finansal yardım da yoktu.

Programdan bahsettiği gece annesinin gözlerindeki tereddüdü görmüştü.

“Bu harika bir fırsat tabii,” demişti annesi sözlerini dikkatle seçerek. “Seninle gurur duyuyorum. Ama...”

Ellie annesinin sözlerini bitirmesine izin vermemişti. Bunu duymaya dayanamazdı. “Ve bana burs da verdiler,” de-

yivermişti birdenbire. Annesinin gülümsemesinin ardında yeniden o ışığın yandığını ve endişenin yerini yeniden saf övünce bıraktığını görünce içi rahatlamıştı.

“Elbette verecekler,” demişti annesi Ellie’ye sıkı sıkı sarılarak. “Senin adına öyle mutlu oldum ki.”

Ellie’nin mayısın sonuna kadar programa katılıp katılmayacağını bildirmesi gerekiyordu. O sırada yatırım hesabında tamı tamına 178.24 dolar vardı ve derslerin başlayıp ödemenin yapılması gerektiği zamana dek bu parayı nasıl denkleştireceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama yine de, “Programa katılmayı kabul ediyorum!” sözcüklerinin yanındaki kutucuğu işaretleyerek formu geri göndermişti.

Gökkuşuğu Dondurma’daki işin biraz yardımı olmuştu. Ama Ellie’nin hesabına göre Mutlu Düşünceler Hediye Eşya Dükkânı’ndan aldığı maaşla bunu birleştirdiğinde bile yazın sonunda gereken paranın ancak yarısını denkleştirebilmiş olacaktı. Quinn ona az da olsa borç verebileceğini söylemişti. Ellie her ne kadar bu teklifine minnettar olsa da buna güvenemeyeceğini biliyordu. Para nedense Quinn’in elinde pek uzun süre durmuyordu. Maaş çekleri geldiği gün gidiyordu; birkaç saat internette alışveriş yaptıktan sonra bir bakıyordu *puf*, bütün parası uçup gitmiş.

Ama Ellie programdaki yerini bütün yazı kır kulübünün havuz başında geçirmiş bir zengin çocuğuna kaptırabileceği düşüncesine katlanamıyordu. Bir şekilde oraya gitmek zorundaydı ve zaten iki yakayı zor bir araya getirdikleri bu dönemde kalan parayı annesinden istemesine imkân yoktu.

Onun buna evet diyeceğini bilmekse Ellie için durumu daha da içinden çıkılmaz hale getiriyordu. Annesi için ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Dükkânı satar, böbreğini verir, banka soyar, yine de bir şekilde o parayı bulurdu; Ellie'nin işte tam da bu yüzden annesine durumdan bahsetmesine imkân yoktu.

Okullar da kapanınca Ellie iyice tutuşmuştu. Bütün gün bir işten diğerine koşuyor, akşamları da bebek bakıcılığı yapıyordu. Bütün yaz tatilini alıp götürən bu yeni çalışma azmini gördükçe annesinin endişelendiğinin farkındaydı.

“Daha on altı yaşındasın,” diyordu sürekli. “Bu yaşta dışarı çıkıp gezmen, başını belaya sokman filan gerekiyor.”

“Ben gayet iyiyim,” diyordu Ellie her seferinde.

Şimdi pencereden vuran rüzgârla tıngırdayan rüzgâr çanlarının sesi eşliğinde tezgâhın iki ucunda durmuş, birbirlerine bakarlarken Ellie konunun bir kez daha açılacağından emindi. Son dönemde kırık plak gibi sürekli bu meseleye dönmüyorlardı. Ama annesinin gözlerinde de Ellie'nin gözlerinde olduğu gibi bir isteksizlik vardı. Aslında ikisi de bundan bahsetmek ve tartışmak istemiyordu.

Bu yüzden o sırada kapı bam diye açıldığında Ellie içi rahatlayarak arkasına dönmüştü. Çok geçmeden kasanın yanında asılı duran tişörtlerin arkasından Quinn'in suratı belirdi. Ellie yüzünün nasıl da kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu.

“Pekâlâ,” demişti Quinn sanki birazdan bir büyü filan yapacakmış gibi ellerini havaya kaldırarak. “Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ.”

Annesi öne doğru eğilip Ellie'ye baktı. “Bir sinir krizi filan mı geçiriyor yoksa?”

“Bu çok ciddi Bayan O,” dedi Quinn kendini mavi armut koltuğa bırakarak. “Olağanüstü hal söz konusu.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu annesi. Hâlâ durumu pek ciddiye alıyor gibi görünmüyordu. Ellie ile Quinn beş yaşlarından beri arkadaşılar ve O'Neill'lar bu süreçte Quinn'in biraz fazla dramatik olabileceğini öğrenmişlerdi. Onun olağanüstü hal eşiği normal insanlarınkinden biraz daha düşüktü.

“*Pekâlâ*,” dedi Quinn yine gözlerini kocaman açarak. “Bu akşam *Graham Larkin*'le bir randevum var.”

Bu haberin ardından Ellie ile annesi az önce duyduklarını sindirene kadar birkaç saniye bir sessizlik olmuştu. O ismi duyduğu anda Ellie'nin aklına o mavi gözler gelmişti ve buna öyle şaşırılmıştı ki gözlerini kırıpıştırarak o anıyı kafasından atmaya çalıştı. Hemen arkasında duran annesi ise durumdan habersiz vaziyette omuzlarını silkmişti.

“Graham Larking de kim?” diye sordu. Quinn ona bakıp sert bir bakış fırlattı.

“Graham *Larkin* mi?” dedi, “Hiç canım, sadece dünyanın en büyük film yıldızı o kadar.”

Ellie annesinin yüzündeki o bomboş ifadeyi görünce gülmeden edememişti. “Şu büyücü filmlerinde oynayan çocuk,” diye açıkladı, “şimdi de burada ne filmi çekiyorlarsa onda oynuyor işte.”

“Ve sen onunla yemeğe çıkacaksın, öyle mi?” dedi El-

lie'nin annesi. O sırada Quinn başını hafifçe kaldırıp sonra önüne eğmişti. "Bugün daha dışarı çıkmadım. Film yıldızları kasabada dolaşıp kendilerine kız arkadaş mı arıyor yoksa?"

"Gökkuşağı Dondurma'ya geldi işte," dedi Ellie. "Ve o sırada Quinn'in de en az dondurma kadar karşı konulamaz olduğuna karar vermiş olmalı. Bu arada, dükkâna kim bakıyor?"

Quinn sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi elini havada salladı. "Dükkâna Devon'ı bıraktım," dedi. "Kendi başına idare edebileceğini söyledi. Hazırlanmak için yardımına ihtiyacım var."

Ellie zavallı Devon Alexander'a acımadan edememişti. Çocuk senelerdir Quinn'e âşıktı ve şu anda sırf sevdiği kız bir film yıldızıyla çıkacağı randevuya hazırlanacak diye günün en yoğun saatinde tek başına çalışıyordu ve bundan haberi yoktu büyük ihtimalle.

"Eh," dedi Ellie'nin annesi, kasanın yanındaki kavanozdan aldığı lastik, kırmızı bir topu bir elinden diğerine atıp tutarak, "doğru yere geldin o zaman. Kızımla her anlamda gurur duyuyorum ama en çok da moda zevkine hayranım..."

"Çok komik," dedi Ellie üzerindeki giysilere bakarak; bir kot etek, sıradan beyaz bir atlet ve siyah parmak arası terlikler. Bu, Ellie'nin yaz üniforması sayılırdı.

"Daha çok manevi desteğe ihtiyacım var zaten," dedi Quinn ayağa fırlayarak. "Bugün işten erken çıksa olur mu?"

Ellie, "Ama daha yeni geldim..." diye cevap veriyordu ki annesi başını salladı.

“Önemli değil,” dedi. Hâlâ elindeki kırmızı topa oynuyordu. “Gerçekten. Quinn’i böyle ünlü bir şahsiyetle çıkacağı yemeğe hazırlanırken tek başına bırakamayız, değil mi?”

Ellie’nin annesinin sesinde alaycı bir ton seziliyordu ama o sırada akıllı bir karış havada olduğu için Quinn bunu fark etmemişti. “Aynen öyle,” dedi ağırlığını topuklarının üzerine verip dengesini bularak. O kadar gergindi ki yerinde duramıyordu. “Yani bu gerçekten de çok önemli. Bu öğleden sonra o kameraları, fotoğraf makinelerini görmeliydiniz. Kim bilir bu akşam nasıl olacak...”

Ellie’nin annesi topu elinden düşürmüştü. Kırmızı top şnorkel takımlarıyla dolu bir sepetin kenarına çarpıp köşeye kaçtı. “Kameralar ha?”

“Evet, tonla kamera vardı,” dedi Quinn. Ellie o anda donup kalmıştı. Annesiyle göz göze gelmemek için bakışlarını ahşap döşemelere çevirdi. “Setin yanına kamp kurmuş vaziyetler ama eminim gece onu takip ederler.” Quinn seyircilerinin yüzünde beliren endişe dolu ifadeyi fark edince durmuştu. “Paparazziler Henley’de. Ne acayip değil mi?”

“Evet,” dedi Ellie yan gözle annesine bakarak. “Öyle.”

“Keşke ben de bir aktris olmayı planlasaydım. Ya da bir televizyon yıldızı filan. Yazık oldu,” dedi Quinn. “Bu inanılmaz bir fırsat olabilirdi.”

“Evet,” dedi annesi kendini toplayarak. “Bir deniz biyoloğu olmayı istemem yazık oldu gerçekten de. Sanırım bu durumda bir balinayla akşam yemeğine çıkman daha hayırlı olurdu.”

Quinn güldü. “Balinaların sohbeti pek çekilmiyor ama.”

“O zaman film yıldızıyla idare edeceksin artık,” dedi annesi gülümseyerek. “Ama o fotoğrafçılara dikkat et, tamam mı?”

“Ederim,” dedi Quinn. “O kadar çok dedikodu dergisi okudum ki çok kısa bir etek giymemem gerektiğini biliyorum.”

“Ben onu kastetmemiştim,” dedi annesi. “Ama haklısın. Git de giyecek adam akıllı bir şeyler bul. Şahsi kostüm uzmanın şu an itibariyle tüm öğleden sonra izinli.”

“Teşekkürler Bayan O,” dedi Quinn. Ellie’nin bileğinden tuttuğu gibi kapıya dönüp akşam için yapması gereken şeyleri sırlamaya başlamıştı, ama Ellie dışarı çıkmadan önce Quinn’in elinden kurtuldu ve yeniden kasanın yanına döndü.

“Teşekkürler anne,” dedi aceleyle annesine sarılarak.

“Bir şey değil,” diye fısıldadı annesi Ellie’nin kollarından sıyrılırken. “Sadece bu sen olmadığın için mutluyum.”

Ellie yine Graham Larkin’in gözlerini düşündü. Öylesine gardını almış ve hüznünlüydü ki. Ve dükkânın önünde dururkenki o hali geldi gözlerinin önüne; omuzları düşmüş, şapkasının siperliğinin altına gizlenmiş hali. O sırada fotoğrafçılar pusu kurmuş nişancılar gibi sabırla arkasında bekliyorlardı. Ellie resmen zil çalıp oynamakta olan Quinn’e baktı ve bunun çok karmaşık bir durum olduğunu düşündü. Sadece kameralar ve film çekimi için gelen karavanlardan ötürü de değil. Bir insanın bakışları nasıl cevabı olmayan bir soru gibi görünebiliyordu ki? Birdenbire tek yapmak istediği eve gidip

bir e-posta yazmak ve düşüncelerini bir şişenin içine ilıstırlen bir mektup gibi, çerçevelere konulan şiirler gibi ülkenin diğeri tarafına göndermekti.

Hafifçe başını sallayarak yeniden annesine baktı.

“Biliyorum,” dedi. “Ben de.”

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Pazar, 9 Haziran 2013, 15.02
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: mutluluk nasıl bir şey?

Yeni insanlarla tanışmak.

4

Günün son saatlerinde su, altın rengine bürünmüştü. Graham akşam yemeğini yiyecekleri restorana giderken uzun yolu seçerek sahilden yürümüştü. Arada bir durup yerden bir taş alıyor, elinde ölçüp tarttıktan sonra yeniden yere bırakıyordu. Bütün gün okyanusun kokusu onu çağırıp durmuştu.

Güneşten kapkara olmuş iki turist kollarının altında şezlonglarıyla yanından geçip gitti. İkisi de dönüp Graham'a bakmamıştı bile. Graham içinde bir sevinç duygusunun kopardığını hissetti. İlk film vizyona girdikten sonra durum bunun tam aksiydi; biri onu tanıdığında sanki kutsanmış gibi, o anda şövalye ilan edilmiş gibi hissederdi: Graham Larkin, önemli biri. Ama şimdi... Şimdi birileri onu tanımadığı zaman kalbi hop ediyor, herhangi biri gibi olabildiği o nadir anlarda içinin titrediğini hissediyordu.

Saatine baktı ve biraz daha oyalanırsa gecikeceğini fark etti, ama yeniden anayola dönmek yerine yüzünü okyanusa dönmüştü, suyun üzerinde titreşen ışıklara baktı. Ufukta hâlâ

bir-iki tekne süzölüyordu. Güneşin önünde siluetler vardı. Graham da bir anda orada, o teknelerde olmayı istedi.

Bir keresinde, daha sekiz yaşındayken babasıyla balığa çıktıkları o gezi gelmişti aklına.

Küçük bir sandalla, boyunları can yeleklerinin altında kaybolmuş vaziyette göle açılmışlardı. Üç gün boyunca olta-larına yemlerini takıp beklemiş ama hiçbir şey yakalayamamışlardı. Babası sanki gölün onlara hiçbir şey sunmaması onun suçuymuş gibi sürekli özür dileyip duruyordu. O son günleri de tek bir balık bile tutamadan geceye dönerken adamcağız iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmıştı. Balığa çıkmak onun fikriydi. Bunun aralarındaki bağı güçlendirecekleri bir gezi olmasını umuyordu ve aylarca Graham'a ne tür balıklar yakalayabileceklerini anlatıp durmuştu.

“Somon yakalayabilir miyiz?” diye sormuştu Graham ve babası başını iki yana sallamıştı.

“Büyük olasılıkla somon olmaz,” demişti. “Onları bulması zor ama alabalık olur. Bol bol alabalık. Göreceksin.”

Babası balık tutacaklarından o kadar emindi ki yanlarında akşam yemeği için hiçbir şey getirmemişlerdi. Bu yüzden önceki gece kaldıkları kulübenin sundurmasında oturup ter içinde, sivrisinekleri kovalayarak ve cırcırböceklerinin uğultusunu dinleyerek kurutulmuş etle dilpeyniri yemişlerdi.

İşte o öğleden sonra tam pes edecekleri sırada Graham'ın aklına oltanın ucuna yem olarak kurutulmuş et takmak gelmişti. Küçük kayak bir öne bir arkaya sallanırken bunu duyan babası ıslıl ıslıl gözlerle doğrulmuştu.

“Bu hiç fena fikir değil,” demişti kurutulmuş etten bir parça koparak.

İlk balığı Graham yakalamıştı; babası oltanın ucundan almasına yardım ederken fıkır fıkır oynayan bir alabalığıydı. Sonrası ise çorap söküğü gibi gelmişti. Babası üç alabalık daha tutmuştu ve Graham küçük bir sazan yakalamıştı. Güneş iyiden iyiye batmıştı. Su etraflarında giderek kararıyor, ama ikisi de durmak istemiyordu. Sihir gibi bir şeydi bu; sanki üç günlük balığı ve tüm hafta sonunun anılarını günün bu son saatine sığdırmışlardı.

Sonra Graham oltasının bir kez daha kıpırdadığını fark edip misinayı sardığında alacakaranlık vaktinin loş ışığı altında gümüşü bir renkle parlayan bu kımıl kımıl balığın küçük bir somon olduğunu görmüştü

“Galiba beni haksız çıkardın,” demişti babası sırtarak. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yeniden yerine oturup boş kuru et kutusunu havaya kaldırmıştı. “Görünüşe bakılırsa yanlış yem adama doğru balığı getirebiliyormuş.”

Graham balıkçı teknelerini ardında bırakıp kasabaya doğru yöneldiği sırada bunu düşünüyordu. Belki de Ellie’yle de durum böyle olmuştu. O e-postayı bir alabalık tutma umuduyla dünyaya yollamış, ama oltasına alabalık yerine bir somon takılmıştı. Bunu düşününce gülümsemeden edememişti ama Ellie bir balıkla aynı kefeye konulmaya itiraz edebilirdi tabii.

O saatte sessizliğe ve karanlığa teslim olmuş set karavanlarının yanından geçerken gömleğinin önünü düzeltti.

Gelmeden önce Los Angeles'taki bir ses stüdyosunda birkaç sahne çekmişlerdi aslında, ama asıl mekânda olmanın heyecan verici bir yanı vardı; özellikle de set böyle bir yerde olunca. Graham heyecanını gizleyemiyordu. Son iki yılı aynı karakteri oynayarak ve aynı aktörlerle çalışarak geçirmiş ve şimdi farklı bir şeyler yapıyor olmak ona iyi gelmişti. Yeni bir yönetmen, yeni bir senaryo, yeni bir yardımcı başrol... Bütün bunlar en başında bu işi neden sevdiğini hatırlatmıştı ona. Bir turist gibi bambaşka birinin, bambaşka bir karakterin hayatının ortasına konuvermek ve onu yaşamak başlı başına zorlu ama heyecan verici bir görevdi.

Istakoz Tenceresi sahilden çok uzak değildi, yokuşu tırmanırken sokağın başında restoranı görebiliyordu. Saat yedi buçuğu biraz geçiyordu. Ellie çoktan restorana varmış olmalıydı. Dışarıda yığınla fotoğrafçı vardı. Turistlerin arasında normal görünmeye çalışsalar da koyu renk giysileri onları ele veriyordu. Yakınlara park edilmiş birkaç tane de motosiklet vardı. Graham daha önce bir restoranın ya da gece kulübünün arka kapısından kaçmaya çalışırken motosikletli paparazziler tarafından takip edilmişti. Bu kovalamacalar ona o kadar saçma geliyordu ki. Bu insanların sadece işlerini yaptıklarını biliyordu ama işlerini yapış biçimlerine bir gram saygısı yoktu. Hele onların verdikleri haberleri okumak için yanıp tutuşan insanlara hiç yoktu. İşin doğrusu, Graham hakkında haber yapmaya geçecek biri değildi. Vasatın üzerinde bir görünümü olan, arada sırada hoş bir kızı yemeğe çıkaran, iyi rol yapan ama zamanının çoğunu evcil domuzuyla evde

oturup kitap okuyarak geçiren on yedi yaşında bir çocuğu sadece.

Kapıya yaklaşırken fotoğrafçılar fotoğraf makinelerini çıkarıp adını çağırmaya başlamışlardı. Gazeteciler etrafına toplanınca Graham başını önüne eğdi. Bu kez öncekinden daha az paparazzi vardı; dört ya da beş kişiydiler. Diğerleri büyük olasılıkla biraz olsun mantıklı davranıp yemek yemeye gitmeyi akıl etmişlerdi ya da otel odalarında dinlenip televizyon izliyorlardı, ama inatla burada kalmış olanlar deli gibi ardı ardına flaşlarını patlatıyorlardı ve her biri bir diğerinden anlamsız sorularla onu sıkboğaz ediyorlardı.

“Yeni kız kim Graham?” diye sordu elmas küpeli olan iriyarı bir tanesi; kafası öyle beyaz ve öyle keldi ki günün son ışıkları üzerinde ayna gibi parlıyordu. “Yeni mi tanıştınız? Olivia buna ne diyor? Resmen beraber misiniz?”

Graham güçlkle kendine yol açarak aralarından geçti ve sorularını duymazdan geldi. Kapıya ulaştığında dev gibi kolları ve kirli sakalı olan bir adam karşılamıştı onu.

“Joe Gabriele,” dedi adam etli elini uzatarak. “Ben buranın sahibiyim. Dinle, ıstakoz seviyor musun bakayım?”

Graham başını salladı. Adamın sorusuna şaşırmıştı.

“Güzel,” dedi Joe. “Sen kasabada olduğun müddetçe bol bol ıstakoz yiyeceğine söz ver, ben de bu şaklabanları buradan uzaklaştırayım. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Graham. Gözünün ucuyla Ellie’nin restoranda olup olmadığını görmek için arka tarafa bakmıştı. Restoranın duvarları eski püskü şamandıralarla ve eski moda

denizci saatleriyle bezeliydi. Her tarafa bayrak gibi balık ağları asılmıştı ve duvarlarda çerçeveler içinde büyük bira bardaklarının, ıstakozların ve balinaların resimleri vardı. Ellie köşede, bir balıkçı teknesinden alınıp buraya konulmuş gibi duran dev, demir bir çapanın altındaki bir koltukta oturuyordu işte. Graham onu arkasından tanımıştı. Koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onun oturduğu masanın etrafındaki diğer tüm masalar boştu. Graham onlara böyle gözden uzakta bir yer ayarladığı için Joe'ya minnettardı. Her köşeden insanların fotoğraf makinelerinin klik klik sesleri yükselirken sohbet etmeye çalışmaktan daha beteri yoktu.

Joe, Graham'a yolu gösterip mutfağa doğru yönelmişti. Ama Graham olduğu yerde, tereddüt içinde öylece kalakalmıştı. Hayal kırıklığına uğramış değildi elbette. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? O oldukça hoş bir kızdı. Ama Graham o öğleden sonra dondurmacı dükkânından ayrıldığından beri bu akşamla ilgili gerçek hislerini çözmeye çalışıyordu. Onca zamandan sonra, birbirlerine yazdıkları tüm o e-postalardan sonra, şu anda daha heyecanlı olması gerekmiyor muydu? Sevinçten coşuyor olması, başka bir şeyler olması gerekmiyor muydu?

Belki sorun son dönemde sürekli sonu mutlu biten senaryolar okumaya zorlanmış olmasıydı. Belki de şimdiden Hollywood ona fazla gelmeye başlamıştı. Graham daha önce hiç âşık olmamıştı; bu yüzden âşık olunca neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Belki de aşk böyle bir şeydi. Belki de kızın biriyle aranda kilometreler varken sohbet ediyordun, onunla

konuşmak diğer herkesle konuşmaktan daha iyi geliyordu. Sonra gelip kızı görüyordun ve kız gerçekten de hoş biri çıkıyor ve senin bunun için kendini şanslı sayman gerekiyordu.

Ama yine de sanki bir şeyler daha olmalıydı. Onu ilk gördüğü zaman, gözleri birbiriyle ilk buluştuğu zaman bambaşka bir şey hissedeceğini düşünmüştü. Tüm o Hollywood klişelerinin klişe haline gelmesinin bir nedeni olmalıydı değil mi? O his öyle insanın gözden kaçırabileceği türde bir şey olamazdı. İnsanın karnına yumruk yemiş gibi filan olması gerekiyordu.

Ama şimdi restoranda masaya doğru yürürken kendini tuhaf bir biçimde boş hissediyordu. Kız arkasını döndüğünde gözleri buluştu, fakat o anda ne yıldızlar parlamış, ne havai fişekler patlamış, ne de başka bir şey olmuştu. Sadece, gerginliklerinden ötürü biraz da tuhaf bir biçimde, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı işte.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” demişti Graham sonunda ağzını açmayı başararak, ardından usulca sandalyesine ilişti. O anda oturmadan önce kızı yanağından öpmesi gerektiği geldi aklına ama iş işten geçmişti artık. Peçetesini açıp masanın diğer ucundan ona baktı. Karşısında oturan bu yüzü, ona şiiri ne kadar sevdiğini yazan o kızla bağdaştırmaya çalışıyordu.

“Gelirken fotoğrafçılarla başın belaya girdi mi?” diye sordu kız. Sesi biraz titriyordu. Graham onun gergin olduğunu görebiliyor, ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. İlk zamanlarda, yüzü ilk kez ekranlarda görünmeye başladı-

ğında çıktığı kızlara gerilmelerine gerek olmadığını söyleyip onları rahatlatmaya çalışırdı, ama nedense kızlar bunun üzerine daha da heyecanlanıyor, kızarıp mahcup oluyorlardı. Şimdi karşısında oturan bu kızın da yerinde duramadığını ve gergin gergin kolundaki gümüş bilezikle oynadığını görüyordu.

“Fena değillerdi,” diye cevap verdi. “Los Angeles’takiler olsa çok daha kötü olurdu.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi kız. Graham mönüye uzanıp konuyu değiştirmek için bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ona, aylardır konuştuğu o çocuğun kendisi olduğunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bir ipucu mu vermeliydi acaba? Annesi ya da köpeğiyle ilgili bir şey sorabilir, daha önce konuştukları bir konudan bahsedebilirdi belki. En sevdiği dondurmadan ziyade birbirlerini tanıdıklarını belli edecek daha bariz bir şeyden. Belki çocukken Quebec’e yaptıkları gezilerden ya da İrlanda şiiri üzerine yazdığı bitirme ödevinden bahsedebilirdi.

Tüm bu olasılıklar zihninde dönüp dururken avuçları terlemeye başlamıştı. Masaya oturur oturmaz her şeyin bir çırpıda ağzından dökülüvereceğini hayal etmişti ama şimdi nedense bir şeyler onu alıkoyuyordu. Gözleriyle restoranı tarayıp alnını sildi.

“Ee, buranın nesi meşhurdur?” diye sordu şakayla karışık. “İstakozu herhalde.”

“Şey, evet,” dedi kız boğazını temizleyerek. “İstakoz buranın spesiyalidir.”

Graham zoraki bir gülümsemeyle kıza baktı.

“Şaka yapıyordum canım,” dedi ve kız o anda kıpkırmızı oldu. “Ben ıstakoz yanında kırmızı et alacağım sanırım.”

“Daha önce Maine’ye gelmiş miydin hiç?” diye sordu kız. “Yoksa bu ilk gelişin mi?”

“İlk gelişim,” dedi Graham. “Oyunculuğa başlamadan önce batı kıyısından hiç ayrılmamıştım.”

“Vay canına,” dedi kız. “Ben Kaliforniya’ya hiç gitmedim.”

“Bütün hayatın boyunca burada mı yaşadın?” diye sordu Graham ama bu sorunun cevabını biliyordu. Ellie aslında Washington’da doğmuştu ve çocukken buraya taşınmışlardı.

“Evet,” dedi kız ve Graham şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Annem ve babam da burada doğup büyümüş, büyükannem ve büyükbabam da. Bu kasabada yaşamak bir nevi aile geleneği gibi bir şey bizim için.”

Graham kaşlarını çatıp dirseklerini masaya yasladı. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Bütün hayatın boyunca mı?”

“Evet,” dedi kız, Graham’a tuhaf gözlerle bakarak.

Graham bir şey söylemeden önce bir tabak karides kokteyliyle birlikte garson masaya yaklaşmıştı.

“Şefin ikramı,” dedi tabağı ikisinin arasına bırakarak. Garson masanın başında olması gerekenden biraz daha uzun durmuştu nedense.

“Teşekkürler,” dedi Graham ve kıvrıkcık sarı saçlı, hafif eğri burunlu, uzun, ince bir çocuk olan garson şaşırtıcı bir biçimde Graham’a ters bir bakış fırlattı.

“Bir şey değil,” dedi sonra, bariz biçimde sert bir ses tonu takınmaya çalışarak ama sesi titremiştir. Arkasını dönüp bara doğru yöneldi ama Graham söylediklerini açıkça duymuştu. “Sana değil, Quinn’eydi.”

Çocuk gittikten sonra bile Graham hâlâ şaşkınlık içinde masanın diğer tarafında oturan bu kıza bakıyor ve kafasına üşüşen o soruları nasıl soracağını düşünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi kız. “Küçük kasabalar böyle işte. Herkes herkesi tanıyor ve birlikte büyüdüğü çocuklar biraz fazla korumacı olabiliyor...” Graham’ın yüzündeki ifadeyi görünce sesi giderek kısılmıştı. “Ne oldu?” diye sordu. “Sorun ne?”

“Sen..?” diye söze girdi Graham. Sonra başını iki yana salladı. “Yani...”

“Ne oldu?” diye sordu kız yine. Şaşkın gözlerle Graham’a bakıyordu.

“Quinn mi?” diye sordu Graham güçlkle. Kız başını sallamıştı.

“Evet?”

“İsmin Quinn mi?”

“İmm, evet,” dedi kız ve sonra sanki o anda bir şeyi yeni fark etmiş gibi başını hafifçe arkaya attı. “Ah, kendimi tanıtmadım bile, değil mi? İnanamıyorum. Çok özür dilerim.”

Kız neler olduğunu anlamaya çalışırken Graham’ın yüzü hâlâ allak bullaktı. “Ama gündüz üzerindeki tişörtte...”

Kız ilk başta ne demek istediğini anlamamıştı ama sonra, “Ah,” dedi, “şimdi anladım.”

Graham kızın sözlerine devam etmesini bekledi.

“Sen gelmeden hemen önce küçük bir milkshake kazası yaşadım da,” dedi elleriyle bir patlama sahnesini canlandırmaya çalışarak. “Arkadaşım Ellie’nin tişörtünü ödünç almıştım.”

O isim kızın ağzından çıktığı anda sanki somut bir şeye dönüşmüştü; sanki bir anda yoktan var olup onu kalbinden vurmuştu. “Yani sen Ellie *değil* misin?”

Kız güldü. “Hayır, ben Quinn’im.”

“Yani seninle internette konuşmuyorduk?”

Şimdi şaşırma sırası kıza gelmişti. “İmm, hayır.”

Graham robot gibi başını sallamaya başlamıştı, yaptığı-
nın farkında olduğu halde kendine engel olamıyordu. “Sen Ellie O’Neill *değilsin*,” dedi yeniden ve kız yine başını salladı. “Ve biz sizinle *yazışmadık* hiç.”

“Ne?” dedi. “Hayır. Neden haberleşelim ki? Bir dakika. Yani sen ve Ellie...” Tiz bir kahkaha atmıştı. “Sen ve *Ellie*, birbirinizle yazışıyor muydunuz?”

“Evet,” dedi Graham. Birdenbire sırtıtmaya başlamıştı. Kendine engel olamıyordu. “Bak, bu yanlış anlaşılmadan ötürü özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bu durum sana çok garip gelmiş olmalı.”

Quinn gözlerini dikmiş, Graham’a bakıyordu. “Sen ve Ellie.”

Graham başını salladı. Sonra aklı başına geldi ve bu kez başını iki yana salladı. “Yani tam olarak *değil*,” dedi. “Demek istediğim, gördüğün gibi daha önce yüz yüze hiç gelmedik.”

“Ama dedin ki...”

“Sadece birbirimize e-postalar gönderiyorduk; yani aslında onu tanımıyorum,” diye açıkladı Graham. “Ama onunla tanışmayı umuyorum.”

“Ama nasıl olur anlamıyorum,” dedi Quinn arkasına yaslanarak. “Şu anda neler olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok.”

Garson tabaklarını almak için geri dönmüştü ama ikisi de henüz karideslerine dokunmamışlardı bile. Çocuk arkasını dönüp gitmeden önce yine Graham’a tehditkâr bir bakış fırlatmıştı. Garson gidince Quinn yeniden sandalyesinde doğruldu.

“Yani sen ve Ellie birbirinizle yazıştıyordunuz?” dedi kati bir ses tonuyla. Graham başını salladı.

“Birkaç ay önce yanlışlıkla onunla iletişime geçtim ve yazışmaya başladık,” dedi. “Öyle... kendiliğinden oluveren bir durum işte.”

Quinn dikkatle onu süzüyordu. “Ve şimdi buradasın.”

“Evet,” dedi Graham. “Buradayım.”

“Henley’de.”

“Evet,” dedi Graham silik bir gülümsemeyle. “Maine’nin güzel kasabası Henley’de.”

Quinn’in hikâyedeki boşlukları doldurması bir saniye sürmüştü. Sonra gözleri kocaman açıldı. “Yani bu yüzden mi?”

“Ne bu yüzden mi?”

“Bu film, bu yüzden mi burada çekiliyor?”

Graham omuz silkmişti. Aptal gibi görünmemeye çalıştı. “Sayılır.”

“Buraya sırf onunla tanışmak için mi geldin?” diye sordu. Sesindeki hayret duygusu giderek artıyordu. Graham başını salladığı zaman sanki tüm bu duyduklarını sindirmeye çalışıyormuş gibi yine başını iki yana salladı. “Vay canına,” dedi ama sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Vay canına,” dedi yeniden. Su bardağına uzandı ama bardağı ağzına götürmedi. “Bana bunu anlatmadığına inanamıyorum. Bunca zamandır Graham Larkin’le yazışıyordu ve bana bundan söz etmedi bile.” Bir an gözlerini kapatıp sonra yeniden açtı. “Ve bir de sanki burada olman hiç umurunda değilmiş gibi dolaıyordu ortalıkta.”

Graham’ın yüzündeki gülümseme silinmişti. Boğazını temizledi. “Şey, işin doğrusu Ellie kiminle yazıştığını bilmiyordu,” dedi. Bunu nasıl da savunmacı bir ses tonuyla söylediğini fark etmişti. Bardağına uzanıp bir yudum aldı.

Quinn hafifçe iç geçirmişti. Sonra başını kaldırıp gözlerini bardağın üzerinden ona bakmakta olan Graham’a çevirdi. “Büyük olasılıkla onu gördün aslında. İçeri girdiğin sırada o da tam Gökkuşağı Dondurma’nın önündeydi. Uzun boylu. Kızıl saçlı bir kız.”

O anda Graham’ın kalbi yerinden oynamıştı. Bardağı tutan eli hafifçe masaya inmişti, onu dikkatle inceleyen o yeşil gözlü kızı düşündü. “Evet, sanırım onu gördüm.” Gözleri bir an kapıya yöneldi ama kendini yeniden masaya odaklanmaya zorladı. “Bu harika,” dedi garsona bakınarak ve yeni-

den mönüye döndü. “Yarın onu görebilirim belki.”

Quinn masanın diğ r ucundan onu izliyor, Graham onun delici bakışlarını hissedebiliyordu. Bir süre sonra m n y  indirip o da onun gözlerinin içine baktı.

“Git haydi,” dedi Quinn. Graham kaşlarını kaldırdı.

“Nereye gideyim?” diye sordu sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Ama kameraların karşısında olmadığı zamanlarda yalan söylemeyi hiç beceremiyordu ve Quinn’in de bunu gördüğünün farkındaydı.

“Git bul onu haydi,” dedi Quinn yarım ağızla gülümseyerek. “Bunca yolu onun için geldin. Seni bütün gece oturup benimle yemek yemeye zorlayamam.”

“Yok, canım,” dedi Graham pek de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla. “Gayet iyi vakit geçiriyorum.”

Quinn gözlerini devirdi. “Gerçekten, sorun değış,” dedi omzunun üzerinden hâlâ mutfağın önünde duran garsona bir bakış fırlatarak. “Devon’ı çağırırım, yemeğı birlikte yeriz.” Dönüp Devon’a göz kırptı. “Hesabı  demene de izin veriyorum.”

Graham güldü. “Emin misin?”

“Eminim,” dedi Quinn ve Graham, ikisi de fikrini değıştirmeden cüzdanına uzanıp bir tomar para çıkardı ve paraları masanın üzerine bırakıp ayağı kalktı.

“şu anda büyük olasılıkla evdedir,” dedi Quinn, Graham’ın arkasındaki camı işaret ederek. Camın diğ r tarafında alacakaranlık iyiden iyiye çökerken kasabanın anacaddesi de sessizleşmişti. “Prospect ile Sunset Yolu kavşağının yakının-

daki küçük, sarı yazlık ev.”

Graham tam koşar adım ön kapıdan dışarı fırlayacaktı ki Joe yanı başında bitiverdi. “Hepsini kovaladım,” dedi so-kağın diğer tarafına doğru işaret ederek, “ama eminim ora-larda bir yerde saklanıyorlardır. Eğer firar etmeyi düşünü-yorsan mutfak kapısından çıkmanı öneririm.”

Graham, Joe’ya teşekkür edip düdük gibi öten ıstakoz tencerelerinin ve beyaz gömlekli şeflerin önünden geçti. Tam dışarı çıkacaktı ki Devon’ın önünde durdu. Devon apar topar mutfğa dalan Graham’a şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Prospect ile Sunset Yolu kavşağına nasıl giderim?”

“Anacaddeyi takip edip sola, Prospect Limanı’na doğru dön,” dedi Devon kızarak. “Dükkânı karşıda göreceksin.”

“Teşekkürler dostum,” dedi Graham. Kapıyı ittirirken Devon’ın omzuna hafifçe vurmuştu. Sonra başıyla yemek sa-lonuna doğru işaret etti. “Kız senindir.”

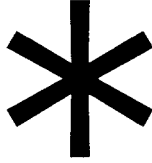
Graham dışarı çıkınca tuzlu havayı derin derin içine çekti. Gün ışığı suların üzerinde giderek soluyordu ve tüm dünya mavi tonlarına bürünmüştü. Doğudan esen bir rüzgâr alnına düşen saçları havalandırdı. Yola koyulduğu anda in-sanın karşısına nadiren çıkan bu fırsatın, bu ikinci bir şans vaa-dinin verdiği enerjiyle ayaklarının hafiflediğini hissetti. Pencerelelerinde bir bir ışıkların yanmaya başladığı eski evle-rin ve pansiyonların önünden geçerken yalnızca birkaç saat önce gördüğü o kıvıllı saçlı kıvıllı düşündü. Gözleri nasıl da tuhaf, yoğun bir duyguyla ona takılıp kalmıştı. Güm güm atan kalbi taptaze bir enerjiyle onu yokuşun başına taşıyan

ayaklarının ritmini takip ediyordu sanki.

Sunset Yolu tabelasını görünce yavaşlayıp etraftaki evleri incelemeye başladı. Alacakaranlık vaktinde sarı ve beyaz evleri birbirinden ayırt etmek zorlaşmıştı ama küçük, kolonyal stildeki tahta kaplama eve yaklaştığı zaman evin verandasındaki lambanın yandığını gördü. Binanın ne renk olduğunu anlamasına gerek kalmadan kızın kapının önündeki salıncakta oturduğunu görünce doğru yere geldiğini anladı.

Garaj yolundan eve doğru yürüdüğü sırada kız başını kitabından kaldırmıştı. Tepesinde yanan, etrafında vızır vızır böcekler uçuşan lamba küçücüktü ve giderek çöken karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu. Graham durduğu zaman kız başını kaldırıp öne doğru eğilmişti. Tereddütle bakan gözlerinden onu yalnızca bir gölge, bir siluet olarak gördüğü belli oluyordu.

Ama Graham durduğu yerden kızı gayet net bir biçimde görüyordu. Dalgalı kızıl saçlarını ve üzerinde gülümseyen bir ıstakoz resmi olan büyük beden tişörtünü; bacaklarını altında toplamış salıncakta otururkenki o halini ve burnunun üzerindeki çilleri. Onu görebiliyordu ve bu kez her şey tam da düşündüğü gibi olmuştu. O anda karnına bir yumruk yemişti sanki.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Pazar, 9 Haziran 2013, 18.08
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: mutluluk nasıl bir şey?

Hoş sürprizler.

5

Başta verandanın diğer ucu kapkaranlıktı. Çakıltaşlarının sesi olmasa Ellie orada birinin olduğunu hayatta anlamazdı. Seslere kulak kesildi ama sadece cırcırböceklerinin sesleri ve sokağın aşağısından gelen dalga sesleri duyuluyordu. Bir de arkasında, evin ahşap döşemelerinin üzerinde deliler gibi dönüp duran köpeğinin sesi. Ellie gözlerini kısıp yeniden baktı ama altında oturduğu ışık huzmesinin ötesinde hiçbir şey görünmüyordu; sadece orada birinin olduğunu hissediyordu. Kalabalık bir salonda birinin size baktığını, sizi izlediğini hissetmek gibi insanı tepeden tırnağa ürperten o bir anlık farkındalık hissi.

“Merhaba?” diye seslendi kitabı kucağına bırakarak. Sesi kendine bile yabancı gelmişti; titrek ve tizdi. Birinin bir adım daha attığını duydu ve gözlerini kırıştırıp durduğu halde hâlâ karşısındakinin kim olduğunu görememişti. “Quinn?”

Bu kez, birinin boğazını temizlediğini duydu ve o anda bu kişinin Quinn olmadığını anladı. Salıncaktan ayağa fırladı.

İçinde bir endişe hissi büyümeye başlamıştı. Diğer tüm küçük kasabalar gibi Henley de oldukça güvenli bir kasabaydı – büyük olasılıkla hepsinden daha güvenliydi– ama yazın buranın bütün havası değişiyordu. Sanki akın akın gelen yabancı-lara yer açmaya çalışırken yörenin molekülleri bile yer değiştiriyordu. Karşısında duran bu kişi bir arkadaşı ya da komşularından biri olsa şimdiye kadar ona seslenir, karanlıkta böyle sinsi sinsi saklanmazdı.

“Özür dilerim, seni korkutmak istemedim,” dedi ses sonra. Bu, kalın bir erkek sesiydi. Bulanık silüet bahçenin diğer ucundan giderek ona doğru yaklaşıyordu. “Benim...”

Birkaç adım daha attığı zaman sanki sudan çıkan biri gibi bedeninin bütün parçaları tek tek görünmeye başlamıştı. İlk önce gözleri, sonra ağzı ve sonunda diğer kısımları ışığın altında bir bir belirginleşmiş, Graham Larkin’in o tanıdık yüzüne dönüşmüştü.

Graham Larkin şu ana kadar sadece iki filmde oynamıştı –*Sihirbazın Şapkası* serisinin merakla beklenen final filmi yaz sonuna kadar vizyona girmeyecekti– ve Ellie o iki filmi de görmemişti ama izlediği gece şovlarından ve ödül törenlerinin kırmızı halılarından onun yüzüne aşinaydı. Bu çocuk her zaman düşünceli görünüyordu; üzerinde bir tahammülsüzlük hissi vardı ama şimdi verandanın merdivenlerinde durmuş ona bakarken düpedüz şapşal gibi görünüyordu. Bu durum öyle beklenmedik, öyle alakasızdı ki Ellie’nin ilk tepkisi gülmek olmuştu.

Graham hiçbir şey söylememişti ama dudakları bir parça

bükülmüştü. Eliyle ensesini ovaladı. Üzerinde mavi-beyaz kareli bir gömlek vardı ve cebinden güneş gözlükleri sarkıyordu. Tuhaf, ne yapacağını bilemez görünüyordu. Ellie bir an kendini her şeyin önceden prova edildiği bir film sahnesine düşmüş gibi hissetti.

“Özür dilerim, ben...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Ellie. “Quinn nerede?”

Çocuk bir an boş gözlerle ona baktı, sonra gözleri yeniden odağını buldu. “Ah,” dedi. “Nerede oturduğunu bana o söyledi.”

Ellie hafifçe başını yana eğdi. “Neden ki? Ve madem randevunuz iyi geçmedi, o zaman neden o değil de *sen* buradasın?”

“İşin aslı olay tamamen bir yanlış anlaşılmadan ibaret,” dedi Graham merdivenleri yarısına kadar tırmanıp. Ellie’nin çıkaramadığı naneyle karışık başka bir şeyin kokusu geliyordu üzerinden; sabunsu bir kokuydu. Ona bu denli yakın olmanın insanı büyüleyen bir yanı vardı. Ona ne demeye çalıştığını sormasını bekliyor gibiydi sanki ama Ellie sinekliğe yaslanmış, öylece duruyordu. Bir süre sonra Graham boğazını temizleyip yeniden söze girdi. “Senin tişörtünü giyiyormuş.”

Ellie kaşlarını çattı. “Ne?”

“Bugün, öğlen,” dedi Graham. “Dondurmacıda.”

“Evet...” dedi Ellie. Bununla nereye varmaya çalıştığı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“O yüzden onu sen zannettim.”

“Niye?” diye sordu Ellie. “Beni tanıımıyorsun ki.”

“O yüzden onun *sen* olabileceğini düşündüm zaten.”

Ellie ona sert bir bakış fırlattı ve sonra gözlerini arka tarafta, karanlığa dikti. “Bir kamera şakası mı çekiyorsunuz siz? Eşek şakası filan mı bu?”

Graham başını iki yana salladı. “Hayır, neden ki?”

“Çünkü kafam iyice karıştı,” dedi Ellie. Arkasında, kapının diğer tarafında köpeği belirmişti. Kuyruğunu sallayarak siyah burnunu sinekliğe yaslamıştı. Sarkık kulakları olan küçük bir av köpeğiydi bu. Ellie köpeği görmezden geldi. Dikkatle Graham’ı izliyordu. Nedense o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Ya gerçekten çok iyi bir oyuncuydu ya da hakikaten onun da kafası karışmıştı. “Bu işin altında Quinn mi var yoksa?”

“Hayır,” diye söze girdi Graham, o sırada köpek inlemeye başladı. “Yemin ederim.”

“O zaman ne?” dedi Ellie buyurgan bir ses tonuyla. “Ne istiyorsun?”

Graham bu tepki karşısında bir parça şaşırılmış gibiydi ve Ellie insanların onunla böyle konuşmasına pek alışık olmadığını düşündü, ama uzun bir gün olmuştu ve yorgundu. Verandasında bitiveren bir film yıldızı şu an başına konan bir talih kuşundan ziyade bir sorun gibiydi onun için.

“Sen Ellie O’Neill’sın,” dedi. Bu bir soru gibi çıkmamıştı ağzından. Sanki bariz, basit bir bilgi gibi söylemişti bunu. Sanki bu her şeyi açıklıyordu. Ellie şüphe dolu gözlerle onu süzdü.

“Benim bildiğim normal insanlar *sapık* gibi film yıldızlarını takip eder.”

Sonunda ilk kez yüzü gülmüştü. “Evet, bu durum sana epey tuhaf görünüyor olmalı,” dedi. “Sonunda seninle tanıştığımız için çok heyecanlıyım.”

Ellie yine güldü. “Bak yine aynı şeyi yapıyorsun. Bunu *benim* sana söylemem gerekmiyor muydu?”

Köpek, sinekliği tırmalamaya başlamış, inlemeleri tam anlamıyla ulumaya dönüşmüştü. Ellie annesinin birazdan onu dışarı çıkarmak için aşağı ineceğinden emindi.

“Şşşt,” diye mırıldandı ve köpek arka ayaklarının üzerine oturup aniden sustu.

Graham eğilip Ellie’nin arkasındaki köpeğe baktı. “Selam Avcı.”

Ellie o sırada köpeğe bakıyordu ama bunu duyunca yeniden bir hışım Graham’a dönmüştü. “Adını nereden biliyorsun?”

“Sen söyledin,” dedi Graham ve sanki önemsiz bir şeymiş gibi bir an sustu. “Bir av köpeği için güzel bir isim. Gerçekten akıllıca. Ben Wilbur’da bu kadar yaratıcı olamadım.”

Ellie’nin kalbi şimdi güm güm atıyordu. Düşünceleri birbirini kovalıyordu, ama sonunda konuşmayı başardığında sözcüklerini bir bir seçerek söylemişti. “Wilbur adında bir köpeğin mi var?”

Graham başını kaldırıp Ellie’nin gözlerinin içine baktı ve başını iki yana salladı. Loş ışığın aydınlattığı yüzünde hiçbir ifade yoktu ama bunun altında ufacak bir gülümseme gizliydi, gözleri onu ele veriyordu.

“Hayır,” dedi Graham ve Ellie bir anda başının döndüğü-

nü hissetti. Ağzını açıp konuşmaya yeltendi, hiçbir şey söyleyememişti.

Şimdi Graham onu izlerken gülümsüyordu. “Wilbur,” dedi usulca, “domuzum.”

Ellie başını salladı. “Wilbur senin domuzun,” dedi mırıldanarak. Zihnini olup bitenlere ayak uydurmaya zorluyordu. Nefes alıp dikkatle Graham’ı inceledi. Bu karşısındaki, son derece basit bir matematik denklemydi; cevap tam karşısında duruyor ama bir yanı buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Bunca zaman konuştuğu kişi oydu. Tüm o e-postalar, gece yarılarına dek süren sohbetler. Okulla, annesiyle ve diğer şeylerle ilgili anlattığı tüm o aptalca detaylar. O incecik bir tülün ardında alttan alta ilerleyen flörtleşmeler. Bunca zaman Graham Larkin’le yazışyordu.

Ona çerçevelerin içine yerleştirdiği şiirlerden ve bazen fotoğraf çekilen geniş ailelerin arkasına geçip turistmiş gibi davranmayı sevdiğinden bahsetmişti. Bu kış dükkânda kimse olmadığı zamanlarda cambaz gibi top çevirmeyi öğrendiğini yazmıştı ona. Okul dolabının yerinden memnun olmadığından, kimya öğretmenin ona haksızlık ettiğinden, kışları yazlara tercih ediyor olmasının nedenlerinden ve bu ilkbahar başarısız bir çiçek ekme deneyine giriştiğinden söz etmişti. Çillerini sevmediğini, ayak parmaklarından nefret ettiğini ve aslında ıstakozdan pek hoşlanmadığını bile itiraf etmişti.

Ve o şimdi buradaydı. O bin vatlık gülümsemesiyle, kusuraş saçlarıyla ve sanki Ellie’nin kalbinin ta içini gören o gözleriyle evinin ön verandasında, karşısında duruyordu. Ellie

o anda ne yapması gerektiğini biliyordu aslında. Bunları filmlerde görmüştü ama şaşırtıcı bir biçimde ne kendinden geçmiş ne de alnından vurulmuşa dönmüştü. Şaşkın bile değildi.

O anda tüm bunların yerine sadece utandığını hissetmişti.

“Konuştuğum kişinin *sen* olduğunu bana söylemeliydin,” dedi yanakları kızarak. “Beni aptal durumuna düşürmeye mi çalışıyordun?”

Graham bakakalmıştı. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. Ellie az da olsa bundan ötürü kendiyile gurur duydu. Çünkü çoğu kız o anda kendini onun kollarına atardı ama Ellie o kızlardan değildi. Aldatılmış, aptal yerine konmuş olabilirdi ama yıldızların önünde kendinden geçen o şöhret budalalarından değildi.

“Hayır,” dedi Graham. Sonra sözlerini tekrarladı. “Hayır. Hiç öyle bir niyetim yoktu.”

“O zaman?” diye sordu Elli tehditkâr bir biçimde. Dik dik gözlerinin içine bakıyordu.

“Sadece tesadüf eseriydi ve sonra da bir şey söylemek istemedim çünkü...”

“Söylemen gerekirdi,” dedi Ellie. “Söyleseydin asla...”

Graham kaşlarını kaldırdı. “Bana o şeylerin hiçbirini anlatmazdın, değil mi?” diye sordu hafifçe başını sallayıp omuzlarını dikleştirerek. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Sesi öyle boğuk çıkmıştı ki Ellie o anda başka ne söyleyebileceğini bilemedi. Kalbi hâlâ güm güm atıyor, dengesini kaybetmemek için tek eliyle kapının tokmağını tutuyordu.

“Bak, özür dilerim,” dedi Graham. “Belki de sana durumdan bahsetmeliydim. Ama inan bana, seni aptal durumuna dü-

şürmeye çalışmıyordum.” Sonra durup hafifçe sırttı. “Sen istesen de aptal gibi görünemezsin ki zaten.”

Ellie istemese de gülümsemeden edememişti. O loş ışığın altında onu tepeden tırnağa süzerek gerçekten samimi mi davranıyor, yoksa karşısında rol mü yapıyor anlamaya çalıştı. Sol kaşının üzerindeki incecik bir hilale benzeyen yara izini gördü ve Graham’ın bu yaranın hikâyesini anlattığını hatırladı; çatıdan minibüsün tepesine atladığı zaman olmuştu. Ellie bunu ilk duyduğunda gözünün önünde ağaçlık bir banliyöde yaşayan kumral saçlı bir oğlan çocuğu canlanmıştı. Sonrasında da konuştuğu o genç adamı bu gözü pek kumral oğlan çocuğunun daha büyük ve mahcup bir versiyonu olarak hayal etmişti. Belki biraz inekti ve e-postasını açmak üzere ekranın başına geçtiğinde yüzünde yine eski, çocuksu halinden kalma o gülümseme belirliyordu.

Şimdi gözlerini kapatıp bu imgeyi değiştirmeyi, annesinin yulaflı kurabiyelerinden, Wii tenis takıntısından ve günün sonunda çoraplarını çıkarıp fırlattığında bir türlü çamaşır sepetini tutturamadığından bahseden o çocuk için canlandırdığı hayalin yerine Graham Larkin’i yerleştirmeye çalıştı.

Bunca zamandır konuştuğu insan oydu.

Bir anda şunu fark etti: Bunca zamandır Graham da onunla konuşuyordu.

Gözlerini açtı ve eli kapının kulpunun üzerinden kayıverdi. Sineklik titredi ve Avcı, sinekliğin diğer tarafında huysuz bir havlamayla ayaklanıp bir kere daha havladı. Ellie onu sakinleştirmek için arkasını döndüyse de geç kalmıştı. Sinekliğin

diğer tarafında annesinin çıplak ayaklarının merdivende belirdiğini görebiliyordu. Birkaç saniye sonra üzerinde Amerikan geyiği desenli bir boxer şort ve “I’m Maine” yazan bir tişörtle kapının önünde belirmişti. Avcı kuyruğunu sallayarak annesinin etrafında dört dönüyordu. Ellie kapıyı ittirerek sinekliğin diğer tarafından annesine baktı.

“El, Avcı dışarı çıkmak istiyor,” dedi annesi.

“Bir dakika,” dedi Ellie annesine gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışarak, ama annesi sinekliğin arkasından hiçbir şey anlamamıştı.

“Ne oldu?” dedi sinekliği ittirerek. Avcı kapının aralanmasıyla birlikte dışarı fırlayıp Graham’ın üzerine atıldı. Ellie iç geçirerek pes etmiş, sinekliğin önünden çekilmişti. Şimdi annesi de verandadaydı ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

Graham eğilip köpeği okşadı, Avcı yeni biriyle tanışmanın verdiği sevinçle sırtüstü yerde yuvarlanıyordu. Graham daha sonra doğrulup Ellie’nin annesine elini uzattı.

“Ben Graham Larkin, Bayan O’Neill,” dedi. “Geç vakitte rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Ellie, annesinin saat dokuz buçuğun Henley standartlarına göre gece yarısı sayıldığını ya da Avcı’nın bu saatte gelen konukları görünce sevindiğini söyleyerek işi şakaya vurmasını bekliyordu. Ama bunun yerine gözlerini onların arkasında uzanan karanlığa dikmişti. Sanki başka birilerini daha görmeyi umuyordu. Ellie huzursuzca olduğu yerde kıpırdandı.

“Şey için uğramış...” diye söze girdi ama cümleyi nasıl

tamamlayacağını bilemiyordu.

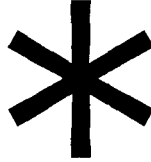
“Kendimi tanıtmak için uğradım,” dedi Graham. O anda Ellie’nin gözüne bir çocuk gibi görünmüştü. Sanki bir film yıldızı değil de eve dönme saatini geçirmiş sıradan bir çocuk gibiydi. “Sanırım artık gitsem iyi olacak.”

Ellie’nin annesi zoraki bir gülümsemeyle karşılık vermişti. İhtiyatlı olmasına rağmen dükkânda müşterilere karşı takındığı güler yüzlü tavrı devreye girmişti. “Seninle tanışmak güzeldi,” dedi. “Henley’e hoş geldin.”

“Teşekkürler,” dedi Graham ve başıyla annesinin tişörtünü işaret etti. “Şu ana dek gördüğüm kadarıyla ben de Maine’yi çok sevdim.” Gözleri verandanın diğer ucunda duran Ellie’ye yönelmişti. “İyi ki birileri bana buradan bahsetmiş.”

Sonra hafifçe el sallayarak arkasını döndü ve verandanın merdivenlerinden inip bahçenin karanlığında gözden kayboldu. Avcı başını arkaya atıp tiz bir sesle havlamıştı. Sesi sessiz sokakların ötesinde yankılandı. Annesi gözlerini dikerek Ellie’ye bakıyor ve bir açıklama bekliyordu ama Ellie ne gibi bir cevap verebileceğini bilmiyordu. Tek düşünebildiği şeydu: Onu buraya o getirmişti.

Ve birdenbire buna sevindiğini fark etti.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Pazar, 9 Haziran 2013, 21.28
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: mutluluk nasıl bir şey?

Yeni insanlarla tanışmak.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Pazar, 9 Haziran 2013, 21.43
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: mutluluk nasıl bir şey?

Bunu daha önce de söylemiştin.

6

Menajeri, mürekkeple lekeli elindeki gazeteyi savurarak çıldırmış bir horoz gibi karavanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa volta atarken, Graham sözlerinin yarısını dinlemiyordu bile.

“Bu yüzden mi buraya erken gelmek istedim?” diye sordu gazeteyi Graham’ın oturduğu, katlanan sandalyenin önündeki sehpaye fırlatarak. Karavan oldukça küçüktü. İçeride minyatür bir yemek alanı, kostüm asistanının hazırladığı bir gardırop ve ufacık bir soyunma odası vardı. Graham son iki yıldır silindir şapkalar, pelerinler ve kadife astarlı koyu renk entariler gibi kostümler giyiyordu. Ama bu seferki film modern zamanlarda geçen bir aşk öyküsüydü ve askıda duran giysiler kendi giysilerinden çok da farklı değildi; sörf şortları, düz renk tişörtler, parmak arası terlikler. Filminde sonunda giysilerin bazıları onda kalsa olur mu acaba diye düşünüyordu. Hayatta en nefret ettiği şey alışveriş yapmaktı.

New York Post gazetesinin altıncı sayfasındaki habere

baktı. Resim uzaktan çekilmişti ama Istakoz Tenceresi'nde Quinn'le otururken çekildiği anlaşıyordu. Quinn yana baktığı için yüzüne perde gibi inen parlak saçları görülüyordu ama onun karşısında oturan ve ilgiyle öne doğru eğilmiş gibi duran Graham'ın yüzü açıkça görünüyordu. Büyük olasılıkla bu, onun Ellie olmadığını anladığı andı. Resmin yanına yalnızca küçük bir not geçilmişti: *Larkin'in yeni aşkı mı?* Altında Graham'ın okumaya bile tenezzül etmediği bir paragraflık bir haber vardı.

“Hayır,” diye cevap verdi Harry'ye. Bu doğru sayılırdı. Harry de iç geçirerek diğer sandalyeye atmıştı kendini.

Graham onunla anlaşma imzaladığında Fenton Menajerlik firması kurulalı yalnızca iki sene oluyordu. Harry bunun öncesinde eğlence sektöründe uzmanlaşmış bir avukattı. Kontratlar ve ek bilgi dokümanları hazırlamaktan sıkılıp aktörlerin kariyerlerini yönetme işini denemeye karar vermişti.

İlk müşterisi popüler bir durum komedisinde oynayan, gözlüklü, yuvarlak suratlı bir çocuktü. Sonrasında, bir şekilde, farklı yetenek seviyelerine sahip bir grup genç aktörü listesine katmayı başarmıştı.

Graham üçleme için kontrat imzalamadan önce, oyuncu seçimleri daha netleşmemişken ve herkes yıldızının nasıl da hızla parlayacağından henüz habersizken, Harry onunla görüşmeyi kabul eden tek menajer olmuştu. Graham ona, Gönül Yolu müzikalinde sergilediği vasatın üzerindeki performanstan başka hiçbir referansı olmayan, daha önce hiç kimsenin denemediği bir lise öğrencisine o güvendiği için ona

her zaman minnettar olacaktı. Graham şimdi Harry'nin o ana kadar sahip olduğu en büyük yıldıza dönüşmüştü ve görünüşe bakılırsa bu pozisyon ona özel bir ilgi ve alakanın yanı sıra stüdyonun dışında bile peşinden bir an olsun ayrılmayan asık suratlı, orta yaşlı bir gölge kazandırmıştı.

“Bu hiç iyi değil,” diyordu Harry ellerini iyiden iyiye seyreliş saçlarının arasında endişeyle gezdirerek. “Pat diye bir kasabaya girip, karşına çıkan ilk kıza çıkma teklif ettikten sonra onu böyle ortada bırakamazsın.”

Graham önüne baktı. “Haberde böyle mi yazıyor?”

“Hayır,” dedi Harry omuz silkerek. “Ama ortalıkta dedikodusu dolaşiyor.”

“Onu ortada bırakmadım ki,” diye açıkladı Graham. “Sadece bir yanlış anlaşılmaydı...”

“Konu bu değil,” dedi Harry sandalyesini kaydırıp diğer tarafa geçirerek. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. “Konu şu: Senin şu anda Olivia’yla olman gerekiyor.”

Graham öfkeli gözlerle ona baktı. “Öyle mi?”

“Böyle bir kasabada, birkaç hafta boyunca etrafta başka kızlar da olmayınca, herkes ikinizin...”

“İkimizin ne?”

“İtiraf et, film için harika bir reklam olurdu, senin için de tabii,” diye devam etti Harry. Graham'ın yüzündeki ifadeyi görmezden gelmişti.

“Şu anda kariyer anlamında bir yol ayrımındasın. Bir sonraki projen, bir sonraki kız arkadaşın... bunlar hep önemli kararlar. Bana böyle bakmayı kes. Onca parayı bana bunun

için ödüyorsun, sana böyle şeyler söylemem için. Seni bir sonraki evreye taşıyabilmemiz için adımlarımıza dikkat etmemiz gerekiyor, tamam mı?” Sonra durup ellerini öne doğru uzattı. “Artı, burada Olivia Brooks’tan söz ediyoruz. Tanrı aşkına. Sanki sana git bir trolle yat diyorum.”

“Bana kimseyle yatmamı söylemezsin zaten,” dedi Graham ayaklanarak.

“Öyle demek istemedim. Sadece... yani, ona bir şans verebilirsin en azından, değil mi?”

Graham karavanın arka kısmındaki sete bakan küçük pencereye doğru yürüdü. Kameralar şimdiden yerlerini almıştı ve yönetmen –herkesi şaşırtarak Oscar’a aday gösterilen bir bağımsız filmle ünlü olan Mick adında genç bir çocuk– arkasında koşuşturup duran bir asistan sürüsüyle etrafta dolanıyordu. Çok geçmeden Graham’ı çağıracaklardı. Bu sahnede, sokakta Olivia’ya doğru koşup onu kucaklaması ve tutkuyla öpmesi gerekiyordu. Bir kere de değil ayrıca, büyük olasılıkla on sekiz ila yirmi kere filan.

“Etrafta başka kızlar da var,” dedi. Hâlâ arkası ona dönüktü. “New York’ta ya da Los Angeles’ta olmamamız etrafta ilginç birilerinin olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Doğru,” dedi Harry. “Çok tatlı bir kız olduğuna eminim.”

Graham, veranda lambasının altında Ellie’yi ilk gördüğünde yüzünde beliren o ifadeyi anımsayarak gülümsedi. Ama sonra Harry’nin o sırada Quinn’dan bahsettiğini fark etti. Bir şey söylemesine gerek kalmadan kapı çalınmıştı,

ikisi de o tarafa doğru döndüler.

“Son beş dakika Bay Larkin,” diye seslendi biri ve Graham derin bir nefes aldı. Şu ana kadar kaç sahne çekmiş, rolüne ne kadar hazırlanmış olursa olsun her zaman bu son dakikalarda karnına bir ağrı girerdi. Şimdi kendisi olmak bile bir performansa dönüşmüştü ve bunun için de çaba harcaması gerekiyordu. Bazen setteki Graham Larkin’i oynamak öyle bir oyunculuk gerektiriyordu ki trajik bir tekne kazasında babasını kaybeden ve buna tanık olan kıza karşı karmaşık hisler besleyen genç bir çocuk olarak rol icabı kendini kaybetmek bundan daha kolaydı aslında.

Graham konuyla ilgili başka hiçbir şey söylemeden Harry’nin yanından geçip karavanın kapısına yöneldi. Hızla merdivenleri inmeden önce sıcak, ağır havayı derin derin içine çekti. Aşağıda, başında mikrofonlu kulaklığı ve elinde dosyasıyla karavandan çekim alanına kadar uzanan on iki adımlık yolda ona eşlik etmek için bekleyen bir asistan vardı. Graham artık buna alışmıştı. Aktör olunca bazen ilah, bazen de dört yaşında bir çocuk muamelesi görüyordu insan.

Öncesinde sahneyi prova etmişlerdi zaten ve şimdi yönetmen onu birkaç tane son dakika notuyla karşılamıştı. Sahneleri sırasıyla çekmiyorlardı ve bugün çekilecek olan kısım aslında filmin finaliydi. Karakterin içinde bulunduğu belirsizliği geride bırakıp başından beri gözünün önünde duran gerçekleri fark ettiği sahneydi. Graham başını kaldırdığı sırada absürd derecede kısa bir kot etek ve kırmızı bir bikini üstüyle birinin yaklaştığını gördü.

“Selam,” dedi Olivia, zoraki bir gülümsemeyle. Sarı, uzun saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, ki kuaförler böyle kusursuz normallikte, sözüm ona doğal bir görünüm elde etmek için en az iki saat uğraşmış olmalıydı. Onca makyaja rağmen yüzünde hiç makyaj yok gibiydi. “Duyduğuma göre kasabanın tadını çıkarıyormuşsun,” dedi Olivia.

“Yöre lezzetlerini deniyordum sadece,” dedi Graham sesindeki gerginliği gizlemeye çalışarak. Olivia kuşkusuz muhteşem görünüyordu, ama onda Graham’ı iten bir şeyler vardı. Olivia senelerdir Hollywood denen bu çarklı mekanizmanın içindeydi –kariyerine şu popüler doktor dramlarından birinde bir çocuk yıldız olarak başlamıştı– ve işin doğrusu bu her halinden belli oluyordu. Onunla ilk kez birkaç yıl önce, çektiği filmlerden birinin şerefine verilen bir partide tanışmışlardı. Graham’ı tanıştırdıklarında, Olivia neredeyse yüzüne bile bakmamıştı. Sadece kibirli bir biçimde gözünün ucuyla ona dönüp sigarasını yakmış ve sonra yan tarafta gördüğü daha ünlü birine doğru yönelmişti. Bu, *Sihirbazın Şapkası* filmleri vizyona girmeden önceydi tabii. Şu anki tavrına bakılacak olursa Olivia o geceyi hatırlamıyordu bile. Ama sonrasında Olivia’nın katıldığı gecelerin çoğunu hiç hatırlamadığını öğrenecekti.

Kasabanın anacaddesi çekimler için tamamen kapatılmıştı ve Graham, yolun diğer tarafındaki dondurmacıyı görebiliyordu. *Acaba Ellie orada mı*, diye düşündü. Sokağın iki yanında, demir parmaklıkların ardında birikmiş kalabalık,

ellerinde makineleriyle fotoğraf ve videolar çekmek için bekliyordu. O sırada birkaç tane iriyarı güvenlik görevlisi hızlı adımlarla önlerinden geçti.

Graham parmaklarını kıpırdatıp boğazını temizledi. Çekim yeri hoşuna gitmişti –stüdyo ışıklarıyla açık havada, güneşin altında olmayı karşılaştırmak dahi mümkün değildi zaten– ama nedense o gün seyircinin karşısında kendini biraz gergin hissediyordu. Oyunculuğa ilk başladığında filmlerin çoğunun zaman-olay sırasına göre çekilmediğini öğrenince bu durumdan çok rahatsız olmuştu ve şimdiki gerginliğinin sebebi de tam olarak bundan kaynaklanıyordu. Onları o noktaya getiren tüm o anlar yaşanmadan o büyük öpücüğe atlayıvermek ona imkânsız görünüyordu. Gerçek hayatta işler böyle değildi ve biraz olsun ısınmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Yine de yaşıtı olan erkeklerin Olivia Brooks’la öpüşmek için canını vermeye hazır olduğunun farkındaydı. Bunun için üzerine para bile verirlerdi. Olivia o sırada setin diğer ucunda yardımcı yönetmenle bir şey konuşuyordu. Graham kafasını toparlayabilmek için birkaç kez olduğu yerde zıpladı. O sırada kostüm uzmanı koşarak yanına geldi ve elini uzattı. Graham başta ne olduğunu anlamadı ama sonra ondan gömleğini çıkarmasını istediğini fark etti. Üzerini çıkardığında kalabalık çığlık, tezahürat etmeye başlamıştı. O sırada biri elinde bir tarakla koşup saçını düzeltmeye gelmişti ama Graham kendine engel olamamış, tezahüratlara gülmeye başlamıştı. Bir kez daha gözleriyle kalabalığı taradı. Ellie’nin orada ol-

masını umuyor, ama bir yandan da içinden bir ses Ellie'nin buraya hayatta uğramayacağını söylüyordu.

Sonunda başlama zamanı gelmişti. Graham derin bir nefes aldı. Sokağın başından koşup Olivia'nın beline sarılması ve onu hafifçe kucaklayıp öpmesi gerekiyordu. İşin doğrusu bu sahne Graham'a hiç gerçekçi görünmemişti. Daha çok akrobasiye benziyordu. Onu yakalayıp kucaklamakta zorluk çekmiyordu ama o hızla döndükleri sırada Olivia'yı öpmek için öne her atıldığında hedefi ısıkiyordu. İki kez yanlışlıkla dudağını öpeceğı yerde boynunu öpmüştü.

"Alacakaranlık seti değil burası," diye parlamıştı Olivia.

Şimdi yeniden koşmak için bekliyordu. Yönetmen, "Sahne," diye bağırdığında sokağın başından hızla koşmaya başlayacaktı. Okula ara vermeden önce futbol takımının sant-rafor oyuncusuydu ve aslında işin bu kısmı zevkli geçiyordu. Deniz havasını ciğerlerine çekiyor ve koşarken kaslarının gerildiğini hissediyordu. Ayağındaki parmak arası terlikler kaldırımı dövüyordu. O sırada bir figüranın sürdüğü mavi bir arabanın kaldırımın yanından hareket etmesi, Graham'ın da hafifçe zıplayarak arabadan kurtulması gerekiyordu. Ama tam yana doğru eğildiğı sırada parmak arası terliğı koptu ve Graham terliğine takılıp bir anda yere yuvarlandı.

Yönetmen, "Kes," diye bağırdı ve kameramanlar kocaman siyah kutuların arkasından başlarını uzattı. Figüran sahneyi baştan almak için arabayı yeniden geri geri park ederken Olivia sokağın başında bıkkın bir tavırla iç geçiriyordu. O sı-

rada kostüm departmanından bir asistan bir başka terlikle koşup yanına geldi. Graham acaba orada bunlardan kaç tane var diye düşünmeden edememişti. Böyle bir filmde parmak arası terliklere ne kadar bütçe ayrılıyordu acaba?

İkinci denemede koşup Olivia'nın yanına kadar gelmiş, hatta kusursuz bir öpüşme sahnesi bile gerçekleştirmişti ama başını kaldırıp sete baktığında yönetmenin kaşlarının çatık olduğunu gördü.

“Hiç... hiç duygu yok,” dedi yönetmen. “Bu sahnede seyirciler en fazla esner. Daha enerjik bir biçimde yeniden alalım, tamam mı?”

Graham yeniden kalabalığa baktı. Öpüşme konusundaki yeteneğine yöneltilen bu hakaret karşısında utanmalı mıydı acaba? Bir dahaki denemede daha iyi bir performans sergileyeceğini düşünmüştü ama yine benzeri bir eleştiri aldı.

“Sıkıcı,” demişti yönetmen. “Biraz elektrik yaratabilir miyiz lütfen?”

Graham dişlerini sıktı. Adam bir film dehası olabilirdi ama durmadan “şunu yap” ya da “bunu yap” diyeceğine, “şöyle yapalım”, “böyle yapalım” demek gibi sinir bozucu bir huyu vardı ve Graham o elektriğin öylece yaratabileceği bir şey olmadığından da emindi. İki insan arasında böyle bir duygu ya olurdu ya da olmazdı. Olivia'yla aralarında bir elektriklenme yoktu işte. Bir de öpüşmek için iki kişi gerektiği halde bütün fırçayı Graham yiyordu nedense. Yine de başını sallayıp yeniden denemek için kendini rolüne hazırladı.

Belli ki bu sefer de olmamıştı.

Orada durup Mick'in tutkudan, güzellikten ve gerçek a k-tan bahsetmesini dinlerken gözleri kameraların, kalabalığın ve güvenlik görevlilerinin ötesine kaydı. Kızıl saçlı bir kız kasa-banın ortasındaki yeşillik alanda yürüyordu.

“Seyirciyi inandırmamız gerekiyor,” diyordu Mick. Sonra uzanıp Graham'ın g  s ne dokundu. “*Buralarında* hissetme-leri gerekiyor.”

“Bir dakika izin verir misin?” dedi Graham birkaç adım geri atarak. “Kısa bir araya ihtiyacım var.”

“Tabii,” dedi Mick. “Güzel. Elbette. Biraz ara verip düşünelim. Geri d nd   n de tutkuyla dolup ta tı ını görmek istiyorum. Anladın mı?”

Graham başını salladı. Gözleri hâlâ Ellie'deydi. “Anladım.”

Olabildiğince normal görünmeye çalışarak setin dışına doğru yürüdü ama güvenlik duvarını geçer geçmez ko maya başladı. Kasabanın ortasındaki yeşil alanda ko tururken arkasında bir dizi g z n onu izlediğini hissedebiliyordu, ama bunu umursayacak hali yoktu.

Ellie daha da hızlı yürüyordu şimdi ve bilerek başını önüne e mi ti.  zerinde Olivia'nunkinden çok da farklı olmayan bir kot etek vardı ama onunkinden daha uzundu. Ve  zerine de siyah bir atlet giymişti. Kızıl saçlarını dağınık bir biçimde arkadan atkuyru u yapmıştı. Graham ona yakla ık a kolları ve bacaklarındaki  iller belirginle meye ba lamı tı,  illerin altındaki ten sabah g ne inde bembeyaz görünüyordu.

Aralarında bir metre kadar kalınca, “Ellie,” diye seslendi.

Nefes nefese kaldığı için sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Soluklanmak için durdu. O sırada Ellie de ona doğru dönmüştü. Onu gördüğüne hiç şaşırmanın görünüyordu. Gözleri yaklaşık yüz metre gerilerindeki film setine kaydı. Sonra sola doğru birkaç adım attı, bir çardağın etrafından dolaşır öteki tarafa geçti. Graham bir an tereddüt etmişti ama sonra onu takip etti.

“Merhaba,” dedi. Kalbi hâlâ güm güm atıyordu. “Nasılsın?”

Ellie gülümsedi. “Yüzmeye mi gittin?”

Graham başını iki yana salladı. Kafası karışmıştı. Sonra üzerinde sadece bir şort olduğunu fark etti. “Hayır,” dedi birdenbire mahcup olarak. “Kostümüm bu. Orada bir sahne çekiyorduk da.”

Ellie başını salladı. “Eee, burada ne arıyorsun o zaman?”

“Merhaba demek istedim.”

Ellie gülümsedi. “İyi sabahlar.”

“N’aber?” dedi Graham sırtarak. Gözleri ne kadar da yeşildi. Gözlerinin içine bakarken birdenbire, daha önce hiç olmadığı bir biçimde içinde bir ateşin yandığını hissetmişti. “İşe mi gidiyorsun?”

Ellie başını salladı.

“Sonra bir planın var mı?”

“Niye sordun? Yoksa Istakoz Tenceresi’nde yemeğe mi davet edeceksin beni?”

Graham tam cevap verecekti ki Ellie’nin dalga geçtiğini anladı. “Belki karşılaşırsınız diye umuyordum,” dedi.

Ellie gülümsedi. “Eh, küçük kasabaların iyi taraflarından

biri de bu zaten.”

Graham tam cevap verecekti ki Ellie arkasını dönüp yürümeye başladı. Çimenlerin üzerinde, Graham’ın şaşkın bakışları altında hızla yürüyordu. Durup onun uzaklaşmasını izlemekten başka çaresi yoktu. Dönüp kendisine bakmasını umuyordu ama bir an bile geri dönmemişti. Mavi bir dükkânın kapısından içeri girip gözden kaybolduğu sırada Graham onu böyle kaçıran şeyin ne olduğunu anladı. Ona doğru koşuşturan bir fotoğrafçı sürüsü vardı. Ona ilk ulaşan kişi olmak için engeli arazide sendeleyerek koşuşturuyorlardı.

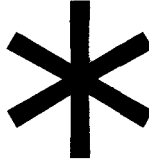
Başı çeken gazeteci sonunda Graham’ın yanına ulaştığında soluk soluğa, elindeki kamera çantasını yere bırakıp, “O kimdi?” diye sordu.

Graham omuz silkmişti sadece. Gazeteci kızı kaçırdığı için hayal kırıklığına uğramıştı, ama gönülsüzce de olsa çimenlerin üzerinde tek başına öylece duran Graham’ın birkaç fotoğrafını çekti.

Sonra, Graham yeniden sete döndüğünde Mick başını notlarından kaldırıp sigarasını söndürdü ve kaşlarını kaldırıp Graham’a baktı.

“Eee?” diye sordu. “Biraz daha tutkulu hissediyor muyuz kendimizi?”

Graham gülümsedi. “Evet,” dedi. “Kesinlikle daha tutkulu.”

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Pazartesi, 10 Haziran 2013, 10.22
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: bu öğleden sonra

Ellie!

(Artık adını bildiğime göre sana Rus usulü selam verebilirim.)

Bugün çekimler öğleden sonra saat dörtte bitecek. Şu hakiki

Maine kakaolu sandviçlerinin avına çıkalım mı? Ne dersin?

Sevgiler,

Graham!

7

Dükkânda internet hiçbir zaman iyi çekmezdi zaten. Bu yüzden Ellie bütün sabah kasayla satış tezgâhının arkasındaki müzelik bilgisayar arasında mekik dokumuştı. Annesi henüz gelmediği için minnettardı çünkü orada olsa bir sürü soru sorup başının etini yerd. Önceki gece Graham'ın neden oraya geldiği sorusuna Quinn'i aradığını söyleyerek cevap vermiş ve konuyu geçiştirmişti. Bu sabah da dükkânı açmak için evden erkenden ayrılıp annesiyle hiç karşılaşmamayı başarmıştı.

İşin aslı Ellie annesine ne diyeceğini bilemiyordu. Bütün bunlar karşısında neler hissettiğinden bile emin değildi henüz. Tek bildiği, bu sabah altıncı kez e-postasını kontrol etmişti ve ekranda o tanıdık e-posta adresini görmek için sabırsızlanıyordu.

Az önce onu görmüş olmasının bir önemi yoktu. Kim olduğunu öğrenmiş olmasının bir önemi yoktu. Aylardır konuştuğu bu kişinin dünyada onca insan varken Graham Lar-

kin çıkmasının bir önemi yoktu. Şimdi üç aydan daha fazla zaman olmuştu ve hayatta dört gözle beklediği tek şey buydu: Ekranda sayfanın açıldığı ve ondan bir mesaj geldiğini müjdelediği o nefes kesen an. O küçük harfler ve rakamlar dizisi –GDL824@yahoo.com– kalbinin güm güm atmasına yetiyordu.

Şimdi sanki beyni ikiye bölünmüştü. Bir yarısı yazıştığı o insanın sokağın hemen aşağısında olduğunu biliyordu, ama diğer yarısı hâlâ onunla ilgili o genel fikirden, dilediği her şeyi konuşabileceği, içini rahatlatan, gizemli bir yabancı olduğu fikrinden vazgeçmek istemiyordu. Böyle birdenbire çıkıp gelince bütün dengesi allak bullak olmuştu. Şimdi ondan gerçekten de bir mesaj geldiğini gördüğü zaman –her ne kadar usulca yüreği ağzına geldiyse de– tedirgin olmuştu. Bu, aynı odada, odanın diğer tarafında duran biriyle telefonda konuşmak gibi bir şeydi. Konuşurken o kişinin dudaklarının oynadığını gördüğünüz, kelimeleri duyduğunuz halde bu iki şeyin gerçekte aynı şey olduğunu idrak etmek zor geliyordu.

Mesajı her zamanki gibiydi; akıllı ve tatlı, biraz da komik. Onunla yeniden görüşmek istiyordu. Gözlerini kapatıp bir an ellerini klavyenin üzerinde gezdirdi. Gözlerini yeniden açtığında cevap butonuna bastı ve bu teklife hayır demesini gerektiren sebepleri düşündü.

Ama asıl sorun şuydu, evet demek istiyordu.

Üzgünüm, diye söze girdi. Harflerin her birini birer birer, yavaş yavaş yazmıştı. Sonra hepsini silip iç geçirerek ar-

kasına yaslandı. Çoğu kız onun yerinde olsa bir film yıldızıyla yazıştığını öğrenince havalara uçardı herhalde. Ellie bunun farkındaydı ama bu hiç adil değildi. O öğleden sonra tek istediği GDL824'le vakit geçirmekti ama Graham Larkin konusunda emin değildi.

Orada oturmuş, öylece ekrana bakarken dükkânın kapısı pat diye ardına kadar açıldı. Quinn soluk soluğa tezgâhın başına ulaştığında Ellie son anda sayfayı kapatmayı başarmıştı. Önceki gece Graham gittikten sonra telefonunda Quinn'den gelen bir mesaj bulmuştu. Mesajda sadece şu yazıyordu: !!! Ama bu küçük ünlem işaretlerinin heyecan mı, kızgınlık mı, yoksa ikisinin arasında bir şey mi ifade ettiğinden emin olmamıştı.

Bu yüzden ona cevap yazmamıştı ama aslında o anda tek istediği, en yakın arkadaşıyla oturup aylardır mesajlaştığı o Kaliforniyalı çocuğun nasıl olup da Graham Larkin çıktığını, bunun nasıl da inanılmaz, saçma ve imkânsız bir durum olduğunu konuşmaktı.

Quinn soluk soluğa tezgâha yaslanmıştı. “İşe geç kaldım,” dedi hafifçe öksürerek. “Ama görünüşe bakılırsa konuşacak çok şeyimiz var.”

“Biliyorum,” dedi Ellie, müşterilere ikram ettikleri limonatadan bir bardak doldurarak. Limonatayı güçlükle yudumladı. Quinn'in gözlerinin içine bakamadığını fark etmişti. Daha dün onun büyük randevusuna hazırlanmasına yardım ediyordu. Arkadaşının önündeki gecenin heyecanıyla yerinde duramadığına tanık olmuştu. Ama nasıl olduysa kaderin oy-

nadığı tuhaf bir oyun sonucunda Graham geceyi Ellie'nin verandasında tamamlamıştı ve Ellie –bilmeden de olsa– Quinn için bir şeyleri mahvetmiş olmanın üzüntüsünü taşıyordu.

“Bak, onun kim olduğunu bilseydim...”

Ama Quinn sadece başını iki yana sallayıp, “Ben o kısmında değilim,” dedi. “Yani, bir film yıldızıyla bir kaçamak yaşamak hiç fena olmazdı tabii. Seninle Graham Larkin’i bir arada düşünmek de pek kolay değil ama...”

Ellie kendini birazdan duyacaklarına hazırlamaya çalıştı. “Ama?”

“Bana bundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum,” dedi. Gerçekten de incinmiş görünüyordu. “Bunca zamandır bunu benden sır gibi sakladın demek? Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum. Anlaşmamız böyle değil miydi?”

“Öyle elbette,” dedi Ellie gözlerini yere indirerek. “Elbette birbirimize her şeyi anlatıyoruz. Sadece...”

O sırada kasaba meydanındaki saatin birbiri ardına çalan çanlarıyla sözleri yarıda kesilmişti. Quinn sessizce çanlara küfür etti.

“Gitmem gerek,” dedi. “Bu konuyu sonra konuşacağız.”

“Tamam,” dedi Ellie. Suçluluk duygusuyla yanaklarının kızardığının farkındaydı. “Yemin ederim ki durumu açıklayabilirim...”

“Açıklasan iyi edersin,” dedi Quinn ve gülümsedi. Ellie bunu görünce biraz olsun rahatlamıştı. “Yoksa dün akşam başıma neler geldiğini asla anlatmam sana.”

“Ne oldu?”

“Önemli bir şey değil canım,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Sadece Devon Alexander beni öptü.”

Ellie’nin ağzı bir karış açık kalmıştı. “Bu *nasıl* oldu?”

“Graham seni bulmak için restorandan ayrılınca yemeği Devon’la yedik. Sanırım ünlü kavalayemin gittiğini görünce benim için üzölmüşü. Bu yüzden bana iyi davranıyordu işte. Yemekten sonra eve kadar benimle yürüdü ve sonra da oluverdi işte.” Quinn başını iki yana sallamıştı ama Ellie memnuniyetten mi, yoksa olanlara inanamadığı için mi anlayamadı. Herkes Devon’ın ikinci sınıftan beri Quinn’e âşık olduğunu biliyordu ama Quinn ona biraz olsun ilgi duymamıştı. İşin aslı çocuk ona ne kadar ilgi gösteriyorsa Quinn de bunu görmezden gelmek için bir o kadar çaba gösteriyordu. “İşin doğrusu, pek de fena değildi.”

“Pek de fena değil miydi?” dedi Ellie ve o anda Quinn’ in yüzünde hakiki bir gülümseme belirdi.

“Tamam, tamam,” dedi. “Güzeldi işte. İnanabiliyor musun?”

Ellie güldü. “Yok, inanamıyorum doğrusu.”

“Peki ya sen?”

“Bana ne olmuş?”

“Graham Larkin’le öpüştünüz mü?”

Ellie güldü. “Sen geç kalmıyor muydun?”

“Evet,” dedi Quinn saatine bakarak. “Gitmem gerek ama kurtuldum sanma. Sonra ararım.” Kapıya doğru fırlamadan önce bardaktaki tüm limonatayı kafasına dikti. Kapıda durup yeniden ona döndü. “Hey, El?” dedi. “Her zamanki

gibi garip davranıp bu işi eline yüzüne bulaştırma tamam mı?”

“Nasıl yani?” dedi Ellie kaşlarını çatarak.

“İşin aslı çocuk gerçekten de iyi biri. Senden hoşlandığını da belli. Kendi kendine köstek olma yani.”

“Ben hiç...” diye söze girdi Ellie. Ama tam itiraz edecekken kapı suratına kapandı. Dükkânın sessizliğinde bir an durup Graham’ı ve Devon’la Quinn’in arasındaki beklenmedik gelişmeyi düşündü. Kimse buna ihtimal vermezdi herhalde. Gözleri yeniden bilgisayarın ekranına kaydı ve kararsızca dudağını ısırdı.

Bu kez parmakları kendi kendine hareket ediyor gibiydi.

Olur, yazdı. Sadece nasıl bir his olacağını görmek için.

O sırada kapı yeniden açılmıştı. Ellie bir kez daha gelen kutusunu kapattı ve başını kaldırıp içeri giren turist aileye baktı. Onları en sıcak gülümsemesiyle karşılamıştı, ama aile çok geçmeden kapının yanındaki plaj oyuncaklarıyla dolu sepetlere takılıp Ellie’yi unutmuştu bile. Ailenin iki oğlu ellerine birer köpük spagetti alıp mızrak dövüşü yapmaya başlamıştı. Anneleri oyuncakları ellerinden almaya çalışıyordu ama Ellie’nin gözü küçük, sapsarı saçları olan kız çocuğunun üzerindeydi. Kız en fazla dört yaşlarında olmalıydı.

Anne, oğlanlarla ilgilenirken baba, küçük kızın elinden tutmuş, onu kartpostalların yanına götürmüştü. Sonra yanında diz çöküp manzara resimlerini göstermeye başladı. Kartpostalları bir bir seçerken küçük kızın yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Kartları kenarlarından tutuyor, gözlerini koca-

man açıp bir bir inceliyordu.

Bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi Ellie yine o bayağı, kıskanç hisse kapılmıştı ama her zamanki gibi şunu düşünmeden de edememişti: O küçük kız bunları hayatta hatırlamayacaktı. Çocukluk anıları uçak bagajları gibiydi; ne kadar uzağa seyahat ediyor olursan ol, ne kadar uzun bir yolculuğa çıkmış olursan ol sadece iki bavul hakkın vardı. Ve o bavullarda sisli, buğulu birkaç anı olduğu halde –masasında müzik kutusu olan bir lokanta, seni salıncakta sallayan bir el ya da kucaklayıp havada döndüren kollar– bunların bir ömür boyu yetmesi mümkün değildi.

Bu o küçük kız için de geçerli miydi bilmiyordu ama onun büyük olasılıkla Ellie’yle babasının sahip olduğundan çok daha fazla anısı olacaktı. Ellie’nin tekrar tekrar kafasında çevirdiği bir avuç hatırası vardı sadece. Şimdi, aradan bunca yıl geçtikten sonra hepsi giderek solup bir sis perdesinin ardında kalmıştı. Tekrar tekrar katlanıp açılınca sonunda yıpranıp yumuşacık bir kumaş gibi görünmeye başlayan kâğıt parçaları gibi.

Annesiyle ilk tanıştıklarında babası henüz ilk döneminde bir milletvekiliymiş ve Cumhuriyetçi Parti’nin yükselen yıldızıymış. Annesi ise onun en sevdiği lokantada çalışan, her gün kapıdan girdiği anda onu kahveyle ve kreplerle bekleyen bir garsonmuş. Zamanla siparişler sohbete, sohbetler flörte ve flörtler başka şeylere dönüşmüş. Çok geçmeden annesi, Ellie’ye hamile kalmış.

Fakat şöyle bir problem varmış: Babası zaten evliymiş.

Sırlar uzun süre sır olarak kalmıyor elbette ama annesi ve babası onu dört yıl boyunca saklamayı başarmış. Annesi babasından asla para kabul etmemiş ve sadece ara sıra Ellie'yi ziyaret etmesine izin vermiş. Sonrasında ona Paul Whitman'ın bu ziyaretler sırasında nasıl da pahalı ceketini askıya asıp o pejmürde apartman katının pejmürde döşemelerine oturarak saatlerce kızıyla oynadığını anlatmıştı. Bu süreçte birbirleriyle neredeyse hiç konuşmazlarmış. Sonra babası vakit dolduğu zaman ayağa kalkıp Ellie'yi alnından öper, annesinin eline tekrar bir çek tutuşturmaya çalışmış, ama nafile tabii. Bir kez daha pes ederek evden ayrılmış.

Eğer bir politikacı olmasaymış, eğer ismi geleceğin başkan adayı olarak anılmaya başlamasaymış bu böyle sürüp gidebilirmiş. Ama durum buymuş işte ve babası senatör olarak adaylığını koyunca basın onan ilgisine daha da artmış. Olay ortaya çıktığında Ellie dört yaşındaymış. Bununla birlikte her şey altüst olmuş.

Annesi üç ay boyunca buna dayanmaya çalışmış. Üç ay boyunca basın üzerine çullanmış. Her yerde kameralar tarafından takip edilmiş, muhabirlerin tacizine maruz kalmış ve soru yağmuruna tutulmuş.

Ellie sonrasında internette annesinin fotoğraflarını görmüştü. Annesinin bu genç versiyonu kara güneş gözlüklerinin ardına saklanıyordu ve fotoğrafların her birinde, kucağında Ellie vardı. Kızını fotoğraf makinelerinin amansız flaşlarından korumak için kazağının üzerine, göğsüne bastırıyordu.

Annesinin o şehirden ayrılmak için milyonlarca sebebi varmış tabii ama buna rağmen hayatlarının böyle kocaman bir sırda dönüşeceğini hiç düşünmemiş. İlk başta yalnızca yaz sezonu oradan kaçmak istemiş ve Henley’de bir yazlık ev kiralamış. Burası onun küçükken tatile geldiği bir yermiş ama sonra Henley’e ulaştıklarında kasabanın sakinliğinde karşı konulamaz bir huzur bulmuş. Oraya vardıklarında gökyüzünde sürüklenip giden bulutların suyun üzerine gölgeleri vuruyor ve kasabanın ortasındaki yeşillik alanda bir adam gitar çalıyormuş. Burası Washington’dan, şehrin o bayağı skandallarından, ağzı bol laf yapan politikacılarından, her şeyden önemlisi de çocuğunun her bir muhabire, gazeteciye ve soruya o basit, iki kelimelik cevabı veren, “Yorum yok,” sözünden başka hiçbir söz sarf etmeyen babasından öyle uzakmış ki.

Bu yüzden o gün, o dondurmacıda gördüğü o ilk insan, geldiği şehirde peşinden ayrılmayan o kötü şöhretten habersiz, ona kendini tanıttığında ve kendisinden de aynıni bekleğinde sözcükler annesinin boğazında düğümlenmiş ve *Margeret Lawson* ismi bir türlü dudaklarından dökülmemiş.

Margeret Lawson dünyayı daha iyi bir yer yapmayı, doğayı korumayı, Washington’da bir şeyleri değiştirmeyi hayal eden ama nasıl olduysa kendini kira parasını çıkarmak için takım elbiseli adamlara kahve servis ederken bulan, Vermontlu, yirmi dört yaşında bir garsonmuş. Margeret Lawson anne babası, ailesi ve kökü olmayan bir kadınmış. İsmi düzinelerce derginin parlak kapaklarında yer aldıysa da hiçbir şekilde

spot ışıklarının altında olmaya münasip olmayan bir kadın. Her ne kadar sonunda dünyanın en güzel şeyine sahip olsa da korkunç bir hata yapmış bir kadın.

Bu kasabada, bu yeni hayatta Margaret Lawson'a yer yokmuş artık; bu yüzden, çocukluğundan kalma bir isim dökülmüş ağzından. Senelerce üzeri toz tutmuş bir isim. Annesinin kızlık soyadıyla eşleştireverdiği bir başka isim.

"Maggie O'Neill," demiş elini uzatarak.

Böylece Margeret Lawson, Eleanor Lawson'ı da alıp ortadan yok olmuş.

Artık annesiyle bundan bahsetmiyorlardı bile. Ama bu durum arka planda daima varlığını hissettiriyordu. Örneğin, kanalları çevirirken C-SPAN'i çabuk çabuk geçtiklerinde, gazeteci çocuk politika dünyasından haberlerle dolu gazeteyi her sabah kapılarının önüne pat diye fırlattığında. Özellikle de paradan ve üniversiteden bahsettiklerinde ve sadece Ellie O'Neill değil de, Eleanor Lawson ya da Eleanor Whitman olsaydı hiç sorun olmayacak olan o diğer maddi konular açıldığı zamanlarda.

Babası şimdi bir senatördü ve sonraki başkanlık seçiminde Cumhuriyetçi Parti'nin öne süreceği en iddialı rakiplerden biriydi. Adının karıştığı skandalın üzeri sonunda örtülmüştü. Görünüşe bakılırsa tüm skandalların üzeri bir gün örtülüyordu. Bunca zaman sonra bile hâlâ konunun geçtiği her türlü makalede, blog yazısında ve haberde senatörün bir garsonla ilişki yaşadığına dair iddialar mutlaka yalanlanıyordu. Zaman zaman senatörün evlilik dışı bir kızı olabileceğinden

bahsediliyor, ama çoğunlukla bu ayrıntı diğer şeylerin gölgesinde kalıyordu. Herkesin ilgisi daha ziyade senatörün gerçek ailesinin üzerindeydi; o bağışlayıcı, hoşgörülü eşi ve iki oğlu ilgi odağıydı. Oğlanlardan biri Ellie'den bir yaş büyük, diğeri ise bir yaş küçüktü; ikisi de anneleri gibi sarı saçlıydı ve her zaman babalarıyla aralarındaki bağı güçlendiren bir aktivite içinde görünürlerdi. Avda, kampta ya da balıkta.

Şüphesiz balıkçı kulübelerinde değil, şık restoranlarda yemek yiyorlardı; bütçe sorunu olan devlet okullarına değil, üniformaları olan özel okullara gidiyorlardı. Büyük olasılıkla yaz okulunda bir şiir kursuna gitmek için paraya ihtiyaçları olsa bunu babalarından istemekten bir an olsun çekinmezlerdi. Ellie çoğu zaman kendi hayatını bunların hiçbirine değişmeyeceğini düşünse de –tabii böyle bir seçme hakkı olduğu varsayılırsa– bazen Paul Whitman'ın kızı olmanın neye benzeyeceğini asla bilemeyecek olmasının haksızlık olduğunu düşünüyordu.

Babası onları aradıysa bile Ellie'nin bundan haberi yoktu. Onun gibi bir adamın istese onları bir çırpıda bulabileceği gerçeğini de pek düşünmemeye çalışıyordu; istese onlarla iletişimde kalabileceğini, ara sıra onu arayıp hatrını sorabileceğini, doğum günlerinde kart atabileceğini ya da yeni yıllarını kutlayabileceğini. Bu belki annesinin, belki de babasının, suçuydu. Belki babası onları merak ediyor, belki de etmiyordu. Belki bazen onları özlüyordu, belki de makalelerde yazılanlar doğruydı. Belki de Ellie ve annesi, asıl haberin altında bir dipnottan başka bir şey değillerdi onun için.

Ellie'nin gözü hâlâ küçük kızın üzerindeydi. Üzerinde tan vakti bir okyanus manzarası olan kartpostalı babasına uzatmıştı şimdi. Ama anne, oğlanları dışarı çıkarmayı başarmıştı sonunda ve tiz bir sesle seslenip babayla kızı da yanlarına çağırdı. Babası çaresizce omuz silkip kızına baktı. Kız ağlamaklı olmuştu. Çenesi titreyerek kartpostalı göğsüne bastırdı.

“Onun olsun,” derken buldu kendini Ellie. Adam şaşkınlıkla arkasına dönmüştü. Kız sevinç dolu gözlerle babasına bakıyordu şimdi. Sonra elinde kartpostalla koşup dışarı fırladı. Babasıyla paylaştığı o anın hatırası belki sadece şu köşeyi dönene, belki de tatillerinin sonuna kadar onunla kalacaktı. Ama kartpostal –biraz da şansı varsa– belki bir süre daha onlarla yaşardı.

Tüm aile bireyleri dükkândan ayrıldıktan sonra Ellie yeniden bilgisayarın başına döndü.

Gelebileceğimi sanmıyorum, yazdı Graham’a. Özür dilirim.

Dokuz dakika sonra Graham’dan yeni bir mesaj gelmişti: *O zaman ben de tek başıma giderim, ama sana da bir tane alır, akşam getiririm.*

Ellie onun yeniden verandada biteceğini düşününce gülümsemeden edememişti. Sonra dudağını ısırıp klavyeye baktı. *Bu akşam da müsait değilim maalesef, yazdı ve sonra bir an durup düşündü. Hem kakaolu sandviçin ne olduğu konusunda hâlâ bir fikrim yok...*

Bir dakika bile geçmeden yeni bir mesaj gelmişti. *O*

zaman beraber keşfedelim.

Ellie duraksadı. *Kameralar olmayacak ama. Söz mü?*

Bir dakika geçmişti ama cevap gelmemişti. İki dakika olmuştu şimdi ama sanki aradan bir yıl geçmiş gibi gelmişti. Sonunda mesaj ekranda göründü: *Hayır, kameralar olmayacak.*

Bu kez Ellie beklememişti. *Tamam o zaman, yazdı fikrini değiştirmeye kalmadan.*

Bundan beş saat sonra koya giden yolda yürüyordu. Kestirme yolu değil de uzun yolu seçmişti ve hâlâ, *acaba hata mı yapıyorum*, diye soruyordu kendine. Bu gibi şeylerin bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Aklının başına gelmesi için hâlâ fırsatının ve vazgeçme şansının olduğu bir nokta. Ama yem dükkânını ve jet skileri kiraladıkları kulübeyi geçtiği, merkezdeki plajın kıyısından dolaşıp plajın bittiği yerde başlayan ağaçlığa adım attığı sırada bu uyarı işaretlerini, köprüden önceki tüm sapakları geride bıraktığını hissetti. Kısa süre sonra geri dönmek için çok geç olacaktı.

Onunla buluşmaması için düzinelerce sebep vardı. Bir kere Ellie'yi sıkıcı bulup hayatına devam etmeyi seçebilirdi. Birkaç hafta sonra kendi evine dönecekti. Çok ünlüydü. Sadece Graham Larkin olduğu için bile annesiyle bunca yıl sakladıkları sırrın ortaya çıkmasına sebep olabilir, istemeden onu incitebilirdi.

Ama yolda yürürken onu iten bir şeyler vardı sanki. Yoluna çıkan dalları bir bir aşarak hızla ilerliyordu. Koya yaklaşırken ayaklarının altındaki toprak yol kayalığa dönüşmüş-

tü. Ama Ellie bunların hiçbirinin farkında değildi. Önceki gece verandada dururkenki o hali, yüzündeki o ifade canlanmıştı gözlerinin önünde. Ve ülkenin iki ucundan birtirlerine yolladıkları onlarca kelimeyi düşündü. Her bir mesaj kendilerinin en iyi versiyonlarını anlatan birer şiir gibiydi.

Belki de onunla burada görüşmek sadece aylardır devam eden bir sohbetin devamı gibi bir şeydi. Eğer onun kim olduğunu bilmeden önceki süreç bir tür önsözse, şu anki durum da bir ek yazı gibi bir şeydi.

Not: Selam.

Not: Geldiğin için teşekkürler.

Not: İşte geldim.

Ağaçlar ötede seyrelip suyun arduvaz rengi taşların üzerine örttüğü küçük bir koya açılıyordu. Ellie onun çoktan oraya vardığını ve beklediğini görünce donup kalmıştı. Ağaçların arasına geri döndü. Kıyıda yere çömelmiş, öylesine yerdeki taşları eşeliyordu. O sırada taşlardan birini eline alıp başını hafifçe yana eğdi. Ellie durduğu yerden, elindeki taşın orantısız da olsa bir kalbe benzediğini görebiliyordu.

O anda birkaç hafta önce ona yazdığı bir mesaj geldi aklına. İlkokul anılarından söz ediyorlardı ve Graham küçükken Sevgililer Günü kartlarını hazırlamakta zorlandığını itiraf etmişti; özellikle de eliş kâğıdının katlanıp yarım kalp şeklinde kesildiği modelleri.

Her zaman pembe, şekilsiz bir topağa benzerlerdi, diye yazmıştı.

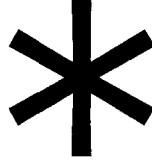
Kalp dediğin de öyle bir şey değil mi zaten? diye cevap

vermişti Ellie.

Derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Graham hafifçe yana dönmüştü. Ellie onu profilden görüyordu şimdi. Burada, sahilde daha az göz alıcı, daha tanıdık görünmüştü gözüne sanki. GDL824'ü kesinlikle böyle hayal etmemiştir, ama karşısındaki bu insan Graham Larkin'in film yıldızı versiyonu gibi de değildi tam olarak.

O an, sadece Graham'dı.

Ellie Rusların selam verme şeklini düşündü –*Graham!*– ve göğsündeki o pembe, şekilsiz topağın hızlandığını hissetti. Bu selamın bir haykırışı, bir sürprizi ve aynı anda bir mutluluk patlamasını temsil ettiğini fark etti o an. Gerçek olan bir tek bu vardı. Böylece artık bir an daha tereddüt etmeden onu selamlamak üzere öne doğru bir adım attı.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Pazartesi, 10 Haziran 2013, 16.24
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: bir t y n kuşları

**Bahsettiğın o kayayı bulamadım ama sanırım doğru yerdeyim.
Burada yalnızca martılar ve ben varız; bu yüzden beni bul-
makta güçlük çekeceğini zannetmiyorum.
(Tüysüz olan arkadaş benim.)**

Ellie sahile vardığında Graham'ın aklı bir milyon kilometre ötedeydi. Kafasında ertesi günkü sahnenin repliklerini tekrar ediyordu. Bu, karakterin cenazeden kaçıp babasının hayatını kaybettiği yere, *Yaşasın Balık* adlı eski bir ıstakoz teknesine gittiği sırada yaptığı tutkulu bir monologdu. Ama nedense bugün sözcükler aklından kaçıp gidiyor, okyanustan vuran rüzgârla savruluyordu sanki.

Kumsalı örten pürüzsüz taşları eşeliyordu. Bu sahil Kaliforniya'nın beyaz kumlu sahillerinden çok farklıydı. O sırada arkasında ayak sesleri duydu. Arkasını dönmeden önce derin bir nefes aldı.

“Selam,” dedi ona bakarak ama sonra gözlerini yine kaçırdı. Nedense onun gözlerinin içine doğrudan bakmakta güçlük çekiyordu; hem de o an aslında yapmayı tek istediği şey buyken. Etraflarındaki her şey gri tonlarındaydı –ağaçlar, kayalar, gökyüzü, hatta su bile arduvaz rengiydi– ve bunların hepsinin ortasında kızıl saçları, beyaz tişörtü, kot eteği ve

lastik parmak arası terlikleriyle Ellie duruyordu. Bu, dünyanın en sıradan şeyiydi belki –sahilde duran bu kız– ama nedense Graham kendini güneşe bakıyor gibi hissediyordu.

“Bir ganimet buldun galiba,” dedi Ellie elindeki taşı işaret ederek. Graham avucunu açıp taşu yeniden baktı. O anda gerçekten de bir hazine bulduğunu fark etmişti. Taş tam bir kalp şeklindeydi. Graham daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yanakları kızardı. Hafifçe başını sallayarak taşı cebine attı. Bunu ona şimdi gösterse kesin ahmağın biri olduğunu, şu filmlerdeki karakterlerden bir farkı olmadığını düşünecekti.

“Biraz yürüyelim mi?” diye sordu. Sesi istemeden boğuk çıkmıştı.

Ellie başını salladı. Birlikte sahilde yürümeye başladılar. Ayakları taşların üzerinde kayıyordu. İkisi de bir süre konuşmamıştı ama bu sessizliğin iç rahatlatan bir yanı vardı. Dalgaların sesi ihtiyaçları olan fon müziğini sağlıyordu. Ellie onun bir adım önünde yürüyordu. Onları nereye götürüyordu acaba? Taşlar üzerine bastıkça ayaklarının altında çöküyordu ve yol çok engebeliydi. Graham sık sık tökezliyordu. Bir kez daha takılıp öne doğru tökezlediğinde Ellie’nin yüzünde ufak bir gülümseme belirdiğini fark etmişti.

“Bu delilik,” dedi. “Buna nasıl kumsal diyorsunuz ki?”

“Sanırım biz biraz sert tipleriz,” dedi Ellie sırtarak.

“Kaliforniyalılar pısırik mı demek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Ellie. “Sadece senin *pısırik* olduğunu söylüyorum.”

Graham güldü. “Doğru söze ne denir?” dedi. “Peki, ne zaman yeniden sağlam zemine basacağız?”

Ellie eliyle gidecekleri yeri işaret etti. Graham ötede, sahilin diğer tarafında küçük bir toprak sete doğru incecik bir kurdele gibi uzanan patikayı görebiliyordu. Patikayı takip ederek ormana doğru ilerlediler. Alçaktaki dalların oluşturduğu yapraktan çardakların altından geçmek için eğilmeleri gerekiyordu zaman zaman. Birkaç dakika sonra orman birdenbire bıçak gibi kesilmiş ve kendilerini sessiz bir yolda bulmuşlardı.

“Beni öldürmeyi mi planlıyorsun yoksa?” diye sordu Graham bomboş sokağa, üzeri tekerlek izleriyle dolu asfalta ve rüzgârla sallanan ağaçlara bakarak.

“Çok soru sorarsan öldürmem gerekebilir,” dedi Ellie. Her tarafına çakıltaşları saçılmış yolda yan yana yürüyorlardı.

“Gerçekten nereye gidiyoruz?”

Ellie ona yan gözle baktı. “Önemli bir görev için buradayız,” dedi Ellie, sanki Graham bariz bir gerçeği gözden kaçırırmuş gibi.

“Önemli bir görev,” diye Ellie’nin sözlerini tekrarladı Graham. “Bu hoşuma gitti.”

“Yeniden evinin yolunu bulmaya çalışan Dorothy gibi.”

“Ya da beyaz balınanın peşindeki Ahab gibi.”

“Aynen öyle,” dedi Ellie. “Tek fark şu ki biz kakaolu sandviçlerin izini sürüyoruz.”

“A-ha,” dedi Graham. Bunu duyduğuna memnun ol-

muştı. “Demek artık sen de kakaolu sandviçlerin varlığına inanıyorsun.”

Ellie başını iki yana salladı. “Bu konuya hâlâ şüpheliyim ama eğer bu kasabada kakaolu sandviç bulabileceğimiz bir yer varsa o da burasıdır.”

Graham tam nasıl yani diye soracaktı ki o sırada yol ikiye ayrıldı. Birdenbire etraf kalabalıklaşmıştı. Graham ileride dizi dizi uzanan binaları görebiliyordu; bir ev, bahçe eşyaları satan bir dükkân, bir emlakçı, bir ikinci el araba dükkânının otoparkı ve bunların orta yerinde Graham’ın hayatı boyunca gördüğü en pembe bina. Binanın bahçesine piknik masaları atılmıştı ve masaların her birinin başında yeşil bir şemsiye vardı. Binanın çatısına ise gözlüklü bir vanilyalı dondurma külahı bindirilmişti.

“Dondurma ve Şeker İmparatorluğu,” dedi Ellie bir kralı takdim eder gibi kolunu görkemli bir tavırla o tarafa doğru uzatarak.

“Bu en büyük rakibiniz olmalı, öyle değil mi?”

“Maine’de yaz mevsimi,” dedi Ellie. “İnan bana hepimizden yetecek kadar müşteri var.”

“Biraz gerilmeye başladım,” diye dalga geçti Graham otoparkın diğer tarafına doğru yürüdükleri sırada. “Ya kakaolu sandviçleri yoksa?”

“Olduğundan şüpheliyim zaten,” dedi Ellie. “Sana kaç kere söyledim. Kakaolu sandviç diye bir şey yok.”

“Var,” dedi Graham. “Kakaolu sandviç, eyaletin resmi tatlısı.”

“Evet, bunu daha önce de söyledin.”

Graham kapının hemen önünde durdu. “Üzerine para mı koysak acaba?” diye sordu. Ama Ellie’nin yüzü değişmişti. Gülümsemesi silinmişti. Graham o anda yanlış bir şey söylediğini fark etti. “Ya da para olmasın,” dedi hemen. “Ama yine de iddiaya girelim.”

Ellie’nin yüzündeki ifade neyse ki yeniden yumuşamıştı. Aylar önce, ilk konuşmaya başladıklarında ona gönderdiği o mesaj geldi aklına. Yaz okulunda bir şiir kursuna girmeye hak kazandığını ve programa katılabilmek için can attığını yazmıştı.

Neden gitmiyorsun ki? diye sormuştu Graham ama mesajı gönderdiği anda cevabı tahmin etmişti. Devasa evinde tek başına, masasının başında oturmuş ekrana bakarken, yüzü kızarmış ve o mesajı geri alabilmeyi dilemişti.

Ücreti karşılayamıyorum, diye yazmıştı Ellie. *Bu sence de dünyanın en kötü sebebi değil mi? Bu işin altından kalkmanın bir yolunu bulmak zorundayım; böyle bir fırsatı sırf para gibi aptal bir sebep yüzünden kaçıırırsam kendimi hayat boyu affetmem.*

Graham, Ellie’nin on yedi yaşında bir çocuk olarak onu anlayacağını varsaydığını fark etmişti. On yedi yaşındaki hangi gencin para sorunu yoktu ki? Mesaja nasıl cevap verdiğini şimdi hatırlayamıyordu, ama kurs konusunda ne yaptığını merak ediyordu. Acaba ücreti ödemenin bir yolunu bulmuş muydu? Ellie’nin bu yaz okuluna gidebilmesini yürekten istiyordu.

O havada kalan sohbetleri şimdi karşısındaki bu kızla eşleştirmek, bir insana dair biriktirilmiş tüm o detayların üzerini, tıpkı bir gömleğin düğmelerini ilikler gibi bir bir ilikle-mek çok tuhaf bir histi.

Ellie kaşlarını kaldırmış, ona bakıyordu hâlâ. “Ne tür bir iddia?” diye sordu. Graham bir an durup düşündü.

“Eğer burada kakaolu sandviç satıyorlarsa bu akşam benimle yemeğe çıkacaksın.”

“Bu çok büyük bir kayıp sayılmaz,” dedi Ellie. “Zaten kendimi yemeğe çıkartmayı düşünüyordum.”

Graham gülümsemeden edememişti. Kafasında son birkaç yıldır çıktığı kızların bir geçidi canlandı. Telefonun başında oturup onun aramasını bekleyen, aramadığı zaman suratını asan o kızları düşündü. Spor salonunda ya da markette tanıştığı, başta normal gibi görünen kızlar bile dışarı çıktıklarında randevulara yüzlerinde bir ton makyajla gelirlerdi; nasıl oluyorsa her konuda onunla aynı fikirde olurlardı ve komik olmadığı zamanlarda bile her dediğine gülerlerdi. Ve bir tanesi –bir tanesi bile– Ellie’nin az önce söylediği gibi kendinden emin bir laf etmemişti ona.

Graham uzun süredir ilk kez kendi gibi hissediyordu yine.

“Tamam,” dedi sert bir ifadeyle ona bakarak. “O zaman hemen restoranı seçsek iyi olacak çünkü burada kakaolu sandviç satmamaları mümkün değil. Tabii Maine sınırlarının dışına çıkmadıysak. Beni ta Kanada’ya kadar yürütmüş de olabilirsin...”

“Sadece bir kasaba öteye yürüdük,” dedi Ellie gözlerini devirerek. “Üstelik henüz iddiayı kazanmadın.”

Kapının önünde duruyorlardı ve sineklikli kapının diğer tarafından enfes bir çikolata kokusu yayılıyordu. “Eğer içerde kakaolu sandviç satmıyorlarsa da...”

“Ki sattıklarından eminim,” diye şakıdı Graham.

Ellie başını iki yana salladı ve durup düşündü. Tüm dikkatini vermiş düşünürken dudaklarını bükmüştü.

“Eğer içeride kakaolu sandviç bulamazsak o zaman bana çizimlerinden birini yapacaksın.” dedi sonunda.

Graham o anda yüzündeki şaşkınlığı gizleyememişti. Bir an sanki Ellie’nin onu tüm çıplaklığıyla gördüğünü hissetmişti. Graham insan içinde konuştuğu şeylere her zaman dikkat ederdi ve yaptığı çizimler ne kadar önemsiz olsa da – sadece karalamalar yapıyordu, kabaca çizilmiş şehir silüetleri– bu kendine sakladığı, kimseyle paylaşmadığı bir yanıydı.

Bundan ona bahsettiğini bile unutmuştu; geç saatte, bir film galasından döndüğünde yazmıştı o mesajı. Kocaman, boş evinde, odasında oturmuş resim yaparken kalemin nasıl da elinde kendi özgür iradesiyle hareket ettiğini yazmıştı ülkenin diğer ucundaki bu kıza. Ona bunun bir kaçış, bir tür sanat, en güzel seyahat biçimi olduğunu söylemişti. Çizim yapmanın onu mutlu ettiğinden bahsetmişti.

Aylardır yazıştığı o insanın şu anda karşısında duran bu insanla aynı kişi olduğunu nasıl unutmuştu ki?

Kendini toplayıp cevap vermesi biraz uzun sürmüştü.

“Anlaştık,” dedi sonunda. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Burası Henley’deki dükkânın iki katı büyüklüğündeydi. İçersı rengârenk şeker kutuları ve dev lolipoplarla doluydu. Kovalar dolusu şekerlemeler, sepet sepet jelibonlar ve belki içinde bir düzine farklı çikolatalı lokum çeşidi olan kocaman, cam bir kutu vardı. Graham eskiden kalma, antika şekerlerin olduğu bir vitrini inceliyordu ki Ellie’nin onu izlediğini fark etti. Göz göze geldikleri zaman başıyla kasiyeri işaret etmişti. Graham uysalca onun olduğu tarafa doğru yürüdü.

Beyzbol şapkasını takmayı unutmuştu. Bu, ufacık bir kamuflajdı belki ama yine de bazen insanların onu tanımasına engel olabiliyordu. Tezgâha yaklaştığı anda kadın sanki bir senaryoyu takip ediyormuş gibi birbiri ardına o her zamanki tepkileri göstermişti. Bıkın gözlerle başını kaldırıp gözlerini çevirmiş, sonra bir anda onu tanıyıvermişti. Hepsı oradaydı işte; dönüp bir daha, bir daha bakmış, gözleri kocaman olmuş, ağzı bir karış açılmıştı. Bu noktada genellikle iki durumdan biri yaşanırdı: Feryat edip havalara uçanlar, çığlıklar atarak onu işaret edenler ile tüm içgüdülerini bastırıp büyük bir olay yaratmak yerine titreyen sesler ve ellerle işlerini yapmaya çalışarak kapıdan çıktığı anda telefona sarılan, tanıdıkları herkesi aramaya başlayanlar vardı.

Neyse ki bu kadın ikinci kategoriye giriyordu. Bir an için ağzı bir karış açık kaldıktan sonra gözlerini yere indirdi. Sanki ona bakmaya korkuyor gibiydi.

Graham söze girdiği sırada Ellie de kendine çekidüzen

vererek ciddi, tarafsız bir yüz ifadesi takındı. “Burada kakaolu sandviçlerden satıyor musunuz acaba?”

“Kakaolu sandviç mi?” diye sordu kadın. Şimdiden yüzünde özür dileyen bir ifade belirmişti. “Zannetmiyorum.”

Ellie sanki kakaolu sandviçler bir anda raflarda yoktan peyda olacakmış gibi çaresizce dükkânda etrafına bakınmaya başladı. Graham, Ellie’nin onun haklı çıkmasını ne kadar istediğini görebiliyordu. Tam konuyu kapatıp başka bir şey ısmarlayacaktı ki Ellie yanında bitiverdi.

“Bir şey daha sorabilir miyim?” diye sordu. “Sadece araştırma amaçlı.”

Kadın dudağını kemirerek başını salladı.

“Hiç kakaolu sandviç diye bir şey duydunuz mu?”

“Duymadım...” diye söze girdi kadın ama Graham’ın çaktırmadan başını kaldırıp indirdiğini görünce yeniden Ellie’ye döndü. “Şey, aslında duydum. Evet.”

Graham ıslıl ıslıl gözlerle kadına gülümsedi. Ellie o sırada usulca Graham’ın kaburgalarına dirsek atmıştı. Graham şaşkınlık içinde gülerek geri sıçradı.

“Tamam,” dedi. “Sen kazandın.”

Kadın şaşkın şaşkın birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Ellie kadına bakıp gülümsemişti. “Teşekkürler,” dedi. “Sanırım sadece dondurma alacağız.”

Daha sonra külahta dondurmalarını alıp dışarıdaki piknik masalarından birine oturdular. Dondurmalar erimesin diye hızlı hızlı bitirmeye çalışıyorlardı. Dışarıda onlardan başka kimse yoktu. Arada bir önlerinden bir araba geçiyor ya da

nadiren tepelerinden bir martı uçuyordu.

“Kendimi ihanet ediyor gibi hissettim şimdi,” dedi Ellie. Graham masanın diğer ucundan ona baktı. Bir anda midesi- nin kasıldığını hissetmişti. Bir erkek arkadaştan bahsetme- mişti hiç ama yazışmalarında her zaman genel konulardan söz etmişlerdi, kişisel konulara değinmemişti. Graham ona bir erkek arkadaşı olup olmadığını hiç sormadığını fark etti. Şimdi bunu nasıl soracağını düşünüyordu ki o sırada Ellie elindeki dondurmayı havaya kaldırdı.

“Ah,” dedi Graham. Ne demek istediğini şimdi anlamış- tı. Omuzlarının gevşediğini hissetti. “Gökkuşağı Dondur- ma’nın seni affedeceğine eminim.”

“Özellikle önemli bir görev uğruna burada olduğum dü- şünülürse.”

“Başarısızlıkla sonuçlanmış bir görev,” dedi Graham.

“Olsun.”

“Bana sorarsan bu gibi şeylerde başarıya ulaşmak için daha inançlı olmak gerekiyor,” dedi Graham yüzüne bulaşan dondurmaları silerek. “Eğer var olduğuna bile inanmazsan aradığın şeyi nasıl bulacaksın ki?”

“Tabii, ama eğer yanılıyorsam en azından Ahab, Moby Dick’i birkaç kez görmüştü. Dorothy de evinin Kansas’ta ol- duğundan emindi,” dedi Ellie sırtarak. “Şu anda kakaolu sand- viçler bir efsane olmanın ötesine geçemiyor maalesef.”

Graham da gülümsedi. Göz göze geldiklerinde birkaç saniye öylece kalakalmışlardı; sanki önce kim gözünü kırpa- cak diye yarışa girmişler gibi. Sonra Ellie gözlerini çevirdi.

“Pekâlâ,” dedi külâhının son lokmasını etraflarında dolanan martılara atarak. “Ödeşme vakti.”

Çantasından bir kalem çıkardı ve masanın ortasında, uçmasın diye üzerlerine bir taş konmuş mönülerden birini alıp arkasını çevirerek Graham’a doğru uzattı. Graham ellerini şortuna silip kaşlarını çattı.

“Bu işte iyi olduğumu söylemedim hiç,” dedi kalemi alarak. “Sadece çizim yapmak hoşuma gidiyor dedim.”

“Bundan daha iyisi olamaz zaten.”

“Özel bir isteğiniz var mı acaba?”

“Şehir siluetlerinden birini yap,” dedi Ellie. Graham başını kâğıdın üzerine eğmişti. Dizi dizi kutular çizdiği sırada Ellie’nin onu izlediğini hissedebiliyordu. Çizim yeteneği konusunda yalan söylememiştir. Gerçekten de bunda pek iyi *değildi*. Bu yaptığı, sanattan ziyade geometriydi ama çizerken kendini olayın akışına, çizgilerin kusursuzluğuna ve köşelerin kesinliğine kaptırıyordu. Bunun metodik, duygusal olarak onu deşarj eden bir yanı vardı. Çizim yaptığı zamanlarda bunun dışında kalan dünya yok oluyordu sanki.

Graham sayfanın yarısına gelmişti ki Ellie konuşmaya başladı ve Graham onun sesiyle irkildi. Bu esnada kalemi, kâğıdın üzerinde bir delik açmıştı. Parmağıyla deliği ovalayarak sayfayı düzeltmeye çalıştı ve başını kaldırıp ona baktı.

“Pardon,” dedi. “Ne dedin?”

“Kadın seni tanıdı.”

Kalem havada öylece duruyordu. Kaslarının gerildiğini hissetti. “Evet.”

“Bu çok...”

Onun da herkesin söylediği şeyi söylemesini bekliyordu şimdi: Bu çok süper ya da tuhaf veya sıkıcı olmalı. Rüyaların gerçek olmuş olmalı. Çok ilginç, çok çılgın, çok garip olmalı.

Ama Ellie bunun yerine başını iki yana sallayıp yeniden söze girmişti. “Bu çok zor olmalı.”

Graham kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

“Benim için zor olurdu en azından. Seni tanıyan onca insan. Onca kamera. Onca göz.” Omuzlarını dikleştirmişti. “Bu gerçekten de çok ama çok zor olmalı.”

“Öyle,” dedi Graham, gerçekten de öyleydi. Çırılçıplak ortada dolaşmak gibi bir şeydi bu; insanların bakışları karşısında savunmasızca çırılçıplak dolaşmak gibi.

Ama o sırada ona bakan tek insan Ellie’ydi ve bu çok farklıydı. Diğer şeylerin hiçbirini düşünmek istemiyordu şimdi.

“Zamanla alışıyorsun,” dedi ama bu tam olarak doğru değildi. Sadece gerçeklerin açıklanması güç olduğunda söylenen bir şeydi bu.

Ellie başını salladı ve Graham da yeniden çizime dönüp son birkaç binayı da tamamlamaya koyuldu. Binalara pencereler ve kapılar koyuyor, merdivenler ve kaldırımlar ekliyor, oraya buraya yer yer bir saksı ya da bir yangın merdiveni yerleştiriyordu. O sayfanın üzerinde kocaman bir dünya inşa edilmeyi bekliyordu ve Graham bütün detayları bitirene dek bir daha başını kaldırmamıştı.

“Ta-daaa!” dedi sonunda kâğıdı sert, ahşap piknik masa-

sının üzerinden Ellie'ye doğru ittirerek. Ellie dirseklerini resmin iki yanına dayayıp başını önüne eğmişti. Graham şimdi kızıl saçlarının tepesini görebiliyordu. Resmi incelemesi bin yıl sürmüş gibi gelmişti Graham'a.

Sonunda başını kaldırıp yeniden ona baktığında, "Yaşamak için güzel bir yere benziyor," dedi.

"Maine kadar güzel olamaz herhalde."

"Ama burada kakaolu sandviç yapıyorlar," dedi Graham'ın tabelasına "Kakaolu Sandviç Fabrikası" yazdığı minik binaya işaret ederek.

"Kakaolu sandviç burada da var," dedi Graham. "Merak etme, bulacağız onları."

"Eserini imzalamayacak mısınız?" dedi Ellie resmi yeniden ona uzatarak. Graham bir an duraksamıştı. Her zamanki gibi kafasında tehlike çanları çalmaya başlamıştı ama bu farklıydı; Ellie'nin bunu internette satmaya çalışmayacağını ya da resminin o internet yazarlarının, gazetecilerin ya da özel hayatının hudutlarında dolaşan tüm o diğer çakalların eline düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Kâğıdın sağ alt köşesini imzaladı ve köşeleri bir araya getirerek katlamaya koyuldu. Ama o sırada Ellie uzanıp elini tuttu.

"Katlama," dedi. Graham durmuştu. Ama Ellie hâlâ elini tutuyordu. Elleri ellerinin üzerindeyken buz gibiydi ve bütün bedenine bir elektrik göndermişti sanki. Ellie bir süre sonra kızarak elini geri çekti ve çantasına uzanıp içinden küçük bir kitap çıkardı.

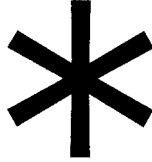
"Bu eseri nasıl katlarsın?" dedi kâğıdı iki parmağının

arasında tutarak. Sonra itinayla kitabın kapağının arasına yerleştirdi. “Çalışmanı mahvedeceksin.”

“Bir şeyin mahvolması için önce değerli olması gerekmiyor mu?” diye dalga geçti Graham.

“Her şey mahvolabilir bir kere,” dedi Ellie hafifçe omuz silkip ayağa kalkarak.

Graham da ayağa kalkmıştı şimdi. O sırada cebindeki kalp şeklindeki taş düşüp çimenlerin üzerine, piknik masasının ayağının kenarına yuvarlandı. Ellie çoktan yola doğru yürümeye başlamıştı ama Graham durup taşı aldı ve tekrar cebine koymadan önce bir süre inceledi. Bu taşın hep onunla kalacağını ve güvende olacağını umuyordu.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Pazartesi, 10 Haziran 2013, 18.32
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: kaybolursan diye...

**Adrese gerek olmadığını söylemiştin ama belki unutmuşsun-
dur diye yeniden yazıyorum: 510 E. Sunset. Köşedeki sarı ev.
(Ne tesadüftür ki çizdiğin resimdeki Kakaolu Sandviç Fabri-
kası'na benziyor biraz...)**

9

Sunset Yolu'nun başında ayrıldılar, Ellie yolun geri kalanını tek başına yürüdü. Deniz havası bu gece oldukça ağırdı ve ortalığa bir sis inmeye başlamış, her yeri flu, biraz gerçekdişi bir hisse bürümüştü ama Ellie bunların hiçbirinin farkında değildi; kafası Graham'la geçirdiği şu son iki saatle meşguldü. Başını çizdiği resimden kaldırıp ona bakışı, şeker-ci dükkânının diğer ucundan ona bakarkenki o sırtışı, sahilde arkasından giderken gözlerini alamadığı saçlarının ensesinin arkasında hafifçe kıvrılışı aklından çıkmıyordu.

Ama en çok da şunu anlamaya çalışıyordu; o anda nasıl olup da onu bu gece evlerine yemeğe davet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? Ve o nasıl evet demişti? Şimdi kafasında eve gider gitmez yapması gereken şeyler dönüp duruyor ve sonsuz bir alışveriş fişi gibi uzayıp giden bir listeye dönüşüyordu. Paniğe kapılması an meselesiydi.

Böyle bir durumdan iyi bir sonuç çıkması imkânsızdı ama her şeyin yolunda gitmesi için en ufak bir şansı varsa

bile annesinin (bir kez olsun) kitapseverler kulübüne gitmek için zamanında evden çıktığından emin olması, (bir kez olsun) mutfağın temiz olması için bulaşıkların yıkanıp tezgâhların temizlenmesi ve (bir kez olsun) bir av köpeği yerine inleyip duran bir İrlanda perisi gibi davranmayı bırakması için Avacı'nın yürüyüşe çıkarılması gerekiyordu. Ve bu daha başlangıçtı. Her şeyin fena halde ters gitmesi için binlerce sebep vardı. Evde yemeğe benzer bir şeyler hazırlamasına yetecek kadar yiyecek olmasını umuyordu. Annesinin dükkândaki bütün envanteri eve taşımadığını umuyordu. Klimanın o evde yokken mucizevi bir biçimde kendi kendini tamir ettiğini umuyordu.

Bunları umut ediyordu işte.

Yol aşağı doğru kıvrılırken ayaklarını yokuşun ritmine bırakarak hızlandı. Sandaletleri kaldırımı döverken onu böyle pat diye evine davet etmekle aklından neler geçtiğini düşünüyordu. Sadece bu gece onunla yemeğe gittiğini hayal edememişti işte. Fotoğrafçılar ordayken olmazdı, önceki gece Quinn'le olanlardan sonra, tanıdığı herkesin gözü onun üzerindeyken olmazdı. Bu yüzden yine Istakoz Tenceresi'ne gitmeyi teklif ettiğinde –bunu şakayla karışık söylediğinin de farkındaydı ama– Ellie birdenbire onu evine davet edivermişti.

“Gurme yemekler olacağına söz veremem,” demişti Ellie, “ama sofrada bir parça bile ıstakoz olmayacağını garanti edebilirim.”

“Vay canına,” demişti Graham, “bir yerin reklamını nasıl yapacağını biliyorsun.”

Ama yine de teklifini kabul etmişti. Bir saat sonra, onun evine yemeğe geliyordu.

Ellie garaj yolunu yarılayana kadar Quinn'i fark etmedi. Onu görünce bir an irkildi. Quinn bahçe salıncağına kurulmuş, bir yandan tek ayağıyla kendini sallarken bir yandan da başını öne eğmiş tırnaklarını inceliyordu.

“Merhaba,” dedi ayak seslerini duyup başını kaldırarak. “Nerelerdeydin?”

“Yürüyüşe çıkmıştım,” dedi Ellie yanına oturarak. Salıncak ikisinin ağırlığıyla hafifçe gıcırdamıştı. Ellie bir an, küçükken battaniyelerle buraya geldikleri o zamanları hatırladı. Salıncığın bir bot olduğunu hayal edip bir ileri bir geri sallanırlar ve gözlerini kapattıkları zaman, sokağın aşağısından gelen dalga sesleri hayallerini tamamlardı.

“Nereye gittin?” diye sordu Quinn.

Ama Ellie, Quinn'in asıl sormak istediği sorunun ne olduğunu biliyordu. “Graham'laydım,” dedi usulca. Gözlerini öteki tarafa çevirmişti.

Quinn başını iki yana salladı. “İnsanın inanası gelmiyor, değil mi?”

Ellie ne cevap verebileceğini bilmiyordu; bu doğrudu. Bu gerçekten de inanması güç bir durumdu.

“Sana sormam gereken bir milyon tane soru var,” dedi Quinn bacaklarını altında toplayarak. “Sana ilk e-postayı nasıl attı? Ayrıca birine aşk mektupları yazdığını bana nasıl olur da anlatmazsın? Yani, Graham Larkin'i bu denklemden çıkarsak bile bu yine de bana anlatmanı bekleyeceğim bir şey

olurdu. Ben senin en yakın arkadaşım.” Durup bunu bir an düşününce yüzü kararmıştı sanki. “Cidden, El. Sen ne zaman sır saklayan bir insana dönüşün?”

Ellie ne diyeceğini bilemeyerek başını diğer tarafa çevirdi. Quinn onun yarasına parmak bastığının farkında değildi. Ellie’nin on iki yıllık arkadaşlıklarının her anında bunu yaptığını, ondan kocaman bir sır sakladığını bilmiyordu. İlk başta annesine söz verdiği için bir şey söylememişti. Sonrasında, büyüdükleri zaman, alışkanlıktan ya da içgüdüsel olarak bundan kaçınmıştı. Belki de hem alışkanlıktı, hem de içgüdüydü bu. Sanki yüksek sesle söylenmemesi gereken bir şeyi bastırmak, üzerini örtmek gibi bir şey.

“Öyle biri değilim...” diye girdi söze ama sonrası gelmemişti. “Sana söyleyecektim.”

“Öyle mi?” dedi Quinn. “Ne zaman?” Şimdi gözlerinin ardında birdenbire kaskatı bir duygu belirmişti. Sanki içten içe ona bir sebepten ötürü kızgınmış ve şimdi bunun nedenini anlamış gibiydi.

“Yakında söyleyecektim,” dedi Ellie yüzünü doğrudan görebilmek için ona doğru dönerek. “Yemin ederim. Sadece bunun ne olduğundan emin değildim. Herhangi bir şeye dönüşebileceğinden bile emin değildim. Onun, ülkenin öbür ucunda yaşayan, büyük olasılıkla hayatım boyunca hiç karşılaşmayacağım bir çocuk olduğunu düşündüm.” İç geçirdi. “Sanırım gerçek olduğundan bile emin değildim.”

“Peki ya şimdi?”

Ellie başını önüne eğip avuçlarına baktı. Graham’ın res-

mini tuttuğu yerde başparmağı griye boyanmıştı. Bir an, içinden çantasındaki kâğıdı çıkarıp resmi yeniden incelemek gelmişti.

“Bilmiyorum,” dedi hislerinden emin olamadığını itiraf ederek. “Belki.”

Quinn beklentiyle kaşlarını kaldırmıştı. Ellie başını iki yana salladı.

“Belki de gerçek değildir. Yani, o Graham Larkin,” dedi. Ama bunu söylerken bile aksini düşünüyordu. Onun bugün nasıl Graham Larkin gibi değil de ülkenin diğer ucundan gelmiş sıradan bir çocuk gibi görüldüğünü düşünüyordu.

O sırada arkalarında kapının sinekliği açıldı ve Ellie’nin annesi her daim firar etmeye çalışan Avcı’yı ayağıyla zapt ederek başını uzattı. “Kapıda birini duydum da bakayım dedim,” dedi. “Ne yapıyorsunuz kızlar?”

“Ellie tam da bana...” diye söze girdi Quinn ama Ellie’nin gözlerini kocaman açtığını görünce birdenbire durdu.

“Quinn’e yemeğe kalmasını söylüyordum,” dedi Ellie aniden. Bu daha da tuhaf olmuştu şimdi.

Annesi omuz silkti. “Bu akşam kitapseverler kulübüne gideceğim. Siz buzdolabında ne varsa yiyebilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Ellie. “Kaçta gidiyorsun? Yakında çıkman gerek, değil mi?”

Annesi saatine baktı. “Birazdan,” dedi ve sonra köpeklerle beraber kapının diğer tarafında gözden kayboldu.

Annesi gidince Quinn, Ellie’ye döndü. “Bu da neyin ne-siydi böyle?”

“Özür dilerim,” dedi. “Aslında birazdan Graham gelecek ve anneme bu konuyu henüz açamadım. Bunu duyunca pek mutlu olacağını...”

“Yani annene de mi yalan söylemeye başladın artık?” diye sordu Quinn kaşlarını kaldırarak. “Cidden, ne oluyor böyle, sırlar filan?”

“Bu durum farklı,” dedi Ellie. “Daha karmaşık.”

“Nesi karmaşık?”

Ellie gözlerini yere indirdi. “Sana bunun nedenini anlatamam.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Quinn. “Bir sır daha.”

“Özür dilerim,” dedi Ellie. “Gerçekten. Görüldüğünden daha fazlası var...” Durdu ve başını iki yana salladı. “Keşke açıklayabilseydim.”

“Zahmet etme,” dedi Quinn ayağa kalkarak. “Benim gitmem gerek zaten. Bu akşam planlarım var.”

“Gerçekten mi?”

Quinn’in gözleri bir anda buz kesti. “Ne oldu, benim de planlarım olabileceğine inanmak çok mu zor?”

“Elbette değil,” dedi Ellie hemen. “Ne yapacaksın?”

“Bu akşam Devon’la takılacağız.”

“Gerçekten mi?” dedi Ellie tekrar ve o anda yine aynı hataya düştüğünü fark etti ama artık çok geçti. Quinn hızla arkasına döndü, kıstığı gözlerinin ardından ona bakıyordu.

Ellie şaşırmadan edemiyordu. Son dört yıldır Quinn’den durmadan Devon’ın ne kadar aptal biri olduğunu dinliyordu. Ona göre Devon çok uzun ve sıskaydı, saçları çok kıvrıkcıktı

ve gözlükleri hep yamuk duruyordu. Quinn'le saatlerce oturup Devon'ın onu gölge gibi takip edişine güldükleri olmuştu. Ve okuldaki herkes birinci sınıfta Quinn'in dolabı Sevgililer Günü'nde sıkışıp açılmadığı zaman yaşanan hadiseyi hatırlıyordu. O gün okulun hademesi sonunda dolabın kapısını açmayı başardığında içinden tomarla pembe zarf dökülmüştü ve bundan aylar sonrasında bile herkes kambur, yetmiş yaşlarındaki hademeye âşık olduğunu söyleyerek Devon'la dalga geçip durmuştu.

Ama belli ki önceki gece bir şeyler değişmişti ve Devon artık bir şaka konusu değildi. Ellie bir anda aralarına görünmez bir sınırın çekildiğini ve kendini o sırada öfke dolu gözlerle ona bakan Quinn'in karşısında bulduğunu hissetmişti.

“Evet, *gerçekten*,” dedi Quinn.

“Özür dilerim,” dedi Ellie. “Gerçekten. Sanırım hâlâ Devon'la birlikte olduğunuz fikrine alışmaya çalışıyorum.”

Quinn kaşları çatık halde Ellie'ye bakıyordu ve bir süre daha veranda merdivenlerinde öylece durdu. “Eh, herkesin sevgilisi film yıldızı değil tabii,” dedi ve sonra tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

“Quinn,” diye seslendi Ellie ama Quinn geri dönüp bakmamıştı bile. Ellie arkasından bakakalmıştı, onun gidişini izlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Orada, veranda da otururken içinin ezildiğini hissetti. Arkasından gitse bile şu anda söyleyebileceği çok bir şey yoktu. Çünkü konu Devon'la ya da Graham'la ilgili değildi aslında; sorun Quinn'in haklı olmasıydı. İlk başta bunu görememişti ama şimdi gö-

rüyordu. Ellie ondan *bir sürü* sır saklamıştı ve işleri yoluna koymanın tek yolu ona gerçeği anlatmaktı ama böyle bir şansı yoktu elbette.

Quinn’le defalarca kavga etmişlerdi ve ondan ne zaman özür dilediğinin ya da kaç kez özür dilediğinin onun için bir kıymeti olmadığını biliyordu. Eğer Quinn onu dinlemeye hazır değilse bu özürler hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Quinn her zamanki gibi kendi haline bırakılmayı istiyordu, kendini hazır hissettiği zaman ona geri dönecekti. Ama Ellie bu konuda oldukça sabırsızdı ve şu anda bile bunu düşündükçe karnına ağrılar giriyordu.

Yarın. Evet, yarın onu arayacaktı. Yarın özür kampanyasını başlatabilirdi ama şimdi bunu düşünecek vakti yoktu. Graham’ın gelmesine yarım saatten az kalmıştı ve evi derleyip toparlamaya bile vakit bulamamıştı henüz.

Sinekliği açtığı anda Avcı koridorun başından koşarak ona doğru atıldı. Bu arada da yol üzerinde dizi dizi duran çizimleri ve şemsiyeleri de olduğu gibi yere devirmişti. Ellie üzerinde “Hoş geldiniz” yazan eski püskü paspasın üzerinde durup, köpeğin fuayedeki masanın altında toz toprak içindeki bir oyuncak tavşanı tekmelemesini izledi. İç geçirerek çantasını kapının kenarına bıraktı ve mutfığa yöneldi.

Annesi lavabonun başında yoğurt yiyor ve boş gözlerle tost makinesinin yanında duran antika televizyonda haberleri izliyordu. Tezgâhlardan birinin üzeri tamamen gazetelerle kaplıydı. Tarihler önceki günden iki hafta öncesine uzanıyor ve lavabonun içi bulaşıklarla dolup taşıyordu.

“Kitapseverler Kulübü toplantısı kaçta?” diye sordu Ellie annesinin bir eşofman altından, ekoseli bir gömlekten ve terliklerden oluşan kılığını süzerek.

Annesi mikrodalga'nın saatine baktı. “Ah,” dedi şaşırarak. “Toplantı başladı bile.”

“Gitsen iyi olacak o zaman,” dedi Ellie onu yaka paça mutfaktan atarak. Üst kata çıktığından emin olmak için koridorda arkasından bakmıştı. Sonra lavabonun başına dönüp bir sünger aldı ve bulaşıklara girdi.

“Quinn yemeğe kalacak sanıyordum,” dedi annesi birkaç dakika sonra aşağı inerek. Üzerinde yine aynı ekoseli gömlek vardı ama ayağına bir kot pantolonla mokasen ayakkabılarını geçirmişti.

“Önce kasabada birkaç işini halletmesi gerekiyormuş,” dedi Ellie. Annesi kızaran yüzünü görmesin diye başını iyice önüne eğdi. Hiçbir zaman yalan söylemeyi beceremezdi zaten. “Bizi merak etme,” dedi. “Keyfine bak, acele etmene gerek yok.”

“Tamam,” dedi annesi bir kupon yığınının üzerinde duran anahtarlarını alarak. “Avcı'nın mamasını da verir misin?”

Ellie tamam deyip sabunlu elleriyle el salladı. Sonunda kapının kapandığını duyunca derin bir nefes aldı ve iç geçirerek lavaboya yaslandı. Evin hali içler acısıydı. Başını çevirdiğinde, Avcı'nın, ayaklarının dibinde hırsla kuyruğunu salladığını gördü.

“Bu tam bir felaket olacak,” dedi köpeğe bakıp. Avcı ise o köpek gülümsemesiyle ona bakıp ucu beyaz kuyruğunu

sallamaya devam etti.

Bulaşıkları bitirip tezgâhların üzerindeki kırıntıları temizledikten ve Avcı'ya bir top fırlatıp buzdolabında kendi yemek seçeneklerinden belki bir nebze daha az iştah açıcı olan yemeğini verdikten sonra, Graham gelmeden önce duş alıp üzerini değişmesi ve etrafı son kez kolaçan etmesi için birkaç dakikası daha vardı.

Ellie üst katta, dolabının başında durdu. Her zamanki kot pantolonlarından birini giymeyi düşünüyordu ama sonra bunun yerine annesinin kısa süre önce ona aldığı yeşil bir yazlık elbiseyi giymeye karar vererek dışıyla elbisenin üzerindeki etiketi kopardı. Genelde yeşil giysiler giymekten nefret ederdi. Kızıl saçlarıyla bir Noel süsü gibi görüneceğinden korkardı ama şimdi aynanın karşısında dururken elbisenin üzerinde tahmin ettiğinden daha güzel durduğunu fark etti. Tam olarak Hollywood standartlarında değildi tabii ama idare edecekti artık.

Son birkaç dakikası kalmıştı. Koşarak aşağı indi ve listesini son kez gözden geçirdi. Graham'ın zamanında gelmesini beklemiyordu. Erkekler her zaman geç kalırdı zaten. Şov dünyası hakkında biraz olsun bir şey biliyorsa, film yıldızlarının randevulara daha da geç gelmesi gerekiyordu. Ortalığı toplayıp utanç verici çocukluk fotoğraflarını kaldırmak ve evi çöplüğe çeviren ıstakoz şeklindeki ıvır zıvırları saklamak için hâlâ biraz vakti vardı.

Ama mutfağa geri döndüğünde içi ezildi.

Tezgâhın üzerinde gazete filan kalmamıştı. Buzdolabı-

nın üzerindeki aptal, mıknatıslı süsleri kaldırmıştı. Avcı'nın düdüklü oyuncaklarını dolaba koymuştu ve bütün bulaşıklar yerli yerindeydi. Ev gayet iyi görünüyordu, olabildiğince güzeldi ama burada durup, etrafına Graham'ın gözlerinden baktığında evlerinin onun nazarında asla *yeterince* iyi görüne-meyeceğini fark etti.

Evleri küçüktü, tıka basa eşyayla doluydu ve her tarafı dökülüyordu. Burada geçirdikleri on iki yıl eskimiş duvarlarda ve berelenmiş döşemelerde, bütün fotoğrafların üzerini bir film gibi örten o ince toz tabakasında kendini belli ediyordu. Mutfak lavabosunun musluğu o kadar uzun zamandır kırık ki bunda ters bir şeyler olduğunu bile fark edemeyecek hale gelmişlerdi; beyaz buzdolabının ne zaman beje döndüğünü kestirmek ise mümkün değildi.

Ellie gözlerini salonda gezdirirken içinde uyanan panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişti ki? O herhangi bir çocuk değildi; bir film yıldızıydı. Büyük olasılıkla sadece banyosu bile onların mutfağından büyüktü. Muhtemelen yatak odası bütün evleri kadardı. Ellie daha önce hiç Kaliforniya'ya gitmemişti ama orada, her şeyin modern ve yepyeni olduğunu tahmin edebiliyordu. Boyası okyanusun tuzundan aşınmış, verandası yılların yorgunluğuyla bel vermiş bu yerden dağlar kadar farklı olmalıydı.

Telefonuna uzanıp planda değişiklik olduğunu söylemek için mesaj atmayı düşündü. Kasabaya inip tüm o fotoğrafçılarla yüzleşmek ürkütücüydü ama bundan daha beter olamaz-

dı herhalde. Graham Larkin'in çatlamış linolyum döşemelerin üzerinde durarak kenarları kırık kâselerde dünden kalma yemekleri yemesi daha mı iyiydi?

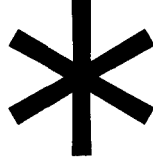
Fotoğrafı gazetelerde çıkarsa bunun birtakım sonuçları olacağını biliyordu. Annesi çok kızardı elbette ama dahası da vardı; birileri ikiyle ikiyi toplayıp olaylar arasındaki bağlantıyı çözebilirdi. Buradaki yaşamları bir sırrın üzerine kurulmuştu ve tek bir hata her şeyi yerle bir edebilirdi.

Ama arkasındaki köpek tuvaletten su içiyordu ve pence-
renin üzerinde duran klima gümbür gümbür bir homurtuyla titreyip birdenbire durmuştu.

Ellie dudağını ısırarak elindeki telefona baktı.

Ama artık çok geçti.

Avcı tiz bir havlamayla koridoru dötrnala koştu ve bundan bir saniye sonra fındikkabuğu kadar evin içinde kapı zilin sesi çınladı.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Pazartesi, 10 Haziran 2013, 19.24
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: kaybolursan diye...

Yoldayım, geliyorum. (Ve inan bana kaybolmadım.)

10

Graham son bir saattir Henley sokaklarında başıboş dolaşıyordu. Ellie'ye otele dönüp bir-iki işi yoluna koymasına gerektiğini söylediğinde aslında yalan söylemişti. Sadece ona hazırlanması için biraz zaman vermek istemişti. Akşam yemek daveti ağzından çıktığı anda bir parçası bu daveti geri almak istemişti sanki ve Graham bunu anlamıştı.

Sunset Yolu'nun başında dururlarken yaprakların arasından vuran akşam güneşinin çillerini daha da görülür kıldığı o anda, o saniyede, ona endişe etmesine gerek olmadığını söylemeliydi. Keşke ona kendisinin de onunkinden pek de büyük olmayan, banyo fayansları dökülen, bodrum katından kötü kokular gelen, merdivenlerinin onları tırmanma cesareti gösteren herkese bir gıcırtı ve homurtu korosuyla eşlik ettiği bir evde büyüdüğünü söylemiş olsaydı.

Ona ailesinin hâlâ aynı evde yaşadığını söylemeliydi. Sadece şimdi ziyarete gittiğinde annesi evi sanki bir yabancı geliyormuş gibi hazırlıyordu. Sanki evin gerçek doğasını giz-

lemek için pencerenin önüne konan bir çiçeğin ya da muntazamca katlanıp banyoya yerleştirilen havluların etkileyebileceği, uzun zamandır kimsenin görmediği bir akraba ya da mevki sahibi biri geliyormuş gibi. Bütün bunlar evi tanınmaz hale getiriyordu. Hem de Graham'ın tek istediği –oraya giderken görmeyi tek umduğu– bunun tam aksiyken. Tek istediği yeniden evine, bildiği şekliyle yuvasına dönmekken.

Ama sözcükler ona ihanet etmişti. Bu tür düşünceleri o kadar uzun zamandır kendine saklıyordu ki artık insanlarla paylaşılacak şeyler olmaktan çıkmışlardı onun için.

Kasabada, başı önünde, yöre restoranlarının önünde mönüleri inceleyen küçük turist kabilelerinin önünden geçti. Sokağın sonundaki film seti sessizdi. Dev gibi karavanlar karanlık ve boştu. Ekip bugün için kepekleri indireli epey oluyordu ama Graham, Mick'in bir yerlerde hâlâ daha bir şeye kafa patlattığından, senaryonun üzerinden geçtiğinden ya da ertesi günün çekimleri için ekipmanları kontrol ettiğinden emindi. Ertesi gün ilk kez denizde çekim yapılacaktı.

Önünde şu eski moda mekanik atlardan olan bir hırdavat dükkânının önünden geçtiği sırada Graham, vitrinde yıllık 4 Temmuz Festivali'ni duyuran bir yazı gördü. Durup posteri yakından inceledi. Görünüşe bakılırsa her yıl kasaba meydanında tüm gün süren bir parti düzenleniyordu ve kutlamalar gece de bir konserle, açık büfe yemek servisiyle, danslarla ve havai fişek gösterileriyle devam ediyordu. Festival şimdiden Graham'ın gözlerinin önünde canlanmıştı; tıklım tıklım insanlarla dolan sokaklar, ellerinde maytaplarla koşuşturan

çocuklar, uzakta patlatılan kestane fişeklerinin sesleri ve bütün her yeri dolduran müzik sesleri... Bu, ona doğduğu şehirdeki kutlamaları hatırlattı. Küçükken anne babasıyla izlediği o geçit törenlerinin anısı canlanmıştı gözlerinin önünde. Bandolar bangır bangır davullarla önlerinden geçerken annesi, babası ve Graham da ellerindeki bayraklarla onlara eşlik ederdi.

Tam bloğun sonuna gelerek Ellie'nin evine doğru yöneliyordu ki festival sırasında Henley'de olacağını fark etti. Graham tam programı hatırlamıyordu –aslında programa tam olarak bakmamıştı bile– ama prodüksiyon ekibinin ayın dördünden birkaç gün sonra Los Angeles'a dönmesi gerekiyordu. Bayram tatili boyunca biraz boş zamanı olacağı kesindi.

İşin eğrisini doğrusunu düşünmeden hemen cebindeki telefona uzandı ve ailesini aradı. Telefon çaldığı sırada o hafta sonu yapabilecekleri gözlerinin önünde canlanmaya başlamıştı bile. Graham bunları düşünürken gülümsedi. Anne babası onu sette ta en başlarda, sadece bir kez ziyaret etmişti. Kamera karşısındaki ilk çekimleri sırasında, Los Angeles'taki bir stüdyoya gelmişlerdi. Orada saç örgüsü desenli kazakları ve gözlükleriyle durmuş onu izlerken kendilerini iğreti hissettikleri her hallerinden belli oluyordu. Annesi stüdyonun soğuşunda titriyor, spot ışıkları babasının gözlerini kamaştırıyordu. Annesi mola sırasında yanına gelip onu yanağından öptü ve kendini pek iyi hissetmediğini söyledi. Graham içinde kurşun gibi ağır bir hisle, o anda aralarında bir şeylerin yitirildiği duygusuyla onların kapıdan çıkıp

gidişini izlemişti.

Ama bu kez durum başkaydı. Onlara etrafı gezdirebilir, prodüksiyon konusundaki bilgisiyle onları etkileyebilirdi. Kendilerini daha rahat hissedecekleri bu ortamda onu işbaşında izleyebilirlerdi. Onları kasabada bir tura çıkarıp Istakoz Tenceresi'nde yemeğe götürürdü ve tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi, birlikte havai fişek gösterilerini izlemek için festivale giderlerdi. Belki babasıyla balığa çıkarlardı, belki de onları Ellie'yle tanıştırabilirdi.

Telefon uzun süre çaldıktan sonra telesekretere düşünce—anne babası hâlâ seneler önce kaydettikleri telesekreter mesajını kullanıyordu—hayallerden sıyrılıp kendine geldi ve boğazını temizledi. “Selam millet,” dedi. Bir an durup tereddüt etmişti. “Benim, Graham. Ayın dördü için planlarınız var mı diye soracaktım. Eğer bir planınız yoksa belki beni sette ziyarete gelirsiniz diye düşünüyordum. Burası sizin de hoşunuza gider. Hafta sonu birlikte eğleniriz. Ben Maine'deyim bu arada. Size söyledim mi hatırlamıyorum. Neyse, beni durumdan haberdar edersiniz...”

Sesi kısılmıştı. Hızla telefonu kapattı. Biraz önce kafasında kurduğu planların gerçekliğinden şüphe etmeye başlamıştı bile. Anne babası sık seyahat eden insanlar değildi. Graham küçükken yılda sadece bir kez ailece tatile giderlerdi. Yaşadıkları yerden arabayla iki saat uzaklıkta, okyanus kıyısında bir motelde üç gün kalır, bu üç günün sonunda da sahilde geçirilen saatlerin sarhoşluğu ve pespembe yanaklarla geri dönerlerdi. Sık seyahat etmemelerinin sebebi dünyayı

merak etmiyor olmaları değildi. Sadece iki öğretmen maaşıyla seyahat masraflarına yetişemiyorlardı.

“Biz Kaliforniya’da yaşıyoruz,” derlerdi hep neşeli bir ses tonu takınarak. “Bizim tüm hayatımız tatil zaten.”

Ama Graham’ın içinde büyüdüğü Kaliforniya’yla şu anda yaşadığı Kaliforniya birbirinden çok farklıydı. Okula gittiği yer bile çok farklıydı, evinden sadece yirmi dakika uzak olduğu halde aradaki mesafe yirmi saat gibi görünürdü. Hazırlık sınıfına geçmeden hemen önce birkaç mahalle ötedeki özel okulda kısmi bir burs kazanmıştı ve anne babası ücretin kalan kısmını büyükbabasının ona bıraktığı paradan karşılamıştı. Bu o zamanlar Graham’ın gözüne büyük bir meblağ gibi görünürdü ve o para, evde yapılabilecek bir sürü şey varken onun eğitime harcandığı için kendini suçlu hissedirdi. Bunun yerine evde birtakım tadilatlar yapılabilirdi, külüstüre dönmüş arabalarını değiştirebilirlerdi, babasının çalışma masasının üzerinde endişe verici bir hızla biriken faturaları ödeyebilirlerdi.

Şimdi Graham’ın tüm bu şeyleri yapacak parası vardı; ailesine yepyeni bir ev ya da bir düzine araba alabilirdi, onları dünya seyahatine gönderebilir ve bütün borçlarını bir çırpıda kapatabilirdi. Ama onların tek istediği –*gerçek anlamda* ondan istedikleri tek şey– üniversiteye gitmesiydi.

Oyunculuk konusunda ona destek oluyorlardı ama sanki bunu şimdilik göz yumdukları bir şey, hayatının geri kalanını şekillendirecek bir şey değil de yükseköğrenime uzanan yolda verilen kısa süreli bir mola olarak görüyorlardı. Babası

bir tek siyah-beyaz klasik filmleri izlerdi ve son yirmi yıldır yapılan filmlerin hiçbirini sanat olarak görmüyordu. Graham onları ilk filminin prömiyerine götürdüğü zaman tam da olması gereken yerlerde alkış tutup gülümsemişlerdi ama Graham tüm bunların gerçekte onlara nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu; özel efektlerle bezenmiş dövuş sahneleri, abartılı diyaloglar ve en kötüsü de şimdi ona daha önce hiç görünmediği kadar banal görünen, sonunda başroldeki kızı öptüğü o sahne.

Graham onlara bambaşka bir ülke gibi görünen bu yeni yaşamında iki turist gibi suya sabuna dokunmamaya çalıştıklarını ve onu hoş tuttıklarını görebiliyordu, ama içten içe günün birinde aklının başına geleceğini ve tüm bu oyunculuk macerasını geride bırakacağını umduklarının da farkındaydı. Kariyerinden, eğitimine ara verdiği, boş geçen bir yıl olarak bahsediyorlardı ve bunu alışkanlık haline getirmişlerdi; sanki bir sirkle bir dönem turneye çıkmak ya da maymunların çiftleşme alışkanlıklarını incelemek üzere birkaç aylığına Bali'ye gitmek için üniversiteyi ertelemiş gibi. Ama işin aslı Graham'ın gelecek sene üniversiteye gitme gibi bir niyeti yoktu. Setteki özel öğretmenin yardımıyla lise bitirme sınavlarını verdikten sonra onun için eğitim sayfası kapanmış olacaktı.

Bir yandan gerçekten de oyunculuğu seviyordu ve geleceği için önünde pek çok kapı aralayan bu fırsata arkasını döndüğünü hayal bile edemiyordu. Hâlâ birlikte oynamayı istediği bir sürü aktör, canlandırmak istediği bir sürü karakter vardı. Bir yandan da üniversiteye gitmenin ona ne faydası

olacağını bilmiyordu. Üniversitenin amacı iyi bir iş bulabilmek, çok para kazanabilmek için insanın gecesini gündüzüne katması değil miydi? Onun zaten bir sürü parası vardı, belki bütün ömrü boyunca yetecek kadar hem de. Ve dilediği her yerde bir şeyler öğrenebilirdi, değil mi?

Ama doğrusunu söylemek gerekirse bunun ötesinde sebepler de vardı. Üzerini sarmaşıklar bürümüş binalarda derslere koşuşturulan, kışın kar tutmuş yollarında ağır ağır yürünen, futbol maçları sırasında tribünlerine kurulup oturulan ve gözleri ıslı ıslı parlayan öğrencilerle dolu salonlarında felsefe tartışılan o hayalindeki üniversite yaşamı ile insan arasına karışma yeteneğini tamamen kaybettiği bu yeni yaşamı birbirinden öyle farklıydı ki. Hayatta en son istediği şey kendilerini akademisyen sanan, kameralar peşlerindeyken ve bütün sınıf arkadaşları hayran hayran ona bakarken yarım yamalak, normal bir üniversiteli gibi olmaya çalışan, bir jete atlayıp bağımsız bir film çekimi için Vancouver'a uçtuğundan finalleri kaçırın şu ünlülerden biri gibi olmaktı.

Anne babasının içten içe fikrini değiştirmesini umduğunu biliyor ve onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu, ama kararından emindi. Bu da artık birbirlerini anlamıyor olmalarının bir diğer nedeniydi. Bir aileden çok, bir zamanlar birlikte yaşamış üç yabancı gibiydiler.

Ellie'nin evine yaklaşırken Graham birlikte eski moda bir aile tatiline çıkmaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Kaliforniya'dan olabildiğince uzağa, bol bol yemeğin, bayrakların ve havai fişeklerin olduğu bir yere gitmeye ihtiyaç-

ları vardı. Buraya geleli daha iki üç gün olmuştu ve Graham şimdiden kendini bambaşka biri gibi hissetmeye başlamıştı. Belki Henley hünerini anne babasının üzerinde de sergileyebilirdi.

Ama o sırada kapı açılıp da saçları hâlâ duştan nemli, yeşil yazlık elbisesi içinde harikulade görünen Ellie'yi gördüğünde hissettiklerinin Henley'le hiçbir ilgisi olmadığını anlamıştı.

Böyle hissetmesinin sebebi oydu.

Onu öpmek için eğildi –bu öyle otomatik bir eylemdi ki ayakkabısını bağlamak ya da merdivenlerden çıkmak gibi düşünmeden eğilmişti– ve aralarında birkaç santim kala aklı başma gelip aniden geri adım attı. Her şey gözlerinin önünde bir anda yeniden netleşmişti ve Graham bunun karşısında ırkıldı.

Daha hiç öpüşmemişlerdi. Graham şimdi gelmiş sanki bu her gün yaptıkları bir şeymiş, gündelik bir ritüelmiş, sanki daha önce binlerce kez öpüşmüşler gibi onun dudaklarına eğilmişti. Kendini toparlaması biraz zaman aldı. Dengesini bulunca hafifçe omuzlarını geriye attı. İlk öpüşmeleri sırasında yarı uyur vaziyette olmak istemiyordu. İlk kez öpüştüklerinde olabildiğince uyanık olmalıydı.

Ellie şaşkın gözlerle onu izliyordu. Graham o anda kafasından neler geçtiğini kestiremiyordu. Az önce yapmak üzere olduğu şeyi fark etmemiş olmasını umuyordu.

Sadece düz yolda yürümeyi beceremeyip dengesini kaybetmiş bedeni biri olduğunu zannetmiş olmasını umuyordu.

“Merhaba,” dedi şapşalca sırtarak.

“İçeri gel,” dedi Ellie. O da biraz telaşlı görünüyordu.

Limonlu temizlik malzemesi kokan koridordan onu içeri yönlendirmişti. Graham yolda durup resmi bir edayla ayak-kabılarını koklayan Avcı’nın başını okşadı. İkisi de Ellie’nin peşinden mutfığa girdi. Mutfakta iki kişilik bir masa hazırlanmıştı. Salonda loş bir ışık yanıyordu ve havada hafif bir sabun kokusu vardı. Ama Graham bunların ötesinde hiçbir şeyi fark edecek durumda değildi. Gözlerini Ellie’nin yüzünde mahcup bir ifadeyle mutfak dolapları ile buzdolabının arasında mekik dokurken iki yana savrulan yeşil elbisesinden alamıyordu.

“Dolapta afili bir şeyler olmaz genelde ama,” dedi, “en azından dondurulmuş bir pizza filan bulacağımı sanıyordum.”

“Yani hiç ıstakoz yok mu?” diye dalga geçti Graham.

Ellie gözlerini kısıp ona baktı. “Aman ne komik.”

“Önemli değil,” dedi Graham kilerde ne olduğuna bakmak için yanına giderek. Neredeyse boşalmaya yüz tutmuş bir kraker kutusuyla bir teneke tonbalığı çıkardı. “Açık büfe yapacağız demektir o zaman. Biraz ondan, biraz bundan.”

“Özür dilerim,” dedi Ellie lavaboya yaslanarak. “Kasabaya insek daha iyi olacaktı sanırım. Sana bayat kraker yedirecek olmama inanamıyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Graham eliyle salona doğru işaret ederek. “Herkes Şef O’Neill’in lokantasında yemek yeme şansına erişemiyor. Duyduğum kadarıyla burası Mai-

ne'nin en ayrıcalıklı tesislerindenmiş."

"Bu doğru," dedi Ellie sırtarak. "Burada sadece A-sınıfı film yıldızlarına servis veriyoruz."

Buzdolabını talan edip yiyecekleri her şeyi tezgâha çıkardılar ve sonra yan yana akşam yemeklerini hazırlamaya koyuldular. Mönü patlamış mısırlardan elma dilimlerine, önceki günden kalma iki dilim pizzayla bir parça dondurulmuş bezelyeye kadar uzanan rastgele yiyeceklerden oluşuyordu. Pek iştah açıcı görünmeyen her şey Avcı'nın mama tabağında, diğerleri de açık büfe şeklinde mutfak masasında yerini almıştı.

"Eee," dedi Graham sandalyelerden birini çekerek. "Şiir kursuna gidebilecek misin?"

Ellie bu soru karşısında şaşkına dönmüştü. Graham gü-lümsedi çünkü o da öncesinde Ellie çizimlerinden bahsettiği zaman aynı şaşkınlığı yaşamıştı; sanki Ellie o an beynini okumuş gibi. Üst raflardan birinden bir kâse almaya çalışırken parmaklarının üzerine yükseldi. Sonra yeniden ona dönüp başını salladı.

"Ağustosta gidiyorum," dedi ama sesinde tuhaf bir şeyler vardı. "Oldukça heyecanlıyım. Profesörlerden biri..."

"Yani ücreti ödemenin bir yolunu buldun?" dedi Graham ve Ellie o anda kaskatı kesildi. Yeniden ona arkasını dönüp yarısı yenmiş cips torbasının içinde kalanları kâseye boşalttı. Graham sorduğuna pişman olmuştu. Yazışırken bu konuyu konuşmak onun için kolaydı belki ama şimdi bir şeyler değişmişti, yüz yüzeysen bu soruyu sormak pek de doğru

görünmüyordu artık.

“Tam olarak sayılmaz,” dedi Ellie usulca. “Ama işleri yoluna koymak için önümde bir ay daha var.”

“Ne kadara ihtiyacın var?” diye sordu Graham. Ellie utanmış görünüyordu.

“Yeter,” dedi yüzü kızararak. Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu. Graham hata ettiğini görebiliyordu. Bir yanı onu kurtarmak, gereken parayı ona sağlamak istiyor, ama durumu onun için daha da kötü hale getirdiğini görebiliyordu. Para konusunu böyle uluorta dile getirerek ona aslında kim olduğunu hatırlatmıştı; o e-postaların diğer ucundaki çocuk değil, onun mutfak masasında oturan bir film yıldızıydı. Aralarındaki dostane havanın oldukça hassas ve kırılgan olduğunu hissediyordu. Ellie cips kâsesini masaya koyarken boğazını temizledi; Graham konuyu değiştirmek için yanıp tutuşuyordu.

“Bu harika görünüyor,” dedi birden. O anda Ellie’nin omuzlarının gevşediğini gördü. “Daha önce salsa sos ve cips eşliğinde şans kurabiyesi yememiştım hiç.”

“Eh, biz Şef O’Neill’in restoranında en son trendlerden olan Çin-Meksika füzyonu akımına öncülük ediyoruz,” dedi hafif hafif beliren bir gülümsemeyle.

“Bunu sevdim,” dedi Graham. “Üç yıldız veriyorum.”

“Ne?” dedi Ellie masanın diğer tarafına oturup ona bakarak. “Sadece üç yıldız mı?”

“Üzgünüm ama en fazla bu kadar not alabilirsin sanırım.”

“Bu çok olmadı ama,” dedi Ellie. “Ben on yıldızı tercih ederdim.”

“İki tane de olumlu kritik vereyim, olmaz mı?”

“Bu işi filmlerle karıştırdın galiba,” dedi Ellie parmağına bulaşan fındık ezmesini yalayarak. “Lafı gelmişken, o iş nasıl gidiyor?”

“Film mi?”

Ellie başını salladı.

“Fena değil,” dedi Graham.

“Pek heyecanlı görünmüyorsun.”

“Yoo, heyecanlıyım,” dedi Graham elma dilimlerinden birine uzanıp ağzına atarak. “Önceki filmde farklı bir şey yapmak hoşuma gidiyor aslında. Yönetmen de oldukça... ilginç biri.”

“Onunla başka işlerde de çalışmayı istiyor musun?” diye sordu Ellie. “Yani seçme hakkın olmalı, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Graham. “Ama önce bir sonraki işin nasıl bir şey olacağına karar vermem gerek.”

“Nasıl bir şey istiyorsun peki?”

“Anlamı olan bir şey.”

Ellie başını yana eğip Graham’ın dediklerini düşündü. “Yani *senin* için anlamı olan bir şey.”

Graham başını salladı. “Öyle umuyorum.”

“Böyle bir şey karşına çıktığında onun doğru iş olduğunu anlayacağına eminim,” dedi Ellie. “Ama yeni bir karakteri canlandırmak zevkli olmalı. İlk filmin fragmanını görmüşüm ve şey vardı...”

Graham olduğu yerde dikildi. “Bir dakika,” dedi gülerek. “Sadece fragmanı mı gördün?”

Ellie su bardağına uzanıp bir yudum aldı. Üzerinde gülümseyen bir balina resmi olan mavi plastik kupanın arkasına gizlenmişti şimdi.

“Filmleri hiç görmedin mi yani?”

“Şey, üçüncü film daha vizyona girmedi zaten,” dedi Ellie kupayı yeniden masaya koyup şans kurabiyelerinden birine uzanarak.

“Evet, peki ya ilk iki film?”

Ellie omuz silkti. “Quinn ilkin beni de sürüklemeye çalışmıştı ama pek benim tarzım bir film değil.”

“Amerika’daki genç kızların hepsinin bu seriye âşık olduğunu sanıyordum,” dedi Graham. Bu filmleri izlememiş biriyle ya da en azından izlemiş numarasına yatmayan biriyle karşılaşmayalı o kadar zaman oluyordu ki, Graham bu durumdan utanmıştı.

“Sana demek istiyorsun herhalde,” diye düzeltti Ellie. “Amerika’daki genç kızların hepsi sana âşık.”

Graham güldü. “Sen büyük bir Graham Larkin hayranı değilsin anlaşılan.”

“Artık öyleyim,” dedi Ellie şans kurabiyesini kırıp açarak. Kaşlarını çatıp içindeki incecik kâğıt şeridi çıkardı ve gülmeye başladı. “Falda, *enfes bir şans kurabiyesi alacaksın, yazıyor.*”

“İnanmıyorum,” dedi Graham. Ellie kendi gözleriyle görmesi için kâğıdı ona uzattı. “Bu, hayatım boyunca duyduğum en doğru fal.”

Ellie kurabiyeden bir parça ısırdı. “Eh, en bariz öngörü en azından.”

“Benim fallarım hiçbir zaman çıkmaz,” dedi Graham elindeki parşömen gibi kıvrılmış kâğıt parçasına bakıp hafifçe başını sallayarak. “Ama bu fal çıktı bile. Yani sana enfes bir şans kurabiyesi vaat eden ve anında gerçekleşen bir falı mı tercih edersin, yoksa bir milyon dolar vaat edip hiç gerçekleşemeyen bir falı mı?”

“Sanırım şu anda bir milyon dolar ihtimalini tercih edebilirim,” dedi Ellie, Avcı’nın yemesi için masanın üzerindeki kırıntıları yere silkeleyerek. Köpek anında arkasında bitivermişti. “Üstelik kurabiye iddia edildiği kadar lezzetli değildi.”

“Avcı seninle aynı fikirde değil sanırım.”

“Onun damak zevki daha ziyade bir elektrik süpürgesinininkine benziyor,” dedi Ellie sevgi dolu gözlerle Avcı’ya bakarak. “Eee, yarınki sahneye hazır mısın?”

Graham omuz silkti ama pek inandırıcı değildi.

“Eminim bütün öğleden sonra benimle gezmek yerine repliklerini ezberlemen gerekiyordu,” dedi Ellie öne doğru eğilip dirseklerini masaya yaslayarak. “Metni ezberledin mi?”

“Aşağı yukarı,” dedi Graham bir dilim pizzayı ikiye katlayarak. Şimdi Graham’ın yanında nöbette duran Avcı birkaç kez kuyruğunu yere vurmuştu. Graham ona pizza hamurundan bir parça attı. “Bütün gün metni cebimde taşıyordum, kimyasal bir geçişimle sözcüklerin kafama girdiğini umuyorum.”

“Eminim bütün önemli aktörler de kimyasal geçişime güveniyordur,” dedi Ellie elini masanın diğer ucuna uzatarak.

“Bakabilir miyim? Birlikte prova edebiliriz istersen.”

Graham arkasına yaslandı. “Önemli değil,” dedi. Birdenbire utanmıştı. Sette rol yapmak başka bir şeydi, hoşlandığın kızın önünde rol yapmak başka. Ellie’nin önünde karaktere giremezdi. “Sonra hallederim.”

“Haydi ama,” dedi Ellie uzattığı elini sallayarak. “Eğlenceli olur.”

“Tamam,” dedi Graham cebinde katlı duran kâğıtları çıkarmak için ayağa kalkarak. “Ama role girmeyeceğim, tamam mı? Sadece repliklerin üzerinden geçeceğiz.”

“Gerçek Graham Larkin etkisini göremeyecek miyim yani?” diye dalga geçti Ellie metni Graham’ın elinden alıp. “Sanırım bunun için yarın sete uğramam gerekecek.”

“Bunun için çok iyi bir yüzücü olman gerek,” dedi Graham. “Yarın çekimler teknede yapılacak.”

“Tamam Ahab,” dedi Ellie sayfadaki replikleri incelerken. Başını kaldırdığında suratında farklı bir ifade vardı. Dudaklarını büzmüştü ve ona gözkapaklarının arasından bakıyordu. Abartılı bir biçimde saçlarını geriye attı. Graham’ın bu hareketi daha önce nerede gördüğünü hatırlaması biraz zaman almıştı ama sonunda anladı: Ellie, Olivia’yı taklit ediyordu.

“Hiç fena değil,” dedi ama Ellie rol yapmayı bırakıp daha tanıdık bir ifadeyle yeniden metni incelemeye koyulduğunda içi rahatlamıştı. Rol icabı bile olsa onu böyle görmeye katlanamamıştı.

“Tamam, başlayalım haydi,” dedi Ellie boğazını temiz-

leyerek. “Jasper, nereye gidiyorsun?” Kaşlarını kaldırıp ona baktı sonra. “Adın Jasper mı?”

Graham omuz silkti. Ellie repliğine devam etti.

“Geri dön!” diye bağırdı melodramatik bir edayla. Avcı o anda ayağa fırlayınca tasmaındaki çan tıngırdadı. Şimdi başını yana eğmiş, bakıyordu.

Graham eğilip Avcı’yı okşadı. “Bu harikaydı gerçekten,” dedi Ellie’ye. “Yani hiç abartılı filan olmadı, inan.”

“*Ben* role girmeyeceğimi söylemedim ki,” dedi Ellie. “Haydi, sıra sende.”

“Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dedi Graham düz bir sesle. Role girmeyeceğini göstermeye çalışıyordu. “Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

Ellie başını yana eğdi. “Bu konuda uzman olmadığımı biliyorum ama sanki role biraz daha ruh katabilirmişsin gibime geliyor.”

“Bu ara herkes de eleştirmen oldu, Avcı,” dedi Graham küçük köpeğe dönüp. Köpek sempatiyle ona bakıp inlemişti. O sırada Ellie de yeniden metne döndü.

“Şu anda neye ihtiyacın olduğunu bilecek durumda değilsin. En ufak bir fikrin bile yok...” Sonra, gözleri metnin üzerinde öylece kalakalmıştı.

Graham gerçekten de sonra hangi repliğin geldiğini hatırlamıyordu. Daha sonra, otel odasına dönünce çalışmayı planlamıştı. Ertesi gün öğlene kadar vakti vardı, bu yüzden sabah da çalışabilirdi. Daha önce çok daha uzun sahneleri bundan çok daha kısa sürede ezberlediği olmuştu.

“Burada beni öpmen gerekiyor,” dedi Ellie yüzünde Graham’ın anlamlandıramadığı bir ifadeyle ona bakarak. Graham’ın yüreği ağzına gelmişti. Ne diyeceğini bilemeden masanın diğer ucundan ona bakıyordu. Tezgâhın üzerindeki saatin tik takları ve köpeğin usul nefes alıp verişleri dışında salonda çıt çıkmıyordu. Ellie bir süre sonra başını iki yana salladı. Tekrar konuştuğunda sesi gayet neşeli çıkmıştı. “Burada öyle yazıyor,” dedi gözlerini Graham’dan ayırmadan metne işaret ederek.

Graham çabuk çabuk başını salladı. “Evet,” dedi. Birkaç kez arka arkaya gözlerini kırpmıştı.

“Bu kısımda beni öpmen gerekiyor,” dedi Ellie yine kızarak. Kırışmış kâğıtları havaya kaldırdı. “Yani Olivia’yı. Ya da...” Metne yeniden baktı. “Zoe. Cidden mi? Jasper ile Zoe? Bu senaryoları kim yazıyor böyle?”

Ellie yine metne dönmüştü ama Graham onu dinlemiyordu bile. Hâlâ o sözcükler yankılanıyordu zihninde: *Beni öpmen gerek.*

Haklıydı tabii. Onu öpmesi gerekiyordu. Onu çok daha önce, eve ilk geldiğinde öpmesi gerekiyordu. Hatta daha önce, bugün sahildeyken öpmeliydi. Ve o gün kasabada karşılaştıklarında. Ve ilk gece, dışarıda, evlerinin verandasında konuşurken.

Birdenbire onu öpmesi gereken milyonlarca an belirmişti kafasında. Senaryoya ya da herhangi bir direktife gerek olmaksızın. Hatta düşünmeden. Ellerini masanın üzerine koyup sandalyesini geriye kaydırıldı. Ellie ona bakıp gülümseye-

ne kadar kendisinin de gülümsediğini fark etmemişti bile.

“Sanırım bu önemli bir husus,” dedi ayağa kalkarak, “senaryoya sadık kalmak gerek yani.”

“Öyle mi?” dedi Ellie. Yüzündeki gülümseme daha da büyümüştü.

Ama o sırada lavabonun üzerinde karanlığa gömülmüş olan pencerelerin önünde bir ışık belirdi ve bir an kaybolup geri dönerek Graham’ın gözünün içine vurdu. Graham gözlelerini kırıştırarak kenara çekildi. Tekrar Ellie’ye döndüğünde onu ayakta buldu.

“Eyvah,” diye homurdandı Ellie. “Eve erken döndü.”

“Kim?” diye sordu Graham. Bir an başı dönmüştü. Biraz önce her şey ağır çekim ilerliyordu ve şimdi biri, “Kes!” diye bağırıyordu ve büyü bozulmuştu. *Onu öpmeliydim*, diye düşündü ve bütün gece, sanki geriye sinir bozucu bir eksiklik hissi bırakarak son notaları çalmadan aniden kesilmiş bir şarkı gibi göründü gözüne.

“Annem,” dedi Ellie masayı toparlamaya girerek. “Kulüpte tartışılan kitap pek hoşuna gitmedi herhalde.”

Dışarıda arabanın farları sönmüştü. Graham kapının çarpıldığını duydu. Avcı dörtnala ön kapıya koştu, bir dakika sonra Ellie’nin annesi kapıda belirdi. Graham’ı eli ceplerinde, evlerinin mutfağında görünce yüzü gerildi.

Uzun zamandır, yeni tanıştığı hiç kimse Graham’a böyle alenen şüpheyle bakmamıştı. Eski yaşamında ailelerle arası her zaman iyi olmuştu. O iyi bir çocuktü ve herkesin kalbini çalan bir cana yakınlığı vardı. Yeni yaşamında ise insanların

onu hoşnut etmek için karşısında taklalar atmasına alışmıştı. Ama şu anda Ellie'nin annesinin tuhaf bir güvensizlik duygusuyla onu inceleyen bakışları Graham'a tamamen yabancı bir durumdu.

Graham huzursuzca kıpırdanarak o büyüleyici gülümsemesini takındı, ama bu da işe yaramış görünmüyordu.

"Quinn'in geleceğini sanıyordum," dedi Bayan O'Neill, Ellie'ye dönerek. Kaşlarını kaldırıp çantasını mutfak tezgâhına bıraktı.

"Planlarda bir değişiklik oldu," diye mırıldandı Ellie. "Graham'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Bayan O'Neill başını sallamıştı ama gülümsemedi. "Seni gördüğüme sevindim," dedi ama nasılsa tam tersini ima edecek şekilde söylemişti bunu. "Henley'in tadını çıkarıyor musun bari?"

"Evet," dedi Graham ve sesi titreyerek, "hanımefendi," diye ekledi. "Burası harikulade." Boğazını temizleyerek gözlerini yere çevirdi. *Harikulade* lafını hayatı boyunca bir kere bile kullanmamıştı.

"Kasabada ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç hafta," dedi Graham. "Ama keşke daha uzun kalabilseydim diyorum. Gerçekten de harikulade bir yer burası," dedi yine ve öksürdü. Yüzü alev alev yanıyordu. "Aslında annemle babamı 4 Temmuz tatili için buraya davet ettim," diye ekledi hemen. Abuk sabuk konuşmaya başlamıştı ama kendine engel olamıyordu. "Onların da burayı seveceğini düşündüm."

Ellie salonun diğerk tarafından gülümsüyordu. Bu onu biraz olsun yüreklendirmişti. “Eğlenceli olur,” dedi Ellie. “Burada ne kadar kalacaklar? İstersen geldikleri zaman neler yapabileceğinize dair birkaç fikir verebiliriz.”

“Büyük olasılıkla dört ya da beş gün,” dedi Graham ama bunu söylerken bile böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyordu. Oysa bunun gerçek olması için canını bile verebilirdi. “Babamla balığa çıkmayı çok severiz. Büyük olasılıkla yine böyle bir şey yaparız.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Ellie yan gözle annesine bakarak. “Neyse, geç oldu...”

“Evet,” dedi Graham kapıya doğru yönelerek. “Evet.” Bayan O’Neill’a dönüp tuhaf bir biçimde, usulca el salladı. “Beni evinizde ağırladığınız için çok teşekkür ederim,” dedi. Sonra Ellie’ye döndü. Sadece salonun diğerk tarafında olduğu halde aralarındaki mesafe kocaman görünmüştü gözüne. Oysa o anda istediğı tek şey annesi gelmeden önce başladıkları şeyi bitirmektir. “Sonra görüşürüz,” dedi. Aslında tam “yarın” diyecekti ama son anda aklı başına gelmişti.

Böylece yan yan ilerleyerek köpeğın yanından geçip koridora ulaştı. Kapıdan çıkıp verandaya adım atmasına kalmadan Ellie’yle annesinin tartışmaya başladıklarını duyunca şaşırılmıştı. Fısıf fısıf ama hiddetli konuşmaları dışarıya kadar geliyordu.

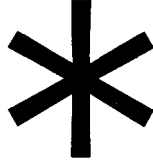
Dışarıya akşam serinliğı çökmüştü. Graham az önce neler olduğunu kavramaya çalışarak bir an öylece durdu. Belki de kızının oğlanlarla vakit geçirmesini istemeyen anne-

lerden biriydi. Ya da belki de hava karardıktan sonra evde yalnız oldukları için kızmıştı. Belki de sadece kötü bir gün geçiriyordu. Ama sebep ne olursa olsun Graham bir an evvel gitmesinin en hayırlısı olacağını anlamıştı. Derin bir nefes alıp sessizce verandadan aşağı indi.

Garaj yolunun sonuna gelmişti ki arkasında sinekliğin açılıp sertçe kapandığını duydu. Ellie çıplak ayak taşlara basarak ona doğru koşturuyordu. Yaklaştığı zaman başını iki yana salladı.

“Özür dilerim...” diye söze girdi ama bundan ötesi çıkmadı ağzından, çünkü Graham daha fazla bekleyemedi. Eğildi ve dudakları buluştu. Dudaklarında hafif bir fıstık ezmesi tadı vardı. Gözlerini kapatıp onu omuzlarından tuttu ve öptü.

Tam da hayal ettiği gibi olmuştu. Aynı anda hem ilk öpücüğü hem de bir milyonuncu öpücüğü gibi hissetmişti. Sanki tamamen ayılıp uyanmış, aynı zamanda tamamen dengesini yitirmiş gibi. Fakat bu kez hislerinde yalnız değildi, bu kez dengesini yitiren sadece o değildi. Bu kez bu işte beraberlerdi.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Pazartesi, 10 Haziran 2013, 22.43
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: Ynt: kaybolursan diye...

Kaybolmadığına sevindim.

11

Ellie o sabah krep kokusuna uyanmıştı; bu bir barış teklifiydi. Küçüklüğünden beri annesiyle arasında bir şifre olmuştu artık. Bir kavgayı sonlandırmak istediklerinde hep krep yapılırdı. Annesiyle çok sık tartışmazlardı belki ama tartıştıkları zaman da tam anlamıyla kıyamet kopardı. Fakat aralarında üstü kapalı bir kural vardı. Ertesi sabah mutlaka yeni bir sayfa açılırdı ve kavgaya dair her şey –birbirlerine attıkları o kötü bakışlar ve sarf ettikleri sert sözler– geçmişte bırakılırdı; geriye sadece kalp şeklinde krepler kalırdı. Bu, ateşkeslerin en güzeliydi.

Fakat o sabah durum farklıydı. Annesi her zamanki gibi, bir elinde kahve, diğerinde spatula, pazen pijama altıyla ocağın başında duruyordu. Ama Ellie direkt, mutfak masasındaki yerine geçmiş ve annesi tekrar ocağa dönmeden önce yalnızca hafifçe gülümsemişti.

Önceki gece tartışmayı Ellie yüzünden kısa kesmişlerdi. Graham kapıdan çıktığı anda Ellie bir diyapazon gibi titre-

meye başlamıştı. Annesinin davranışından ötürü öfkeden kuduruyordu.

“Böyle kaba davranamazın,” diye fısıldamıştı Graham’ın uzaklaştığından ve onu duyamayacağından emin olunca.” Onun suçu değil. Onu ben davet ettim.”

“Bana söylemeden,” demişti annesi öfke dolu gözlerle ona bakarak. “Zaten yürek hoplatan ergen bir film yıldızıyla ne işin var, onu da anlamış değilim...”

“Anne,” demişti Ellie kızarak.

“Neleri riske attığını biliyor ve bile bile arkamdan iş çeviriyorsun...”

“Sadece yemek yedik,” dedi ellerini hiddetle havaya kaldırarak. “Kasabada fotoğrafçılara yakalanmayalım diye buraya çağırdım onu zaten. Yani arkandan iş çeviriyor filan değildim...”

“Eğer seni bulamayacaklarını sanıyorsan, eğer kim olduğunu bir çırpıda öğrenemeyeceklerine inanıyorsan sandığımdan daha safmıydın demektir.” Annesi başına korkunç bir ağrı girmiş gibi parmaklarını şakaklarına koymuştu. Sonra uzun uzun iç geçirdi. “Bu çocuğu tanımıyorsun bile Ellie, öyle değil mi?”

“Hayır,” demişti Ellie. Sesi kısıktı ama hiddet doluydu. “Tanıyorum. Tanıyorum.”

Annesi sanki onu duymamış gibi başını iki yana sallamıştı. “O bir film yıldızı. Tanrı aşkına. Kaliforniya’da yaşıyor. Birkaç hafta sonra çekip gidecek. Bunun her şeyi riske atmaya degeceğini nasıl düşünebilirsin?”

Ellie orada durup duyduklarını sindirmeye çalıştı. Oda-
nın içinde nefes alacak hava kalmamış gibiydi. Avcı bile ol-
duğu yerde kıpırdamadan duruyordu ama bu sorunun ceva-
bı basitti. Annesinin anlamadığı şey şuydu: Graham sadece
bir yaz aşkı ya da bir macera değildi onun için. Graham'ı her
şeyi riske atmaya değer kılan şey ile diğer kızları o dergiler-
deki resimlere hayran hayran baktıran şey birbirinden çok
farklıydı.

Olay bundan çok daha basitti. Bu gece onunla oturup
bayat cips yemekten mutlu olmasıydı sebep. Sırf istedi diye
ona koca bir şehir çizmiş olmasıydı. İşleri şakaya vuruşu ve
göz göze geldiklerinde gözlerinin ardında uyanan o histi se-
bep. Ona yolladığı yüzlerce e-posta, değerli bir para birimi
gibi birbirlerine takdim ettikleri o sözcükler... Her şeyi riske
atmaya değer kılan şey bunlardı.

Şimdiden onu hayattaki herkesten daha iyi tanıyor olma-
sıydı ve yüz yüze tanışalı daha bir gün oluyordu. Eğer bu
gerçekse kim bilir bir arada *birkaç gün daha* geçirdiklerinde
ne olacaktı.

Annesi hâlâ ona bakıyor, bir cevap bekliyordu ama El-
lie cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Bunun yerine ar-
kasını dönüp kapıdan dışarı fırladı.

“Ellie,” diye seslenmişti annesi ama sesi kızgın değildi.
Sadece yorgun ve şaşkındı. Kızsa da önemi yoktu çünkü El-
lie giderek hızlanıyordu, kapıdan çıkıp garaj yoluna ulaşmıştı
bile. Buradan Graham'ın karanlıkta parlayan beyaz gömle-
ğini görebiliyordu.

Graham birdenbire eğilip onu öptüğü zamansa bu, annesinin sorusunun cevabı olmuştu sanki.

Tek bilmesi gereken buydu işte.

“Özür dilerim,” diye fısıldamıştı ayrıldıkları zaman. Graham’ın elleri hâlâ omuzlarındaydı ve sanki onu bırakmak istediğinden emin değilmiş gibi omuzlarından sıkı sıkı tutuyordu.

“Önemli değil,” dedi Graham ışıltılı yanan mutfağın penceresine doğru bakarak. “Ama gitsem iyi olacak sanırım...”

Ellie başını sallamıştı. Graham eğilip onu bir kez daha öptü. Ellie o anda, *Graham Larkin’le öpüşmeyi, tam olarak bu anı hayal eden binlerce kız olmalı*, diye düşündü ama o karanlık garaj girişinde öylece dururken hiçbir şey filmlerdeki gibi olmamıştı. İşin aslı her şey filmlerde olduğundan çok daha güzeldi.

“Yarın beni görmeye gel olur mu?” demişti Graham yola doğru koyularak.

“Çekimlerde iyi şanslar,” demişti Ellie ve Graham gülmüşüğü kalbi yerinden oynamıştı.

Daha sonra, eve dönüp yüzünde şapşal bir ifadeyle mutfığa girdiğinde annesinin çoktan üst kata çıktığını görmüştü. Tartışmaları öylece havada kalmıştı. Ta ki bu sabaha dek. Şimdi her zamanki krepli barış kahvaltısı seanslarında konuyu tartışmaları gerekecekti.

“Bak,” dedi annesi Ellie’nin önüne bir tabak koyup yanındaki sandalyeye oturarak. Öne doğru eğildiğinde kestane rengi saçlarından bir tutam, atkuyruğundan kurtulup önüne

düşmüştü. “Tüm hikâyeyi dinlemeden seni yargılamakla haksızlık ettim sanırım.”

Ellie şurup şişesine uzandı. “Birbirimizle yazışıyorduk,” dedi başını kaldırmadan. “Aylardır.”

“Nasıl olur?” dedi annesi. “Yani sen nasıl...”

“Bir yanlışlık oldu,” diye açıkladı Ellie. “Birine mesaj atarken e-posta adresini yanlış yazmış. Bir başkasına ulaşmaya çalışırken mesajı bana geldi ve konuşmaya başladık. Onun kim olduğunu bilmiyordum. Yani Graham Larkin olduğunu. Sadece çocuğun biri sanmıştım.”

“Ah, bu içime su serpti şimdi,” dedi annesi. “Sanırım interneti güvenli kullanma dersini bir başka güne saklayacağız...”

“Anne,” dedi Ellie sızlanarak.

Annesi ellerini kaldırdı. “Sadece etrafta bir sürü deli insan var, onu demek istiyorum...”

“Anne,” dedi Ellie tekrar. “Konu bu değil.”

“Tamam, tamam. Konu ne o zaman?”

Ellie başını kaldırıp annesine baktı. “Konu şu...” dedi ama sözlerini bitirememişti. Derin bir nefes aldı. “Konu şu ki, gerçekte kim olduğunu başından beri bilmediğim iyi oldu. Anlıyor musun? Aksi takdirde asla onu tanıma fırsatım olmazdı. Gerçek anlamda yani. Şu an olduğu gibi.”

Annesi başını salladı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Evet,” dedi Ellie. Sesi birdenbire boğuk çıkmaya başlamıştı. “Hem de çok.”

O sırada tavadaki ikinci parti krepler yanmaya başla-

mıştı. Annesi masadan kalkıp ocağın başına gitti ama krepleri çevirdikten sonra bile bir süre masaya geri dönmedi. Arkası Ellie'ye dönük vaziyette lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyordu.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” demişti sonunda ona doğru dönerek. “İncinmeni istemiyorum.”

“O, bunu asla yapmaz...”

“Yapma, Ellie,” dedi annesi ve o anda yüzünde beliren ifade karşısında Ellie buz kesti. Birdenbire sadece Graham’ dan söz etmediklerini fark etmişti. Aynı zamanda babasından söz ediyorlardı. “Bu işin sarpa sardığı bir milyon tane senaryo geliyor aklıma,” diye devam etmişti. Sesi temkinliydi. “Sadece ünlü olduğu ve yakında gidecek olduğu için de değil.” Ağzını sıkı sıkı kapatıp sözlerini özenle seçmeye çalıştı. “Peşinde gezen orduyu sen de gördün.”

“Sırf çok fotoğrafı çekiliyor diye biriyle çıkmamam gerektiğini söyleyemezsin,” dedi Ellie. “Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?”

“Bu durumun her tarafından saçmalık akıyor *zaten*,” demişti annesi son iki krep de ocaktan alıp bir tabağa koyarak. Sonra masaya döndü. “Bu gibi şeyler,” dedi başını iki yana sallayarak. “bu gibi şeylerin sonu iyi olmaz.”

“*Senin* için sonu iyi olmadı demek istiyorsun yani,” dedi Ellie kaşlarını çatarak. “Bu aynı şey değil. O ahlaksız bir politikacı değil. Ben de...”

“Sen de ne?” diye sordu annesi gözlerinin içine bakarak. “Basit bir garson mu?”

“Ben öyle bir şey demedim,” dedi Ellie başını iki yana sallayarak. “Öyle demek istemediğimi biliyorsun.”

“Baban...” diye söze girdi ama sonra susup başını diğer tarafa çevirdi. “Durum çok karmaşıktı.”

“Tamam,” dedi Ellie. “Ama bu farklı. Graham farklı.”

“Konu bu değil,” dedi annesi başını önündeki tabağa çevirerek. İkisi de daha tabaklarına dokunmamışlardı ve krepler soğuyordu. “O herkesin gözü önünde yaşayan biri. Böyle bir hayatın içine sürüklenmeyi istemezsin.”

“Bunun ne önemi var ki?” diye sordu Ellie. “Seninle onun –babamın– arasında olan şey... bu bir sır değil ki. Zaten herkes olanları duydu. İnsanlar bunu şimdi öğrense ne olacak ki? Neden hâlâ saklanmamız gerektiğini anlamıyorum.”

“Biz saklanmıyoruz,” dedi annesi çatalını kreplerden birine batırarak. “Sadece hayatımızı normal insanlar gibi yaşıyoruz. İkisi aynı şey değil.”

“Ama resmimin gazetelere çıkmasını istemiyorsun.”

“Sadece bu değil,” dedi annesi iç geçirerek. “Hayatını mikroskop altında yaşamını istemiyorum. Gazetelerde fotoğrafımızın çıkması sadece bir başlangıç. Anlıyor musun? Graham Larkin’le çekilen tek bir fotoğraf insanların peşine düşmesine yeter. Sonra geçmişi karıştırmaya başlarlar. Buldukları her şeyi paylaşmanın hakları olduğunu düşünürler. Geçen sefer bunlar olduğunda sen ufacıktın. Neler olduğunu hatırlamıyorsun.” Hafifçe yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Yaptıkları korkunçtu. Hiçbir sınır tanımıyorlardı.”

Ellie kahvaltısından bir ısırık alıp ağır ağır çiğnemeye başladı. Annesinin söylediklerini düşünüyordu. “Ama tek sebep buysa bu benim seçimim, öyle değil mi?” diye sordu. “Benim göze almayı seçeceğim ya da seçmeyeceğim bir risk?”

“Bu o kadar basit değil,” dedi annesi. “Bu beni de etkiliyor. Ve babanı.”

Ellie suratını astı. “Şimdi onu da mı korumaya çalışıyoruz?” diye sordu arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. “O bizim için en ufak bir şey yapmamışken, bizi bulmaya bile çalışmamışken...”

“Biliyorsun, bunu ondan ben istedim.”

“Yine de onun için endişeleniyorsun, öyle mi? Eğer başkan seçilirse bizi zaten bulacaklar. Bu durumda ne fark eder ki?”

“Belki bulurlar,” dedi annesi. “Belki de bulamazlar. Bu üç seçim önceydi. Skandallara her zaman yenileri eklenir. Her zamanki gibi konu açılacak belki ama peşimize düşecekleri kesin değil.”

“Hiçbir sınırları olmadığını sen söyledin.”

“Politika dünyasında bu haber bayatladı artık,” dedi annesi. “Ama ünlüler dünyasının dedikoduları? Bu büyük bir haber konusu. O çocukla ilgili her şey büyük bir haber konusu.” Annesi tabağındaki son krepi çatalıyla bir o tarafa bir bu tarafa kaydırıyordu. “Anlamıyor musun? Burada bir hayat kurduk, bir düzenimiz var. Bunu elde edebilmek için çok çabaladım. Böyle bir şey bir kez ortaya çıktı mı bunun geri dönüşü yok.”

Ellie tekrar söze girdiği zaman sesi cılızdı. “Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

“Biliyorum,” dedi annesi elini elinin üzerine koyarak. “Ama babanla ilgili durum olmasaydı bile kendin için böyle bir hayatı istemezdin. İnan bana. Kimse uyandığında ön bahçesinde gazetecilerle burun buruna gelmeyi istemez. Eminim Graham Larkin de sana aynısını söyleyecektir.”

Ellie sonrasında işe yürürken bunun doğru olup olmadığını düşündü. Graham’a insanların onu tanımamasının nasıl bir şey olduğunu sorduğunda bu konuda konuşmak istemedi. Ama kasabada, fotoğrafçıların yanında tuhaf bir biçimde uysal görünüyordu. Sanki onları laftan anlamayan sinir bozucu ama zararsız sokak köpekleri gibi görüyordu. Quinn’in dergilerinde, spor salonundan çıkarken ya da bir restoranda sessiz sedasız bir yemek yemeye çalışırken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. İnsanın böyle bir duruma tam olarak alışması mümkün görünmüyordu gerçekten.

Set karavanlarının önünden geçerken etrafın her zaman ki gibi kalabalık olmadığını görmüştü. Sonra Graham’ın o gün denizde çekim yapacaklarını söylediği geldi aklında. Buna rağmen gazetecilerden biri orada durmuş, sigara içiyordu. Ellie sabahki konuşmadan dolayı hâlâ huzursuzdu, gazeteciye görünce hemen oradan uzaklaştı. İlk vardiyası Gökkuşaağı Dondurma’da olduğu için şükrediyordu. Quinn hâlâ ona kızgınsa bile Graham hakkında neler hissettiğini çözmeye çalışırken annesiyle bütün gün ufacık bir yerde baş başa kalmaktansa onunla olmak daha iyiydi.

Ama dükkânın kapısını ittirip açtığında tezgâhın diğer tarafından Devon'ın kıvrıcık saçlı başının uzandığını görünce şaşırmıştı.

“Merhaba,” dedi arka tarafa geçip çantasını bırakarak. “Quinn nerede?”

Devon gözlerini kaçırdı. “Bugün onun yerine dükkâna bakmamı istedi.”

“Neden?” diye sordu Ellie. “Hasta filan mı yoksa?”

Devon başını iki yana salladı ama hâlâ ona bakmıyordu.

“Benden mi kaçıyor?”

Devon bir süre sonra gözlerini yerden kaldırdı. “Sanmıyorum,” dedi. “Eminim yapacak bir işi filan vardır.”

Ellie başını salladı. Devon'ı dört yaşından beri tanıyor-du; o kadar iyi bir çocuktaki ki bu iyiliği başına bela açıyordu ve her zaman samimiydi. Eğer yalan söylüyorsa bile sırf onu kırmamak içindi bu. Ellie iç geçirerek kirli dondurma kaşıklarını koydukları metal kabı aldı ve tek başına kalabilmek için arka taraftaki lavaboya geçti.

Hemen hemen bütün sabah hiç konuşmamışlardı. Müşteriler olmadığı zamanlarda Devon bir bar sandalyesine kurulup başını okunmaktan eskimiş olan *Muhteşem Gatsby* adlı kitaba gömüyordu. Ellie de onu sorularla sıkıştırmamak için kendini tutmakla meşguldü.

Vardiyası bittiğinde eşyalarını almaya arka tarafa geçti. O sırada Devon başını kitaptan kaldırmıştı. “Şu film yıldızıyla olanlar çok heyecan verici.”

Ellie gülümsedi. “Sanırım.”

“Quinn’e selamını iletelim mi?”

“Çok sevinirim,” dedi Ellie. “Teşekkürler.”

Devon başını sallayıp kitabına geri döndü. Ama Ellie tam kapıya yaklaşmışken durup geri döndü.

“Hey, Devon?”

Devon başını kaldırdı. Gözlükleri burnuna doğru kaymıştı.

“Quinn’le aranda olanlar da heyecan verici,” dedi Ellie.

Devon’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. “Teşekkürler.”

Dışarıda rüzgâr şiddetlenmişti. Ellie durduğu yerde gözlerini kırıpıştırarak yüzüne vuran toz toprağı savuşturdu. Sokağın aşağısında daha önce görmediği bir teknenin limana yanaştığını gördü. Teknenin pruvasında siyah rüzgârlıklı iki adam duruyordu. Ellie, bunun çekimlerde kullandıkları tekne olduğunu tahmin etmişti. Çok geçmeden Graham ve Olivia’yı da görmüştü zaten. Limanın sonundaki şamandıralara yaklaştıklarında biri motorları kapatmıştı, üzerinde bir-iki martının tembel tembel daireler çizdiği tekne yavaşladı.

Ellie epey uzakta olduğu için kimsenin yüzünü seçemiyordu ama Olivia’nın o sırada, teknenin diğer tarafına dönük olduğu halde, Graham’a çok yakın durduğunu görebiliyordu. Acaba kıskanmalı mıydı? Büyük olasılıkla çoğu kız böyle bir durumu kıskanırdı ama Olivia hakkında bildiklerine göre, bir erkeğin aynı anda hem Olivia’dan hem de ondan hoşlanması için şizofren olması gerekiyordu. Graham onu önceki akşam öyle bir öpmüştü ki böyle bir durum söz konusu

bile olamazdı. Graham'ın sadece ondan hoşlandığına emindi.

O anda onu tepeden aşağı koşturan şey de buydu işte; o öpücüğün hatırası. O sırada annesinin dükkânına gidiyor olmalıydı. Vardiyası başlamak üzereydi ve yapması gereken bir sürü şey vardı. Ama tekne iskeleye yanaşırken Ellie büyülenmiş gibi denize doğru yürümeye başladı.

Hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. İçten içe annesinin haklı olduğunu biliyordu. Üstelik sadece kameralar konusunda da değil, her açıdan. Aynı düşünceler tıpkı çamaşır kurutma makinesinde dönen giysiler gibi kafasında dönüp duruyordu. O, büyük bir yıldızdı. Onun yaşamı çok farklıydı. Yakında buradan gidecek, onu incitecekti.

Ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu sanki.

Sadece ona daha yakın olmayı istiyordu.

Marinanın başındaki yem dükkânına ulaştığında tekne iskeleye yanaşmıştı. Ellie geminin kış kısmına boyayla yazılmış ismi okuyabiliyordu: *Yaşasın Balık*. Graham gri, ahşap güverteden aşağı atladı. Üzerinde bir takım elbise ve kravat vardı. Tekneyle denize açılmak için tuhaf bir giysi seçimi gibi görünmüştü Ellie'ye ama sonra sahneyi hatırladı. Bu kısım karakterin babasının cenazesinden sonra oluyordu. Jasper tek başına tekneyle denize açılmak için kiliseden dışarı fırlıyor, Zoe de onundan peşinden gidiyordu.

O anda denizden sert bir rüzgâr esmişti, Olivia bir eliyle eteğini tutmuştu. Bu sırada biri tekneden inmesine yardımcı olmak için diğer elinden tuttu. Sonunda sağ salim iskeleye ayak basınca limana kadar uzanan uzun yolu Graham'la yan

yana yürümüşlerdi. Arkalarından yönetmenle, bir-iki asistan yürüyordu. Hepsinin de kafalarında kulaklıklı mikrofonlar, ellerinde de not panoları vardı. Hepsinin yüzü asıktı. Ekipten iki kişi ekipmanlara göz kulak olmak için geride kalmıştı. Graham önceki gece çekimlerin akşamüstüne kadar süreceğini söylemişti ama hava yüzünden çekimi erken bitirmişlerdi herhalde.

Limanın etrafına bir sürü insan toplanmıştı. İki yıldız yaklaşırken çılgınlıklar daha da yükseldi. Birkaç irikıyım güvenlik görevlisi duvarın kenarında nöbet tutuyor ama bu, turistlerin bütün her şeyi telefonlarının kameralarına kaydetmesine ya da on dört-on beş yaşlarındaki kızların Graham yaklaşırken kocaman olmuş, hayran hayran bakan gözlerle parmaklıkların diğer tarafından yarı bellerine kadar sarkmasına engel olmuyordu. Olivia eğilip Graham'ın kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra bir-iki imza vermek için durdu. O anda nereden fırladıkları belli olmayan diğer paparazziler de bu ana tanık olabilmek için o ağır kameralarıyla öne doğru çullandı.

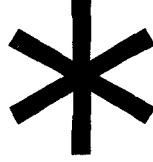
Ellie liman işletme ofisinin önüne geldiğinde durdu. Hâlâ kalabalığın epey gerisinde, güvendeydi. Ama Graham karavanına doğru ilerlerken birden dönüp o tarafa baktı. Çok geçmeden gözleri gözlerini bulmuştu; öyle ki sanki onun orada olduğunu biliyordu. Ellie refleks olarak, son derece doğal bir biçimde ona gülümsedi. Ama başka bir şey yapmasına gerek kalmadan –başını filan sallayıp ona işaret veremeden– Graham birdenbire yönünü değiştirip ona doğru yürümeye başladı. O anda iskelenin yanı başındaki tüm kalabalığın göz-

lerinin de o yöne çevrildiğini fark etmedi bile.

Ellie o anda, oracıkta dizlerinin çözülverdiğini hissetti. Bacaklarındaki kan çekilmişti sanki. Bir an panikleyerek olduğu yerde donakaldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Graham olanlardan tamamen habersizdi. Bir yandan ona yaklaşıırken bir yandan da el sallıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Arkasındaki fotoğrafçılar Olivia'nın imza verme seansını bırakıp lensleriyle Graham'ı takip etmeye başlamışlardı. O anda Ellie'nin kafasında annesinin sabah söylediği sözler yankılandı –*böyle bir şey bir kez ortaya çıktı mı bunun geri dönüşü yok*– ve birdenbire kendini oradan uzaklaştırırken buldu.

Bunu yapamam, diye geçirdi içinden. Graham'ın onu anlamasını umuyordu.

Ama Graham hiçbir şey anlamadı elbette. Onunla kısacık bir an göz göze gelmişlerdi. Ellie, Graham'ın yüzünde beliren şaşkınlığı görebiliyordu. Suçluluk duygusu bir bıçak gibi yüreğine saplandı ama artık çok geçti. Şimdiden yem dükkânının olduğu köşeyi dönmüş, sahile inen kestirme yola girmişti bile. Tıpkı işinin ehli bir büyücü gibi koca sirki arkasında bırakarak puf diye ortadan kaybolmuştu işte.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Salı, 11 Haziran 2013, 12.18
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: Ynt: hava raporu

E,

Bugün rüzgârdan dolayı erken geldik. İçimden bir ses seni alıp götürenin de rüzgâr olduğunu söylüyor. Bu akşam geç saatlere kadar çekim var, ama sonra uğramaya çalışacağım...

G

12

Tüm öğleden sonra Graham'ın içinde ufak çaplı bir panik duygusu vardı; bu yüzden bir türlü rolüne konsantre olamıyordu. Havanın düzelmesini bekledikleri sırada metni çalışıyor numarasına yatmıştı, ama aslında aklı başka yerdeydi. Dışarıda rüzgâr karavanın dış cephesini aşındırıyordu. Graham gözlerini ovuşturup kendini metne odaklanmaya zorladı.

Havanın düzelmesi iki saat almıştı. Dünya bir kez daha sakinleşmişti sonunda ve prodüksiyon ekibi günün son ışıklarından istifade edip kaybettikleri zamanı telafi edebilmek için bir hışım yeniden denize açıldı. Graham repliklerini unuttuğu, kelimeleri ağzında yuvarladığı, pozisyon alması gerektiği yerleri kaçırdığı ve kameranın diğer tarafında bir uzman bütün direktifleri verdiği halde tekneyi yönetmekte çuvalladığı anlarda herkesin nasıl sabırsızlandığını görebiliyordu. Deniz hâlâ dalgalıydı, ahşap tekneyi bir o yana bir bu yana sarsıp duruyordu ve rüzgâr hafiflediği halde insanlar Olivia'nın at-

kuyruğunu dizginlemek için verdikleri savaşta yenilgiye uğruyorlardı.

Mick taşı tarağı toplayıp yeniden karaya geri mi dönecekler, yoksa ne olacağını görmek için birkaç deneme daha mı yapacaklar karar vermek için kameramanlara danışırken, Graham dümenin başında ayaklarını iyice açmış, dengede durmaya çalışıyordu. *Yaşasın Balık* mavi-gri suların üzerinde bir o tarafa bir bu tarafa yatıyordu. Eğer sergilediği performans göz önüne alınırsa Graham kıyıya geri döneceklerinden emindi. Bu kısımda saf duyguların ve güçlkle dile getirilen bir aşkın sahnelenmesi gerekiyordu. Acı dolu bakışmalar ve boğaza düğümlenen sözler olmalıydı ama Graham o anda bu tür bir tutku sergileyemiyordu işte. O gün bu mümkün değildi. Olivia'nın karşısında mümkün değildi. Ellie'nin ondan nasıl kaçtığını gördükten sonra mümkün değildi.

Önceki geceden sonra hâlâ bulutların üzerinde olmalıydı. Onu öptüğünde sanki bir kibrit tutuşmuştu, göğsünde güçlü, parlak bir ışık alev almıştı. İçinde böyle ufacık bir kıvılcımı bekleyen bir yanı olduğunu bile bilmiyordu.

Ama bu sabah limanda, arkasını dönmeden hemen önce Ellie'nin yüzünde beliren o ifadeyi görmüş, o anda nefesi kesilmişti. Onu suçlayamazdı. Ona öyle el sallamaması gerekiyordu. Bunu yaptığı anda arkasında onu izleyen herkesin ilgisi o yöne çevrildi. Böyle bir çeteyle yüz yüze gelince onun yerinde kim olsa aynıını yapardı ama uzakta olduğu halde yüzünde beliren ifadeyle ne demek istediğini apaçık görmüştü. Sanki bağıra çağıra söylemişti bunu: *Üzgünüm*. Tek keli-

me bile etmeden bunu söylemeyi başarmıştı.

Ve sonra yok olmuştu.

Büyük olasılıkla sadece bir anlık bir panikti ve boşuna endişe ediyordu ama Graham yine de onun o anda sadece kalabalıktan ve kameralardan kaçmadığı duygusunu bir türlü üzerinden atamıyordu.

İkinci kez kıyıya ulaştıklarında güneş kilise kulesinin ardında çoktan gözden kaybolmuştu ama gün henüz sona ermiş değildi. O gece kasabanın barlarının dışında bir çekim daha yapacaklardı ve Graham karavanına gitmek üzere yolun karşı tarafına geçerken devasa ışıkların kurulduğunu fark etti. Lambalar kararmaya yüz tutmuş sokaklarda suni bir alacakaranlık vahası yaratıyordu.

Prodüksiyon asistanlarından biri park alanının diğer tarafından ona sesleniyordu ama çekimler başlayana kadar daha yirmi dakikası vardı. Bu yüzden başını önünden kaldırmadan yürümeye devam etti ve cebinden telefonunu çıkardı. Menajerinden ve halkla ilişkiler müdüründen, işletmecisinden ve Los Angeles'tan ayrılmadan önce spor salonunda tanıştığı bir kızdan gelen mesajları direkt geçti, ama görünen o ki hâlâ Ellie'den bir haber yoktu. Karavanın merdivenlerini tırmanırken ara tuşuna bastı ve telefonun çalmasını bekledi. Eğer telefonu açmazsa ne mesaj bırakacağını düşünmeye başladı; e-postasına cevap vermediği için, içinde giderek büyüyen endişeyi gizleyecek, havadan sudan bahseden neşeli bir şeyler. Ama kapıyı açtığı anda içerideki küçük masanın başında onu bekleyen Harry'yi görerek irkildi. Telefonunu in-

dirip kapamaya çalıştı.

“O kimdi?” diye sordu Harry elindeki bir tomar kâğıdı kenara koyarak.

Graham cevap vermedi. Mini buzdolabını açıp bir şişe su aldı ve menajerinin karşısına oturdu.

Harry gülümsedi ama gülümsemesi bir uyarı barındırıyordu. “Şu kızıl saçlı?”

Graham başını geriye atıp suyundan bir yudum aldı. Gözlerini tavana dikti. Sonra elinin tersiyle ağzını silip, “Hangi kızıl saçlı?” diye sordu. Sesi bambaşka birinin sesi gibi çıkmıştı.

“Haydi ama,” dedi Harry. “Herkes onun peşinden koştuğunu gördü.”

“Peşinden koşmuyordum.”

“Yerel halktan kızlarla işleri biraz frenlesen iyi edersin.” Sandalyesine yaslanıp başının arkasını kaşıdı. “Bunu daha önce hiç görmedim mi sanıyorsun? Los Angeles’tan çıkınca birdenbire bütün kızların ismini bağırdığını fark ediyorsun...”

“Bu öyle bir şey değil.”

“Öyle olmadığına eminim,” dedi Harry ama sesi hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. “Asıl konu şu ki, şu an birdenbire kız peşinde koşan bir tipe dönüşmek için hiç de doğru bir zaman değil.”

Graham suratını astı. “Ne zaman böyle bir şey için doğru zamandır ki zaten?”

“Ciddiyim. Şu anda önemli bir yol ayrımındayız ve bu imajın için çok önemli. Her akşam başka bir kızla görüntü-

lenmenle baş edemem.” Önünde, masanın üzerinde duran yığınla kâğıdın arasından bir bulvar gazetesi çıkarıp ona doğru uzattı. “Sana sadece bir tane lazım.”

Graham yorgun gözlerle gazeteye baktı ve önceki gün çekilmiş kuşekâğıda baskı bir fotoğrafla karşılaşınca şaşırdı. Fotoğraf o büyük öpücük için Olivia’yı kucakladığı sırada çekilmişti. İkisi hâlâ hareket halindeydi. Sarmaş dolaş vaziyettediler. Bu, bağlamından çıkarıldığı zaman kolaylıkla başka yönlere çekilebilecek bir fotoğraftı. Fotoğrafın altına şöyle bir alt yazı geçmişlerdi: *Kamera karşısında bir kimya uyuşması mı yoksa gerçek bir aşk mı?*

“İyi iş,” dedi Graham gazete sayfasını masaya bırakarak.

Harry’nin yüzü ıslıl ıslıl oldu. “Bana onca parayı bunun için ödüyorsun, unuttun mu? Ama şu kızıl saçlının peşini bırakıp bir akşam Olivia’yı yemeğe çıkarırsan işleri benim için çok daha kolaylaştırırsın.”

“Yanılmıyorsam *senin* benim hayatımı kolaylaştırman gerekiyor. Bu *senin* işin,” dedi Graham masadan kalkarak. Su şişesini buzdolabının yanındaki ağzına kadar dolu çöp kutusuna fırlattı. Sonra dönüp gazete sayfasını da aynı yere yolladı.

“Sorun ne?”

Ama Graham çoktan kapıdan dışarı fırlamıştı.

Kasabanın sokaklarına kurulan set yeniden canlandı. Denizde hayal kırıklığıyla sonlanan bir günün ardından ortam alttan alta bir enerjiyle doldu. Herkes hevesle işine koş-

turuyordu. Temiz bir sayfa açıp yepyeni bir sahneye başlama-
nın heyecanı herkesi sarmıştı.

Denizin kıyısındaki incecik, pembe ufuk çizgisi hariç,
gökyüzü karanlığa bürünmüştü. Bir blok ötede devasa ışıklar
barın önündeki kaldırımı aydınlatıyordu. Burası Jasper'ın so-
nunda bir aydınlanma yaşadığı noktaydı ve Graham aklını
önündeki sahneye vermesi gerektiğini biliyordu. Ama Ellie'
den bir mesaj bulmayı umarak son bir kez daha gergin bir
hisle telefonuna baktı. Ellie yerine annesinden bir mesaj gel-
diğini görünce şaşırdı.

Az ötede kostüm asistanlarından biri ona el sallıyordu.
Ama Graham onun peşinden gitmek yerine telefonunun ekra-
nına baktı. Gözleri kelimeleri atlaya atlaya geçiyordu; bir di-
zi bahane, bayram tatili için önceden planladıkları şeylerin
bir listesi, uçak seyahati ve bu gezinin kaç patlayacağı ko-
nusunda endişeler, “filmden arkadaşlarının” yanında eğreti
kalacaklarına dair bir-iki ima, özürler ve Kaliforniya'ya dön-
düğü zaman bunu ona telafi edeceklerine dair verilmiş sözler.

Ailesi gelmiyordu.

Bunu tahmin etmeliydi. Geleceklerini düşünmesi için
hiçbir neden yoktu zaten. Yine de Graham telefonu indirince
–bütün o mantıklı sebeplere rağmen– aslında onların gelece-
ğine kendini inandırdığını ve onlarla görüşmeyi dört gözle
beklediğini fark etti.

Kostüm asistanı şimdi önünde duruyordu, gürültülü bir
biçimde boğazını temizledi. Graham başını kaldırıp ona bak-
tı. Biraz sersemlemiş hissediyordu kendini. Kısa boylu,

omuzları hafif toplu bu kız Graham'dan en az on yaş büyüktü ama sırf gözlerini çevirip bakmakla sanki ona büyük bir iyilik etmiş gibi huşu içinde bakıyordu şimdi.

"Hazırlar, sizi bekliyorlar," dedi kız. Graham başını sallayıp telefonunu arka cebine attı. Yüzüne itinayla tarafsız bir ifade takındı.

Kostümü giydirilip saçları jölelendikten ve kamera karşısına geçmek için tamamen hazırlandıktan sonra bile yüzünde benzer bir ifade vardı; özenle koruduğu boş bir ifade. Bu, bünyesinde bambaşka birine yer açmanın bir yoluydu onun için; Jasper'a ve onun problemlerine, Jasper'a ve onun düşüncelerine, Jasper'a ve Zoe'ye duyduğu karmaşık hislerine.

Ama diğer her şey hâlâ orada, yüzeyin hemen altındaydı; Graham ve problemleri, Graham ve düşünceleri, Graham ve Ellie'ye duyduğu karmaşık hisleri... Ve çok daha fazlası; Olivia'yı görmeyi hiç mi hiç istemiyor olması, Harry'ye sinir olmuş olması, anne babası konusunda uğradığı hayal kırıklığı, şu lanet sahneyi çekip bir an önce Ellie'nin yanına gitmek için sabırsızlanması. Çünkü kafasını kurcalayan her şeyin ilacı aslında buydu.

Çekimleri çabucak bitirmişlerdi ama bu kez hava muhalefetinden ya da ışık sorunundan dolayı değil; hele Graham'ın doğru duyguyu verememesinden hiç değil. O gün için çekimleri bitirdiklerini ilan ettikleri anda nereden geldiği belli olmayan koca bir ordu belirerek seti sökmeye başlamıştı. O sırada Mick yanına gelip omzuna bir tane patlattı.

"Çok iyi bir performanstı," dedi. "Sence yarın da buna

benzer bir tutku yakalayabilecek miyiz?”

Graham güldü. “Bakalım, göreceğiz.”

Graham aslında şunu düşünüyordu: Onun içinden geçen bunun tam tersiydi. O, huzur istiyordu. O, Ellie’yi istiyordu.

Evlerine doğru yürürken başını arkaya atıp projektörlerin ışığı altında yok olan yıldızlara baktı. Şimdi lacivert gökyüzünde elektrik ışığı gibi net bir biçimde görünüyorlardı. O anda babasının evlerinin bodrumunda sakladığı, içinde antika bir teleskop olan o kutu aklına geldi. Ahşap kutunun üzerine özenle küçük güneş ve ay resimleri çizilmişti. Çocukken tek isteği onu alıp yukarı çıkarmak ve pencereye doğru çevirip o kavisli cam disklerin ardından yıldızlara bakmaktı. Ama teleskopu senede ancak bir kez görebiliyordu. Babası bunun için oturma odasındaki masanın üzerine bir kumaş serer, teleskopu ölüm döşeginde bir insan gibi özenle kaldırırđı.

“Gökyüzüne bakmayı deneyebilir miyiz?” diye sorardı Graham babasının yanı başında ahşabı cilalamasını ve aynı kadifemsi kumaşla lensleri temizlemesini izlerken.

“Bu çok değerli bir teleskop,” derdi hep. “Başına bir şey gelmesini istemezsin.”

Ama teleskopa olan tam da buydu işte; yani hiçbir şey. Graham’ın bildiğı kadarıyla o teleskop hâlâ örümcek ağlarıyla kaplı bodrumda duruyordu. Eskiden böyle kıymetli bir şeye özen göstermeyi mantıklı bulurdu ama bu şimdi gözüne büyük bir israf gibi görünmeye başlamıştı.

Ellie ve annesinin evinin garaj yoluna uzanan yokuşun başına ulaştığında neredeyse koşmaya başladı. Mutfağın ışı-

ları yanıyordu. Merdivenlere yaklaşırken biraz yavaşlayıp derin bir nefes aldı. Kapıya ulaşınca elini havaya kaldırdı ama kapıyı çalmaya cesaret edemedi.

Bir süre verandada bir o yana bir bu yana volta attı. Ona neler oluyordu böyle? Sorunun ne olduğundan emin değildi. Birdenbire kendini felç olmuş gibi hissetti. Kapı zilinin önüne gidip durdu ama sonra arkasını döndü ve kendini ahşap salıncağa bıraktı. Dirseklerini dizine yaslayıp yüzünü avuçlarının arasına alarak öylece oturdu. Neler oluyordu böyle? Hayatı boyunca hiçbir kızın karşısında kendini böyle güvensiz hissetmemişti. Eski yaşamında bile.

İçeriden ayak sesleri duyulduğu sırada Graham hâlâ zile basmaya korkarak, iki büklüm, acınası halde orada öylece oturuyordu. Sesleri duyunca yüreği ağzına geldi. Kapı sonunda açıldığında içeriden Ellie yerine annesi başını uzattı. Hiçbir şey söylemeden sadece soran gözlerle kaşlarını kaldırmıştı. Graham ayağa kalktı.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. “Ben de tam kapıyı çalacaktım.”

Annesinin ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kalkarak, hafif bir gülümsemeye dönüştü. Graham bu ifadeyi daha önce kızının yüzünde de görmüştü. “On dakika önce ben de öyle sanmıştım,” dedi. “Gelip süreci hızlandırayım dedim.”

Graham boğazını temizledi. “Ellie evde mi?”

“Evet,” dedi annesi. “Ama geç oldu.”

Graham o anda gitmesi gerektiğini biliyordu, birdenbire içinde bir öfke kabardı. Olduğu yerde öylece durarak omuz-

larını dikleştirdi. Oradan gitmeyi reddediyordu. Henüz gide-
mezdi. “Onu sadece bir dakikalığına görmem mümkün mü
acaba?”

“Sanmıyorum,” dedi annesi. O anda yüzünde gerçekten
de ona acır gibi bakan bir ifade belirdi. Graham bunu görün-
ce şaşırdı. O bakışın ne anlama geldiğini anlaması, kalbin-
deki yankısını hissetmesi biraz zaman aldı.

Bayan O’Neill değildi onun karşısına çıkan. Hayır diyen
o değildi.

Onunla görüşmeyi istemeyen Ellie’ydi.

Graham sersemledi ve sessizliğe gömüldü. O anda soru-
labilecek mantıklı soruların hiçbirini aklına gelmiyordu. *Ne-
den? Ya da ne oldu? Ya da en kötüsü, ne hata yaptım?* Bu-
nun yerine gözlerini verandanın eğri büğrü döşemelerine çe-
virdi.

“Sadece bunun için pek uygun bir akşam değil,” dedi
Bayan O’Neill elini omzuna koyarak.

Sonraki soru ağzından bir anda dökülüverdi ama içinden
bir ses bunun da pek hoş karşılanmayacağını söylüyordu.
“Peki ya yarın?”

Ellie’nin annesi ne diyeceğini bilemedi. Tam bir şey
söylemek için ağzını açmıştı ki tereddüt ederek sustu. “İyi
geceler, Graham,” dedi ve eve girip Graham’ı verandada tek
başına bıraktı.

İçeride bir yerde Avcı kapının sesine havlamıştı. Gra-
ham oradan uzaklaşırken başını kaldırıp eve baktı. İkinci kat-
ta sadece bir pencerede ışık yanıyor, bir kitap rafının ucu gö-

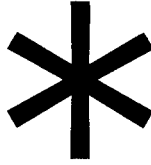
rölüyordu. Bir an için kendini bırakıp hayal etti –Ellie’nin yanında köpeğiyle yatağına uzanıp öylece yattığını– ve bu düşünce içinde bir şeyleri titretti.

Graham tüm o senaryoları okumuştı. Hikâyenin nasıl ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Çocuk, kızla tanışır. Kız, çocuktan hoşlanır. Çocuk, kızı öper.

Sonra? Olasılıklar sonsuzdu ama Graham’ın bildiği bir tek şey varsa o da *bu durumun* o ihtimallerin arasında olmadığıydı. Neler olduğuna dair en ufak bir fikri olmadan kapının yanlış tarafında kalakalmış olmak bu ihtimaller arasında değildi.

Graham bunun, bir şeylerin başlangıcı olduğunu düşündü. Ama belli ki Ellie fikrini değiştirmişti. Her şey o kadar hızlı gelişti ki Graham olanlar karşısında kalakaldı. Her şey daha başlamadan sona ermişti. O zavallı teleskop kalbi –o kırılgan, kıymetli şey– kutusunda kalsaydı belki daha iyi olacaktı.

BÖLÜM II

TASLAKLAR

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Perşembe, 13 Haziran 2013, 23.27
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: (konu yok)

Sevgili Graham,
Gerçekten çok üzgünüm.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Pazar, 16 Haziran 2013, 15.02
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: (konu yok)

Sevgili Graham,

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Pazar, 16 Haziran 2013, 15.05
Kime: thisisquinn@gmail.com

Konu: (konu yok)

Quinn,

Çok üzgünüm. Keşke açıklayabilseydim.

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Salı, 18 Haziran 2013, 17.15

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: (konu yok)

G...

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Çarşamba, 19 Haziran 2013, 08.07

Kime: thisisquinn@gmail.com

Konu: (konu yok)

Q... konuşabilir miyiz?

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Perşembe, 20 Haziran 2013, 21.29

Kime: cbodine@harvard.edu

Konu: (konu yok)

Sevgili Bayan Bodine,

Size ağustos ayındaki şiir dersine katılamayacağımı bildirmek için yazıyorum. Ne yazık ki kurs ücretini karşılamaya yetecek

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Perşembe, 20 Haziran 2013, 21.38

Kime: paul_whitman@whitman.senate.gov

Konu: (konu yok)

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Cuma, 21 Haziran 2013, 19.18
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: (konu yok)

Merhaba Graham,

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Pazar, 23 Haziran 2013, 10.10
Kime: cbodine@harvard.edu
Konu: (konu yok)

Sevgili Bayan Bodine,

**Üzgünüm fakat Harvard'daki şiir dersine katılamayacağım.
Maalesef planlar değişti. Bu tarihte annem ve babamla birlikte
ailece tatile gidiyor olacağız.**

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Pazartesi, 24 Haziran 2013, 16.51
Kime: thisisquinn@gmail.com
Konu: (konu yok)

Quinn,

**Bu delilik. Gerçekten konuşmamız gerekiyor. Bir yerlerde bu-
luşabilir miyiz?**

Sevgiler,

Ellie

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Kaydedilme Tarihi: Çarşamba, 26 Haziran 2013, 22.34
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: (konu yok)

Sevgili Graham,

Umarım film çekimleri iyi gidiyordur...

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Perşembe, 27 Haziran 2013, 15.40

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: (konu yok)

Selam.

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Cuma, 28 Haziran 2013, 23.11

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: (konu yok)

Merhaba.

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Pazar, 30 Haziran 2013, 07.31

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: (konu yok)

Günaydın.

Kimden: EONeill22@hotmail.com

Kaydedilme Tarihi: Pazartesi, 1 Temmuz 2013, 08.24

Kime: GDL824@yahoo.com

Konu: (konu yok)

Seni özlüyorum.

13

Henley gibi bir kasabada birinden kaçmaya çalışmak ne-redeyse imkânsızdı. İnsanın gidebileceği yerlerin sayısı sınırlıydı; sınırlı sayıda kavşak, trafik lambası ve restoran vardı. Arkasında saklanabileceği kadar büyük gövdesi olan ağaçlar sayılıydı.

Üç hafta boyunca Graham'ı atlatmayı başardıktan sonra Ellie kendiyle epey gurur duyuyordu aslında. İki kez onu uzaktan görmüştü. Ellie'ye ondan neden kaçtığını anımsatan bir uyarı işareti gibi peşinde sürekli paparazziler, film ekibi ve hayranlarından oluşan koca bir orduyla dolaşıyordu.

Quinn ise her yerde karşısına çıkıyordu. Bu, konuştukları anlamına gelmiyordu tabii. Hayır, hâlâ konuşmuyorlardı. Aslında haftalardır birbirlerine tek kelime dahi etmemişlerdi.

Hiçbir şeyden haberi olmayan annesi, “Quinn nasıl?” diye soruyordu Gökkuşığı Dondurma'dan her döndüğünde

ve Ellie'nin o anda yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırmaktan başka çaresi yoktu.

"Çok iyi," diyordu bunların altında yatan, itiraf etmesi güç, moral bozucu şeyleri bastırmaya çalışarak. Ama gerçek cevap şuydu: *En ufak bir fikrim bile yok.*

Bu, aralarındaki bu durum, tamamen onun suçu sayılmazdı ve Quinn inatçılık etmeseydi haftalar önce barışmış olabilirlerdi. Yine de bunu başlatan Ellie'ydi ve ona üzgün olduğunu söylemenin bir yolunu bulmak için yanıp tutuşuyordu. Ama günlerdir göndermeye bir türlü cesaret edemediği bir sürü mesaj kaydedip duruyordu. Kafasında bir sürü konuşma hazırlıyor, ama sözcükler dilinin ucuna gelmiyordu.

Quinn adam akıllı bir konuşma yapmak zorunda kalmamak için işe Devon'ı getirir olmuştı. İkisi tezgâhın diğer ucunda oturup sohbet ediyor, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Ellie de tezgâhın diğer köşesinde, böyle ufacık bir yerde onlardan ne kadar uzak olabilirse, öyle eğreti eğreti duruyordu. Quinn arada bir insanın yalnızca hakkında korkunç şeyler duyduğu, hiç tanımadığı birinin karşısında kullanacağı buz gibi bir ses tonuyla ondan bir kâse ya da bir kaşık istiyordu ama hepsi bu. En sıcak günlerde, güneşin tüm hiddetiyle kasabayı kavurduğu günlerde bile Ellie'ye güneş kremi sürüp sürmediğini sormaya tenezzül etmiyordu artık.

Ellie bir hafta önce artık gerçekten de sonunda görünmez olmayı başardığından şüphe etmeye başlamıştı ki o sırada Quinn'le Devon'ın sahilde bir partiden söz ettiklerini duydu.

Olabildiğince temkinli bir biçimde, “Bu akşam planlarınız mı var?” diye sordu. Ama cevap olarak uzun bir sessizlik yaşandı. Quinn’in cevap vermeyeceği belli olunca Devon boğazını temizledi.

“Sadece bir barbekü partisi,” dedi. “Oldukça sade, basit bir parti.”

“Yani ünlüler olmayacak,” dedi Quinn başını kaldırmadan.

Ellie güçlükle yutkundu. Quinn’in Graham’la aralarında neler olduğunu bilmesine imkân yoktu. O anda olup biten her şeyi oracıkta döküvermek, gerçekte olanlar Quinn’in kafasına dank ederken yüzünde oluşacak o ifadeyi izlemek gerçekten de çok kolay olurdu. İlk başta bunca zaman onu böyle görmezden geldiği için suçluluk duygusu belirirdi yüzünde, sonra bunca zaman yanında olmadığı için pişman olurdu ve böyle zor bir dönemden geçtiği için ona sempati gösterirdi herhalde.

Ama Ellie merhamet istemiyordu. O, arkadaşını istiyordu.

Ayrıca ona bunları anlatırsa tüm o zor sorulara da cevap vermesi gerekecekti. Neden ondan kaçmıştı? Quinn ilk olarak bunu soracaktı. Böylece yine başladıkları noktaya, o açıklanmayan sırra geri döneceklerdi.

“Hangi sahilde?” diye sordu Ellie. Quinn o anda ilk kez başını kaldırıp ona baktı. Gözleri alev alev yanıyordu.

“Bu bir sır,” dedi üstüne basa basa.

Bunun üzerine Ellie ısrar etmeyi bıraktı. Bunun yerine

o da Quinn'in ona yaptığı gibi onu görmezden gelmeye başladı ve böylece aralarındaki duvar daha da kalınlaştı.

Yine de Graham'la arasındaki durum daha kötüydü. Quinn'le işler biraz zaman alabilirdi ama önünde sonunda aralarının düzeleceğini biliyordu. Onunla ilk kavgaları değil-di bu ve sonuncusu da olmayacaktı.

Fakat Graham konusunda Ellie bir şeyleri telafi edemeyeceği şekilde kırdığını hissediyordu. O gece onu görmeye geldiği zaman merdivenlerin başında oturup ön kapıdan içeri sızan konuşmaları dinledi. Alt kata inip annesine onu içeri almasını söyleyecek cesareti bulabilseydi keşke. Diğer şeylerin –geçmişin, sırlarının, özellikle de babasının– hiçbir değerinin olmadığını.

Ama kararını vermişti. O gün, limanda ona arkasını dönmüştü ve şimdi kasabada hırsız gibi dolanıp casusçuluk oynuyor, yeniden onun kollarına koşmamak için mücadele ediyordu.

Ve o gün, her gün olduğu gibi Ellie, Mutlu Düşünceler Dükkânı'nın kapısında durup dışarı çıkmadan önce şüpheyle bir sağına, bir soluna baktı. Daha üç hafta önce parayı zorla denk getirip evdeki klimayı tamir ettirmişlerdi. Şimdi de, yazın en sıcak gününde, dükkândaki klima bozulmuştu. Makine takır tukur sesler çıkarıp son bir uğultuyla inlemiş ve pat diye durmuştu. Bütün sabah kendilerini yelpazeleyip belki çalışır umuduyla paslanmış metal yığına vurup durduktan sonra, annesi sonunda Ellie'yi buzlu çay almaya yolladı.

Kasabanın ortasındaki yeşillik alanda biri fiskiyeleri aç-

mıştı ve eski püskü, sarkmış mayolarıyla birkaç çocuk suyun altında koşuşturuyordu. Bunun dışında o gün herkes evlerinde yakıcı sıcaklığın dinmesini bekliyordu. Yine de Ellie yeşillik alandan geçerken bir kanun kaçağının gergin edasıyla etrafına bakınıp, yolun diğer tarafındaki dükkânlara kaçamak bakışlar fırlattı. Kasabanın tek sandviç dükkânı bir yıl önce Henley'in en köklü kuruluşlarından birinin, kasaba halkı kendini bildi bileli orada olan Marv'ın Yeri adlı küçük bakkalın yerine kurulmuştu. Şimdi herkes buraya Marv'ın Yerine Gelen Sandviççi diyordu –hatta bunu da kısaltıp Marv'ın Yeri diyebiliyorlardı– ve gelenek bugün de yaşıyordu işte. Ellie kapıyı açar açmaz yüzüne vuran serin havayla ferahladı, üzerindeki sıcak kürk kalkmıştı. Yanakları kıpkırmızıydı ve atlet terden üzerine yapışmıştı, ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Bu, bir buzdolabının içine girmeye benziyordu.

Kasada kuyruk vardı, bu yüzden kapının önünde durup biraz oyalandı. Klimanın altında biraz daha vakit geçirmeye de hayır demezdi doğrusu. Pencerenin yanındaki küçük masanın üzerinde o günün gazeteleri duruyordu. Ellie yerel gazetelerden birini alıp sayfalara göz gezdirmeye başladı.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim tatlım?” diye sordu dükkânın sahibi Meg. Tezgâhın diğer ucuna gidip bir elinde not defteri, bir elinde kalemiyle geri dönmüştü.

“Önemli değil,” dedi Ellie gazetenin bir parçasını havada sallayarak. Kasabanın yazılı olmayan bazı kuralları vardı. Dükkânlarda turistlerden önce yöre halkına servis verildi. Ama Ellie'nin bugün adeta bir fırına dönen Mutlu Dü-

şünceler Hediyelik Eşya Dükkânı'na hemen dönmeye niyeti yoktu. "Bekleyebilirim," dedi.

Meg omuz silkti. "Sıcaklamış görünüyorsun," dedi. "Hiç değilse sana bir limon ya da bir buzlu çay vereyim."

"Ben de buzlu çay almaya gelmiştim zaten," dedi Ellie. "İki tane olsun lütfen."

Meg usulca balını sallayıp etraftaki eşyaları ite kaka kendine yol açarak arka tarafa geçti. O sırada Ellie de gazeteye geri döndü. Rastgele emlak ilavesini açmıştı ve adalı engellerden birinde, kaybolan kıyı şeridinin buradaki devasa evlerin fiyatlarını nasıl etkilediğiyle ilgili bir yazı okuyordu. O sırada sayfanın alt kısmında tanıdık bir isim gördü:

4 Temmuz Bayramı'nın kutlanacağı hafta sonunda uzun zamandır özlemini çektiği tatiline çıkacak olan Senatör Paul T. Whitman, gazetecilere bir-iki günlüğüne işlerine ara vereceğini söyledi.

Senatör, "Amerika'nın doğum gününü kutlayacağız," diye ekledi. "Biraz dinlenip ailemle vakit geçirmek için bundan daha iyi bir fırsat düşünemiyorum."

Başkan aday adayı Maine'nin doğal güzelliklerle dolu Kennebunkport kasabasında dört gün geçirecek. Kasaba eski Başkan George H. W. Bush'un yazlık evine ev sahipliği etmesiyle meşhur.

Bu, Delaware'in kıdemli senatörü Whitman'ın Bush'un ayak izlerinden gittiği anlamına mı geliyor?"

Senatör bu soruyu gülerek cevapladı. “Göreceğiz. Bu hafta sonu politika yok. Oğullarımla beraber bir tekneye atlayıp balığa çıkmayı ve biraz dinlenmeyi planlıyorum.”

Ellie gözlerini kırıştırtarak gazeteyi indirmişti.

Kennebunkport buradan bir saat uzaklıkta bile değildi ve gazeteyi tutan elleri şimdi bu yakınlık karşısında titriyordu. Onun, babasının, her zaman orada bir yerlerde olduğunu biliyordu; her zaman hareket halinde, etrafta dolaşıp duran ama gerçek anlamda asla yakına gelmeyecek olan uzak bir gezegenin var olduğunu bilmek gibiydi. Hayatı boyunca televizyonda onunla ilgili haberleri izlemişti. Konuşmalarını ve seçim kampanyalarını, ailece gittikleri gezileri, akşam yemeği davetlerini ve bağış etkinliklerini takip etmişti. Ama ona dair bildikleri ülkedeki herhangi bir insanın bildikleri kaddardı ancak.

O, bir yerde Graham'ın tam tersi gibiydi. O, Ellie'nin hayatta herkesten daha iyi tanınması gereken, onun için gazetedeki bir isimden çok daha fazlası olması gereken biriydi. Graham Larkin'i ise her gün imzalı bir resmini alabilmek için setin kenarında bekleyen o düzinelerce insandan daha iyi tanıyor olması için mantıklı tek bir sebep dahi yoktu.

O sırada dükkân kapısının üzerinde asılı duran çan çaldı. Başını çevirip kapıya döndüğünde nefesi kesildi. Graham sanki düşüncelerinden dışarı fırlayıp kara güneş gözlüklerinin ardına sakladığı gözleriyle aynı tondaki uçuk mavi bir tişörtüyle camın diğer tarafında belirdi.

Ellie onu görünce öyle şaşırmıştı ki ne yaptığını bilmeden geri geri yürümeye başladı. Çok geçmeden arkasındaki sakız ve şeker standına çarptı. Stant korku dolu, bitmek bilmeyen bir saniye boyunca olduğu yerde sallandı ve sonunda olduğu gibi yere devrildi. Üzerindeki her şey patır patır yere döküldü ve açılan paketlerden her tarafa, kaçak misketler gibi uçuk yeşil renkli nane şekerleri saçıldı.

Dükkânın arka tarafındaki insanların yarısı dönmüş, o tarafa bakıyordu. Graham da kapıyı ardına kadar açmıştı şimdi ve güneş gözlüklerini burnuna indirmiş, lenslerin üzerinden Ellie'nin yarattığı karmaşaya bakıyordu. Ama Ellie olduğu yerde donup kaldı. Meg elinde bir süpürgeyle tezgâhın ardından fırladı. Ellie hâlâ hiçbir şey yapamıyordu. “Önemli değil, önemli değil,” dedi Meg. Sesi birdenbire bütün seslerin kesildiği dükkânın içinde yankılandı. “Bu standı kaldırıacaktım zaten.”

Meg, Graham'ı tanımadan yanından geçip yerleri süpürmeye başladı. Ellie kendi eseri olan karmaşanın orta yerinde ne yapacağını bilemeden öylece duruyordu. Yerler rengârenk şekerlerle desen desen olmuştu. Ellie üzerindeki kirli atletini, darmadağın olmuş atkuyruğunu ve bütün sabah nasıl da dev, istakoz şeklinde bir oyuncağın evi olan bir dükkânın köşesinde terleyip durduğunu düşündü. Gazete hâlâ elindeydi. Ne diyeceğini bilemeden elindeki gazeteyi rulo haline getirip öylece durdu. Boş boş yere bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Graham içeri girmişti şimdi. Kapı arkasından kapandı.

Hiçbir şey söylemeden Meg'in yanına çömelip iki eliyle şekerleri toplamaya başladı. Diğer müşteriler de öylece onları seyrediyordu. Belli ki onlar da Ellie gibi şaşkıncı. Ellie, Graham'ın geniş omuzlarına baktı. O gün sahilde peşinden yürürken gördüğü manzara buydu işte. Kalbinin göğsünde hop ettiğini hissetti. Klimanın altında durduğu halde birdenbire terlemeye başladı yine. Gözlerine iğneler batıyordu. Yüzü uyuşmuştu. *Acaba kalp krizi mi geçiriyorum*, diye düşündü.

"Felaket önlendi," dedi Graham doğrularak. O sırada Meg elinde süpürgeyle yeniden arka tarafa geçti. Müşteriler yavaş yavaş dükkâna neden geldiklerini hatırlayıp yeniden sandviçlerini sipariş etmek üzere kasaya döndüler. Neyse ki dükkânın üzerine çöken o tuhaf sessizlik yerini yeniden çatal kaşık seslerine ve gülüşmelere bıraktı.

"Teşekkürler," dedi Ellie gözlerini kaçırarak. Ama onun bakışlarını alev gibi üzerinde hissediyordu. Graham boğazını temizleyip güneş gözlüklerini başının üzerine kaldırdı. Tek kaşını kaldırdığında hilal şeklindeki yara izi de havaya kalktı. Ellie kalbinin yeniden hop ettiğini hissetti. Sanki kalbi de onun gözleriyle aynı ipin ucunda sallanıyormuş gibiydi. Bir şey söylemek istedi ama dili ağzında kaskatı oldu ve ağzını açmasına bile kalmadan kapı yeniden açıldı. Olivia taptaze giysileri ve havahı görünümüyle içeri adım attığında herkes tekrar suspus oldu.

"Özür dilerim," dedi Graham'ın yanına doğru yürüyerek. Telefonunu gösteriyordu. Telefonun mücevherlerle bezeli kapağı bir an, ıslıl ıslıl parladı. "Menajerim aradı da." Gra-

ham'a bakıp yüzünü ekşitti. Gözleri bir an Graham'ın dizine yapışmış bir nane şekerine kaydı. "Yerde ne yapıyorsun öyle?"

"Ufak bir kaza oldu da," dedi nane şekerini silkeleyerek. "Dört numaralı reyonda acil temizlik."

Olivia ilgisizce etrafına bakındı. "Bu işlere bakan birileri yok mu?"

"Var," dedi Meg bir anda arkalarında belirerek. Elinde yavaş yavaş ısınmaya başlamış iki bardak buzlu çay tutuyordu. "Sandviç almaya mı geldiniz, yoksa masaya mı geçeceksiniz? Ya da hem sandviç hem de bir masa mı istiyorsunuz bakalım?"

"İkisi birden sanırım," dedi Olivia. Turist ailelerin piknik sepetlerinden çıkardıkları yiyecekleri yedikleri küçük yemek bölümünü incelerken sesindeki tereddüt açıkça seziliyordu.

Ellie, Graham'ın onunla göz göze gelmeye çalışan bakışlarından kaçarak gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı ve Meg'in elindeki bardakları aldı. "Teşekkürler," dedi. "Benim dükkâna dönmem gerek."

"Seni görmek güzeldi," dedi Graham, Ellie gergince başını salladı. Kapıyı ittirdiği sırada Olivia'nın, "Onu tanıyor musun?" diye sorduğunu duydu.

Graham'ın cevabını duymayı beklemeden çıkıp gitti.

Dışarıda yeşillik alanı aceleyle geçmeye çalışırken dizleri titriyordu. Dükkânın kapısının önüne çarpmasın diye eski bir ıstakoz konulmuştu ve Ellie içeri girdiği anda sert bir sı-

cak hava dalgasıyla karşılaştığı halde sonunda geri döndüğü için içi rahatlamıştı.

Annesi tek dirseğini kasaya yaslayıp bir bandanayla alınını siliyordu. Ellie'yi görünce doğruldu.

“Maraton koşmuş gibi görünüyorsun.”

“Öyle hissediyorum zaten,” dedi Ellie üzerinden sular damlayan bardakları tezgâhın üzerine bırakarak. Ellerin titrediğini fark etmemişti. Kolunun altındaki gazeteyi ayaklarının ucunda dizi dizi uzanan oyuncak sepetlerinin arkasına saklarken sakinleşmeye çalıştı. Gazeteye sonra yeniden bakacaktı.

“Sen iyi misin?” diye sordu annesi. Ellie başını salladı.

“İyiyim,” dedi ama bundan pek emin değildi. Az önce olanlardan dolayı başı hâlâ dönüyordu. Babasıyla ilgili makale onu sarsmıştı. Graham'dan kaçmaya çalışmaktan yorulmuştu. Acınacak haldeydi. Kalbi sızlıyordu. Aslında hiç mi hiç iyi değildi.

“İyi,” dedi annesi. “Çünkü bugün vitrinleri bitiririz diyordum.”

Ellie bıkkınca iç geçirdi. Annesinin iki haftada bir vitrinleri değiştirmek gibi bir huyu vardı. “Bugün mü?” diye sordu. Ama aslında, *Bu sıcakta mı?* demek istiyordu.

Annesi onu duymazdan geldi. “Bugünün ne özelliği var ki?” dedi. “Yengeçli, ıstakozlu satranç tahtasını bir kenara koyayım diyorum. Etrafına bir-iki deniz kabuğu belki. Diğer tarafa da senin çerçevelerinden koyarız.”

“Tamam,” dedi Ellie bir kez daha vitrinlerin başına dö-

nüp okullar tatil olduğunda koydukları plaj toplarını alarak.

“Onu ben yaparım,” dedi annesi. “Sen yeni çerçevelere birkaç şiir yerleştirebilir misin? Birkaç tane eksikimiz var.”

Ellie çantasında taşıdığı küçük şiir antolojisine uzandı. Önceki hafta iki çerçeve satmışlardı. İkisi de Elizabeth Bishop’un yuva temasını işleyen şiirleriydi. Annesi kadının çerçeveleri şiirler yüzden aldığına emindi, çünkü hangisini alacağına karar vermeden önce on beş dakika boyunca hepsini tek tek okumuştı.

Ellie şimdi tezgâhın arkasındaki tabureye yerleştiği sırada Auden ve Yeats arasında gidip geliyordu. Kitabı açtığı anda içinden bir sayfa düştü. Ellie kendini Graham’ın çizdiği resme bakarken bulunca birden şaşkına döndü.

Gözleri sayfanın üzerindeki çizimleri takip etti. Bu tam bir geometriydi. Ok gibi dümdüz kenarlar ve kusursuz köşeler... Bu tıpkı bir rüyaya dalmak gibiydi. Çizimlerin içinde kendini kaybettiğini hissetti. Çizimin yalınlığı resmin yapıldığı günün anılarına karşı onu koruyan bir emniyet kemeri gibiydi.

Çalışmasını böldüğü zaman kalemi, kâğıdın üzerinde bir delik açtı. Ellie parmağını bu deliğin üzerinde dolaştırdı. Resmin arkasındaki solgun baskıların bazılarını okuyabiliyordu. Kâğıdın diğer tarafını çevirip mönüyü inceledi. O anda Graham’la o dükkâna geri dönmüştü sanki. Havadaki tatlı çikolata kokusunu bile hissedebiliyordu.

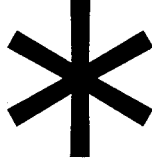
Uzun süre iki parmağının arasında Graham’ın resmiyle orada öylece oturdu. Düşünceler zihninde birbirini kovalı-

yordu. Sonra ayağa kalkıp resimle beraber dükkânın arka tarafına yürüdü ve yeni çerçevelerden birini seçip –sağlam görünen, siyah bir çerçeve– arkadaki ayaklı kısmı yerinden çıkardı. Resmi çerçevenin içine yerleştirirken alt kısımdaki imzalı yeri, ressamın ismini ele veren o eğri büğrü gri çizgiyi sakladığından emin olmak istemişti.

Çerçeveyle beraber dükkânın ön tarafına döndüğünde annesi kaşlarını çattı.

“Bu şiir değil ki,” dedi. Ama Ellie onu dinlemiyordu. Pembe bir not kâğıdına, *Resim Satılık Değildir*, diye yazıp notu çerçevenin üzerine ilişti. Çerçeveyi güneşe, denize ve limana bakacak şekilde vitrindeki diğer çerçevelerin arasına yerleştirdi.

“Yanılıyorsun,” dedi, “bu da bir şiir.”

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Çarşamba, 3 Temmuz 2013, 11.44
Kime: EONeill222@hotmail.com
Konu: (konu yok)

Salam Evan,

Bu hafta sonu eve dönüyorum. İnanması zor ama çekimler zamanında tamamlanacak sanırım. Buradan ayrılmaya hazırım. Cumartesi günü Wilbur'u öğlen gibi beslersen akşam ben gelene kadar idare eder.

Onunla ilgilendiğin için tekrar teşekkürler dostum. Ufaklığa benim için sarıl lütfen.

GL

14

Graham onu gördüğü an hatasını anladı.

Aslında onu hiç unutmamıştı. Ama ondan *vazgeçmişti*.

Ve şimdi Olivia'nın karşısında otururken gerçekleri bir anda açıkça görmüştü. Büyük bir hata yaptığını çaresizce, sarsılmaz bir katilikle anlıyordu. Bu kadar çabuk pes etmemeliydi. Her akşam evine gitmeliydi, her gün onu aramalıydı, her saat ona mesaj yollamalıydı.

Öylece çekip gitmemeliydi.

Ama artık çok geçti.

Onun yüzüne bile bakmamıştı. Bir kez bile.

Olivia karşısında gözlerini kısmış, kasanın üzerindeki karatahtaya yazılı mönüyü okumaya çalışıyordu. “Nasıl *hiç* salata olmaz?” dedi mızımız bir ses tonuyla. Bu ses tonu sadece rol yaptığı zamanlarda kayboluyordu.

“Eminim senin için bir kâseye biraz marul doğrayabilirler,” dedi Graham ama aklı başka yerdeydi. Olivia ise ona sanki az önce yemeğini yerde yemesini teklif etmiş gibi tuhaf

gözlerle bakıyordu.

Neredeyse üç haftadır Ellie'yle yeniden karşılaşırsa olabilecek senaryoları hayal ediyordu. Ama bunların hiçbirinde Olivia'nın da yanında olacağı aklına gelmedi.

"Affedersiniz," demişti Olivia, az önce yerleri süpürmesine yardım ettiği kadına el ederek. "Benim için bir argula salatası hazırlayabilir misiniz acaba? Armudunuz var mıydı hiç? Ya da keçi peyniri?" Baş döndürücü bir gülümsemeyle Graham'a dönmüştü sonra. "Şu anda bir parça keçi peynirine asla hayır demem."

Kadının gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Mönüde ne yazıyorsa onlar var," dedi kadın karatahtadaki dana rosto, hindi ve salam gibi şeylerle dolu mönüyü işaret ederek. "Ayrıca siparişinizi kasada vermeniz gerekiyor."

Graham ayağa kalktı. "Ben hallederim."

"O zaman hindili sandviç alayım," dedi Olivia iç geçirip telefonuna uzanarak. "Ama ekmek olmasın."

"Pek sandviçe benzemiyor," diye homurdandı kadın masanın etrafından dolaşıp kasanın başına geri dönerek.

Kasada birkaç kişi Graham'a yol verip onu öne geçirmeye çalıştı ama Graham kibarca tekliflerini geri çevirdi. Camdan dışarı baktığında yeşillik alanın diğer tarafında O'Neill'ların dükkânını görebiliyordu. Sonra dönüp manikürlü elleleriyle kendini yelpazeleyen Olivia'ya baktı.

Harry, Olivia'yla çıkmasının şu aşamada kariyeri için en iyi ikinci adım olacağı konusunda Graham'ın başının etini yiyip durmuştu. İlk adımsa elbette otel odasındaki sehpanın

üzerinde sırası sıra dizili duran senaryolardan birini seçmesi olacaktı. Ama uzaylılarla, robotlarla, vampirlerle dolu her bir senaryo diğerinden beterdı. Eski bir durum komedisinin bir müzikal versiyonu vardı mesela. Graham'ın bu senaryoda kendini oynaması gerekecekti. Bir de bir gece üniversitede oldukları numarasına yatan iki liseli arkadaşın hikâyesi vardı.

“Biliyorum, biliyorum,” diyordu Harry, Graham senaryoları her geri çevirdiğinde. “Ama bir sonraki filme karar vermemiz gerekiyor.”

Graham da bunun farkındaydı ama doğru seçim yapmak istiyordu.

Son birkaç haftadır kendini çekimlere vermişti. Her bir sahneye yepyeni bir enerjiyle yaklaşıyordu. Vurguların hiçbirini atlamıyor, repliklerin hepsinin hakkını veriyordu. Gece-leri otel odasının yamuk yumuk yatağında göğsünde her tarafını notlarla doldurduğu senaryo metniyle uyuyakalıyordu. Sabahları da duş alıp dişlerini fırçalarken repliklerini tekrarlıyordu.

Bunun dışında yapacağı pek bir şey yoktu zaten. Ellie olmayınca kasaba gözüne küçük gelmeye başlamıştı. Öğle yemeklerini karavanında, akşam yemeklerini otel odasında yemekten de bıkmıştı. Harry başının etini yiyip duruyor ve Mick sadece işten konuşuyordu. Graham ara sıra setten diğer insanlarla kâğıt oynuyordu ama çoğu ondan büyüktü; bu yüzden zamanının çoğunu tek başına geçiriyordu. Toplanmamış örtüleriyle bir otel odasının yatağında, oda servisinden istenmiş, yarısı yenmiş yarısı bırakılmış bir yemekle bir televiz-

yon ekranının karşısında oturmaktan daha acınası, insana kendini daha yalnız hissettiren bir şey olamazdı.

Önceki gece televizyonu açtığında kanalda *Bülbülü Öldürmek* filmini görünce şaşırmıştı. Bu filmi en son küçüklüğünde izlemiş, anne babasıyla kanepede kıvrılıp televizyonun karşısında bir kâse patlamış mısırı paylaşmışlardı. Graham şimdi filmi izlerken o klasik his karşısında adeta büyülenmişti. O dans filmleri, müstehcen komediler, aksiyon filmleri yaşıtı olan diğer aktörlerin olabilirdi. Graham o anda, işte tam da böyle bir film yapmak istediğini anlamıştı; anlamlı bir şeyler.

O gün sete geri dönerlerken Olivia biraz arkasında kalmıştı. Graham onun şimdiden sonraki iki filmini garantilediğini biliyordu; biri bir modern zaman prensesiyle ilgili bir Disney filmiydi, diğeri de üniversitede aynı odayı paylaşan iki kızın hikâyesinin anlatıldığı bir komediydi. Graham seçimlerinden pek emin olmasa da bir anlamda ona imreniyordu. Olivia tam olarak ne yapmak istediğini biliyordu ve o yönde ilerlediğinden de emindi. Ama bu, Graham için geçerli değildi.

“Dört Temmuz’da ne yapıyorsun?” diye sordu Olivia. Her biri bir krikonun başında konuşlanmış, az sonra peşlerinden koşturmaya başlayacak olan kameraman ordusuna yaklaştıkları sırada güneş gözlüklerini düzeltmişti.

Mick bayramda çalışmayı önerince sette ayaklanma çıkmıştı. Hem oyuncular hem de film ekibi isyan etmişti. Çekimlerin tamamlanmasına üç gün vardı –Graham’ın sahneleri ikinci günün sabahında bitecekti– ve yönetmen tatilde de

hız kesmeden çalışıp bir an önce Los Angeles'a dönmek istiyordu. Ama bir ay boyunca neredeyse her gün çalıştıktan sonra herkesin bir molaya ihtiyacı vardı ve yönetmen de sonunda ikna olmuştu. Filmi bitirmek üzere işe dönmekten önce tatil yapacaklardı. Hemen herkes bayram için planlar yapmaya başlamıştı bile. Graham sette birilerinin bir tekne kiralayıp denizin ortasında içip dağıtmayı planladığını duymuştu. Bazıları ise kasabadaki kutlamalara katılacaktı.

“Sanırım ben gününbirlik Manhattan'a uçacağım,” dedi Olivia, Graham'ın cevap vermesini beklemeden. “Medeniye-
tin nasıl bir şey olduğunu unutmaya başladım burada.”

“Güzel olur,” dedi Graham yan gözle ona bakarak.

“Sen de gelmek ister misin?”

Graham kaşlarını kaldırdı. “New York'a mı?”

“Manhattan'a,” dedi Olivia sanki New York'la Manhattan birbirinden apayrı yerlermiş gibi. “İtiraf et, buradan biraz uzaklaşmak sana da iyi gelir.”

Graham şaşırarak bu fikrin kulağa pek de kötü gelmediğini fark etti. Özellikle de onca gün tek başına kaldıktan sonra. Olivia'nın teklifinde samimi olup olmadığını düşündü. Bu, gerçek bir davet miydi? Gerçekten onun gelmesini umuyor muydu? Graham bir ipucu görebilmek için Olivia'nın yüzüne baktı. Gerçekten de ondan hoşlanıyor mu, yoksa bunu reklam olsun diye mi istiyordu?

Ama cevap vermesine kalmadan Olivia gülümsedi. “Bir Los Angeles değil tabii ama en azından tamamen radarın dışında kalmamış oluruz,” dedi. Onun karavanına yaklaştıkları

için yavaşlamışlardı şimdi. “Henüz bir plan yapmadın, değil mi?”

Graham yine hayal ettiği 4 Temmuz’u düşündü: bir geçit töreni ve havai fişekler, maytaplar ve senfoniler, bir kasaba kutlaması ve ailesiyle vakit geçirmek için bir şans... Annesinin e-postasına cevap vermemiştii bile ve geçen hafta merhaba demek için aradığından beri konuşmamışlardı. O gün telefonda on dakika Kaliforniya’da havanın nasıl olduğundan ve kitap kulübü için okuduğu kitaptan söz etmişlerdi. Annesi filmin nasıl gittiğini sorduğunda Graham konuyu geçiştirmişti. Ailesi ne zaman filmle ilgili bir şey sorsa böyle yapıyordu, çünkü gerçekte filmle biraz olsun ilgilenmediklerinin, sadece nezaket gereği bunu sorduklarının farkındaydı. Ama komşularının 4 Temmuz için vereceği barbekü partisini duyunca Graham toptan suspus olmuştu.

“Tatlım?” dedi annesi. Sesi telefonun diğer ucundan zayıf geliyordu.

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Graham kısaca ve annesi iç geçirdi.

“Seni görmeye gelemediğimiz için üzgünüm,” dedi annesi kısa bir aradan sonra. “Babanın yolculuk konusundaki tavrını biliyorsun ve...”

“Önemli değil anne.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Ben de çalışacağım zaten,” diye yalan söyledi Graham. Burada her zaman ne yapıyorsa onu yapacaktı tatilde de; kasabada uzun bir yürüyüşe çıkacak, limandaki balıkçı tekne-

lerini izleyecek, film seyredecek, resim yapacak ve Wilbur’a bakan çocukla haberleşecekti. İşin doğrusu bu aralar çok sık yapmaya başlamıştı bunu. Öyle ki artık çocuktan alaycı cevaplar alıyordu. (“Domuzun özgürlüğünü ilan etti,” ya da “Domuz firarda,” gibi.)

Buraya ilk geldiğinde Los Angeles’tan uzaklaştığı için çok mutluydu ve dört haftanın ona yetmeyeceğini düşünüyordu. Ama şimdi buranın tüm cazibesinin tamamen Ellie’den kaynaklandığını ve o olmayınca eve dönmemesi için ortada hiçbir sebep olmadığını görüyordu.

Yine de gitmelerine bir-iki gün daha vardı ve bir kez daha karavanında Harry’yle yemek yemeye katlanamazdı.

“Gelemem,” demişti New York konusunda cevabını bekleyen Olivia’ya. “Öğle yemeği için bir planın var mı peki?”

Yemeklerini yedikleri sırada –daha doğrusu Graham yerken, çünkü Olivia tabağındaki hindi ve marul yığınına çatalıyla iteleyip duruyordu– Graham sohbeti canlı tutmak için elinden geleni yapmıştı ama bu hiç kolay değildi. Olivia sanki Hollywood’da bir gece kulübündeymişler gibi, sanki her an kapıdan harikulade biri girebilirmiş gibi etrafına bakınıp duruyordu. Ona gerçek diye adlandırabileceği sorular sormaya çalışmıştı –sonraki projesinin ne olacağı ya da bu işe nasıl başladığı gibi her zamanki, sektöre özgü şeyler değil de nerede büyüdüğü, anne babasının nasıl insanlar olduğu gibi sorular– ama etraflarında onca insan varken, masaları neredeyse dip dibeyken anlamlı bir şeylerden söz etmek pek mümkün değildi. Ayrıca Olivia’nın aklı başka yerdeydi; za-

manın yarısında Graham'ı dinliyorsa, diğer yarısında telefonunu kurcalıyordu.

İşin doğrusu Graham'ın aklı da başka yerdeydi. Ellie'yi gördüğü andan beri hâlâ başka bir şeye odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Dışarı çıkmadan önce dükkânda bir-iki kişiye imza verdiler ve Graham bahşiş kavanozuna biraz para bıraktı. Dışarı çıktıklarında kameralar sonunda onlara yetiştirdi ve Graham her zamanki gibi gözlüklerini indirip başını öne eğerek hızlı hızlı sete doğru yürümeye başladı. Ama Olivia o anda kolunu yılan gibi Graham'ın koluna dolayıp onu zorla yavaşlattı. Graham onun bundan hoşlandığını fark etti. Acaba kameralara birlikte yakalanmış olmanın avantajından mı yararlanmaya çalışıyor, ilgi görmekten mi hoşlanıyordu bilemiyordu. Dışını sıkıp elinden geldiğince ona ayak uydurdu ama sonra, “Sete dönmemiz gerek,” diyerek hızlandı.

“Bizsiz başlayacak halleri yok ya,” dedi Olivia alçak bir sesle. “Yıldız olmanın avantajı bu.”

“İkiniz birlikte misiniz şimdi yani?” diye sordu fotoğrafçılardan biri göz kırparak. Olivia kaşlarını kaldırıp gizemli bir edayla gülümsedi.

O kısacık yol Graham'a hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Sokağın sonuna yaklaştıklarında Harry'yle karşılaşmışlardı, Graham onu görünce öyle bir rahatlamıştı ki buna kendisi bile şaşırmıştı. Olivia'nın kolundan sıyrılıp ikisini bir arada gördüğü için ağzı kulaklarına varan yaşlı adama doğru yürüdü.

“Gelin bakalım,” dedi seti sokaktan ayıran metal bariyerleri aralayıp onlara yol vererek. Birbiri ardına fotoğraflar çeken kameraları geride bırakmışlardı. Karavanlara doğru yürürlerken Harry yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasını döndü. “Öğle yemeği güzel miydi?”

“Tam anlamıyla gurme bir ziyafetti,” dedi Olivia gözlerini devirerek.

“Bence gayet iyiydi,” dedi Graham. Neden böyle savunmaya geçtiğini kendi de anlamamıştı.

“Senin memnun kaldığından hiç şüphem yok zaten,” dedi Olivia, Harry’ye dönerek. “Oraya vardığımda neredeyse yerden yiyecekti yemekleri.”

“Biri şeker standını devirmişti de,” diye açıkladı Graham. “Sadece ortalığı temizlemelerine yardım ediyordum.”

“Eh, kabahati işleyen kızın fıstık gibi olması da yardımsever hislerini daha bir tetiklemiştir tabii,” demişti Olivia kaygısız bir tavırla. “Kızılılara meyilli olduğunu bilmiyordum.”

Graham dişlerini sıktı yine. Göz ucuyla Harry’ye baktığında yüzünde düşünceli bir ifade belirlediğini görerek şaşırmıştı. Ama Olivia’ya değil, ona bakıyordu.

“Benim kaçmam gerek,” dedi birdenbire. Olivia da başını telefonundan kaldırıp, “Öğle yemeği için teşekkürler,” dedi.

Harry karavana doğru ilerledikleri sırada hiçbir şey söylemeden onu takip etti. Şakaklarındaki damarlardan biri atıyordu. İçeri girdiklerinde kapıyı çarptı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yine şu aynı kızıl saçlı kız mı?”

“Ne var bunda?” dedi Graham sandalyelerinden birini çekerek. “Olivia’yla büyük randevumuza sevineceğini sanıyordum. İnan bana, Olivia sayesinde bol bol fotoğraf çekildik.”

“Bak,” dedi Harry kanepenin üzerindeki evrak dosyasını açıp içini karıştırarak. “Biliyorsun, sadece senin mutlu olmanı istiyorum...”

Graham alaycı bir biçimde güldü.

“Ama bu kızla görüşmen imkânsız.”

“Olivia’yla mı?” diye sordu Graham aptal numarasına yatarak. Harry ona ters bir bakış fırlattı.

“Ellie O’Neill’la.”

Graham ismi duyduğunda şaşkına döndü. “Sen nasıl...”

“Ufak bir araştırma yaptım,” dedi ve savunmaya çekilmesine iki elini havaya kaldırdı. “Bu benim işim, tamam mı?” Sonra evrak çantasından kahverengi bir zarf çıkardı. “Burada sadece bir-iki günümüz kaldığı için kafanı bunlarla hiç karıştırmayacaktım aslında. Ama görüyorum ki hâlâ aklın onda...”

“Aklım onda filan değil,” dedi Graham ama bunu öyle savunmacı bir biçimde söylemişti ki kulağa hiç inandırıcı gelmiyordu.

“Aranızdaki şey her neyse belli ki bunu henüz geride bırakamamışsın...”

“Bu öyle...”

“Yine de bilmen gereken her şeyi bil istedim,” dedi Harry zarfı uzatarak. Graham zarfa bakmamıştı bile. “Şu an başına bela olabilecek şeylere bulaşmanın hiç sırası değil.”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Graham öfke dolu gözlerle ona bakarak.

“Bu senin için hiç iyi olmaz,” dedi Harry sanki onu duymamış gibi. “Gazeteler olayı ağzına sakız eder. Bu, imajını öyle bir zedeler ki altından kalkamayız.”

Zarf hâlâ Harry’nin ona uzattığı elinde, havada öylece duruyordu. Harry, Graham’ın almayacağını anlayınca sonunda zarfı pat diye sehpayaya bıraktı. Ardından ayağa kalktı.

“İnan bana. Bu senin iyiliğin için,” dedi ve karavanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda halının üzerine güneş ışığı vurdu. Kapı kapanınca ışık huzmeleri yeniden kayboldu ve Graham karavanda tek başına kaldı.

Sehpaya bakıyordu. Zarfı açmakla, buruşturup çöpe atmak arasında gidip geliyordu. Harry’nin ne bulduğuyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Onu böyle bir araştırma yapmaya iten şey neydi ki zaten? Graham bunu hayal bile edemiyordu. Zarfın içindekileri bilmek istediğinden de emin değildi.

Birdenbire, kendini Ellie’yle ilk yazışmalarını düşünürken buldu. Aslında birbirlerine gönderdikleri mesajlarda adam akıllı hiçbir şey konuşmamışlardı, ama nasıl olduysa o sohbetlerin bir anlamı vardı. Sanki ihtiyaçları olan her şey o mesajlarda saklıydı.

Bugün haftalar sonra ilk kez karşılaşmışlardı. Graham onu deli gibi özlemişti, o anda tekrar kapısına dayanıp onu yeniden kollarına almaktan başka hiçbir şey istemiyordu ama dahası da vardı. Şaşırtıcı bir biçimde en çok onunla *yazışmayı* özlediğini fark etti. Aylarca tüm o şakalaşmaların diğer ucun-

daki insan oydu ve şimdi yoktu. Düşünceleri bir kavanoza hapsedilmiş ateşböcekleri gibi vızır vızır kafasının içinde dolaşıyordu. İnsanın konuşacak birine sahip olmasının ne kadar önemli olduğunu o ana kadar fark etmemişti. Ve bu insanın nasıl bir can simidine dönüştüğünü, boğulduğu anda ondan başka yardım edebilecek kimselerin olmadığını daha önce nasıl görememişti.

Graham zarfı ucundan tutup usulca kendine doğru çekti. İçinde ne olursa olsun, öğrenecekleri ne anlama gelirse gelsin, Ellie O'Neill'la ilgili ufacık bir bilgi kırıntısına dahi nasıl muhtaç olduğunu fark etti.

Zarf tüm resmiyeti ve gizemiyle ona bakıyordu.

Bir sır gibi.

Bu büyük olasılıkla bir hataydı.

Ama Graham yine de uzanıp zarfı eline almıştı.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: arşamba, 3 Temmuz 2013, 13.21
Kime: thisisquinn@gmail.com
Konu: teslim bayrağı

Rica etsem ateşkes ilan edebilir miyiz? Şu an bir dosta ihtiyacım var.

(Herhangi bir dostu da değil...)

15

Hava o kadar sıcaktı ki hiçbir şey yapılacak gibi değildi. Vitrinleri bitirdiklerinde Ellie bir tabure çekip vantilatörün karşısına oturdu ama dönen kanatlar dükkânın içindeki sıcak havayı geri üflemeden öteye geçmiyordu. Gün boyunca kapıdan içeri başını uzatma cesaretini gösteren tüm müşteriler sokaktaki yakıcı güneşi dükkânın boğucu havasına tercih ederek eşikten girmeye dahi kalmadan dışarı fırlamışlardı.

Annesi öğleden sonra ikiye doğru ayaklandı. “Sanki fırının içinde oturuyor gibiyim,” dedi. “Haydi, dükkânı kapatıp çıkalım buradan.”

Ellie vantilatörün içine konuşmuştu. Kelimeleri titreye titreye çıkmıştı ağzından. “Nereye gideceğiz ki?”

Ama cevabı biliyordu aslında. Her zaman gittikleri yere gideceklerdi.

Yarım saat sonra sahilin yolunu tutmuşlardı ama bütün turistlerin fok balıkları gibi kayaların üzerinde güneşlendikleri,

kasabanın merkezindeki plaja değil. Cankurtaranların nöbet beklediği, her tarafı halatlarla çevrili, o ocuk havuzu gibi plaja ya da balıkçı iskelesinin yanındaki kumsala da değil.

Ellie ve annesi koya gidiyordu.

Dükkânın kapısına, SICAKTAN KAVRULDUK. YARIN GRŐRŐ, yazan bir not asıp eve uğramışlardı. Mayolarını giyip havlularını aldıktan sonra köpeklerle birlikte evlerinin pek de uzağında olmayan o ufacık su kıyısının yolunu tutmuşlardı. Burası yle gözden uzaktaydı ki Ellie'yle annesi burayı kendi koyları gibi görüyorlardı. Ellie'nin küçüklüğünden beri hep turistlerden kaçıp yazın güneş kremleri ve havlularla, kışın da elma şarabı ve battaniyelerle buraya gelirlerdi. Kim bilir kaç öğleden sonralarını kıyıya vuran dalgaların üzerinde yürüyerek, taş toplayarak ve kuşları dikizleyerek geirmışlerdi. Burası onların yeriydi. Ta ki Ellie birkaç hafta önce Graham'ı buraya getirene kadar. Bunun öncesinde kimseyi buraya davet etmemişti. Quinn'i bile.

şimdi suya doğru inerlerken kendini kumsalı örten taşları izlerken buldu. Böyle bir yerde birden fazla kalp bulmak mümkün müydü? Annesi havlularını her zamanki yerlerine seriyordu. Avcı cesurca ve gösterişli bir edayla suya doğru atıldı, ama ufacık bir dalgayla koşa koşa geri döndü.

Ellie parmak arası terliklerini fırlatıp neşeyle titreyerek suya adım attı. Dizlerine kadar gelen suyun içinde ayakları buz kesmişti ama omuzları sıcacıktı. Gözlerini kapatıp başını arkaya attığı anda sabah yaşanan her şeyin anısı eriyip suya karıştı.

"Dolu dolu üç hafta," dedi annesi. şimdi o da kendini suya

atmıştı. “Bunu özleyeceğim.”

Ellie annesinin ne demek istediğini biliyordu. Hayatı boyunca en fazla birkaç günlüğüne evden ayrılmıştı ve annesi hâlâ hayali bursuyla şiir kursuna gideceğini sanıyordu. Ama dahası da vardı. Aslında annesi böylelikle kendini asıl ayrılığa hazırlıyordu. Onu Boston’a götürüp, o boş yurt odasında bıraktığı zaman, gelecek yazın provasını yapmış olacaktı. Ağustos ayında çıkacakları bu yolculuk bir sonun başlangıcı gibiydi. Bu, onların birlikte son senelerinin başlangıcı olacaktı.

Bu yüzden annesi *dolu dolu üç hafta* dediği zaman aslında ne demek istediğini çok iyi biliyordu. O anda dalgaların diğer yakasında uzanıp o tuzlu ellerini tutması, ona, *Biliyorum* ya da *Ben de özleyeceğim* gibi bir şeyler söylemesi gerektiğini de biliyordu. Ama kalbinde ufacık, kaskatı bir şey onu durdurdu. Öylece gözlerini dikip gökyüzüyle suyun buluştuğu o görünmez yere baktı.

Annesi başını sallayıp gözlerini uzaklara çevirdi. O sırada Ellie’nin neler düşündüğünü bilmesine imkân yoktu; o üç haftanın onun için her şey olduğunu ve bu şansı elinden kaçırabileceğini düşündüğünü bilmiyordu. Şu ana kadar sadece 624,09 dolar biriktirebilmişti ve bu tempoda çalışmaya devam etse bile ağustos başında birikimleri bin dolardan biraz daha az edecekti. İhtiyacı olanın yarısı bile değildi ve hayır demek zorunda olma ihtimali –bu fırsatı geri çevirme ya da daha kötüsü, sonunda annesinden yardım istemek zorunda kalma ihtimali– içini eziyor, onu kahredip umutsuzluğa sürüklüyor ve katılaştırıyordu.

Avcı onu geride bıraktıkları için çılgına dönmüş vaziyette bir ileri bir geri koşuşturuyordu. Ellie ıslık çalınca usulca inleyerek suya atladı ve burnunu havaya kaldırıp onlara doğru yüz-meye başladı.

“Bak,” dedi annesi. “Biliyorum...”

Ama Ellie söyleyeceklerini duymak istemiyordu; derin bir nefes alıp suya daldı. Buz gibi su bütün bedenini sarsıp dişlerini titretti. Kıstığı gözlerinin arasında Avcı’nın korkuyla etrafında dört döndüğünü görebiliyordu. Kollarıyla suyu ittirip öne doğru atıldı ve yeniden su yüzüne çıktı.

Gözlerini açtığında annesini yanında, kulağındaki suları boşaltmaya çalışırken bulunca şaşırdı. “Benden bu kadar kolay kurtulamazsın,” dedi annesi. Ellie tek eliyle gözlerini sildi. Ayaklarının altındaki kumlar keskin bir eğimle derinleşiyordu. İkisi de kumların üzerinde dans ederek suyun üzerinde kalmaya çalışıyordu.

“Kaçmaya çalışmıyordum,” dedi Ellie sırtüstü suyun üzerine uzanarak. Dalgaların sesi kulaklarında yankılanıyordu. Dudaklarında tuz tadı vardı.

“Graham konusunda bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum,” dedi annesi. Ellie başını çevirip ona baktı. Kirpiklerinin üzerinde boncuk boncuk su damlaları vardı ve cildi suyun üzerinde bembeyaz görünüyordu. “Son birkaç haftadır çok sessizdin. Kızgın olabileceğini biliyorum; bu yüzden sadece üzgün olduğumu söylemek istedim.”

Bir dalga usulca ikisinin de ayaklarını yerden kesip sonra yeniden yere indirmişti. Tepelerinde birkaç martı dolanıyordu.

Sudan direk gözlerinin içine yansıyan güneş ışığı öyle parlaktı ki Ellie rahatsız olup gözlerini kısıtı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Graham konusunda kızgın olduğu doğrudu. Uzaktan her şeyi gayet iyi idare ettiğini düşünüyordu ama bugün onu görünce, onun yakınında olunca sanki bir mıknaatsın güçlü ve kaçınılmaz çekimine girmiş gibiydi. Şimdi bile, dev alev topunun altında, suda süzülürken bütün dengesini yitirdiğini hissediyordu. O sandviç dükkânından ayrılalı saatler oluyordu ama kendinden, özünden bir parçası –kaybetmeyi göze alamayacağı kadar önemli bir parçası– orada kalmıştı.

“Önemli değil,” dedi Ellie sonunda. Sesi çok kısık çıkmıştı. “Senin suçun değil.”

Annesi derin bir iç geçirdi. Hayalet gibi bembeyaz kollarını suyun altında hızla çırpıyordu. “Yakında gidecek zaten,” dedi. “O zaman daha kolay olur.”

Ellie bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ama o anda konuşamadığını fark etti. Annesi bunu teselli olsun diye söylemiş ama Ellie’nin içinden o anda hüngür hüngür ağlamak gelmişti.

Annesinin sözleri tekrar tekrar kafasında yankılanıyordu. *Dolu dolu üç hafta.* Bunca zaman boşa gitmişti işte. Graham’la öpüşeli tam üç hafta oluyordu.

Dolu dolu üç hafta.

Açıktaki devasa bir yat, ufuk çizgisinin kör edici maviliği üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Ellie babasıyla ilgili haberi düşündü. Bu hafta sonu ailesiyle Kennebunkport’ta olacaktı. Büyük olasılıkla buna benzer bir yatla geziyor olacaktı. Ellie onun okyanusa bakan malikâne gibi bir evde kaldığını, akşam-

ları zarif kokteyl partilerini dolaştığını hayal etti. Katalog modellerini andıran mavi gözlü iki oğluyla balığa çıkacaktı ama Ellie'nin okuduklarına bakılırsa ikisi de isteseler bile Harvard'da bir şiir kursuna katılmazlardı.

Ellie'nin güçlükle yutkundu, bu haksızlıktı. Sadece büyük olasılıkla gidemeyeceği bir kurs için para kazanacağını diye saatlerce çalıştığından değil. Bu daha başlangıçtı. Sırada üniversite vardı; tüm o kredi başvuruları ve iki ucu bir araya getirmek için geç saatlere kadar hesap makinesinin başında oturacak olan annesinin hayali. Ev ve dükkânla ilgili zaten bir sürü sorun vardı. Dar bütçeyle ilgili tüm o konuşmalar ve içi kuponlarla dolu o çekmeceler... Paul Whitman yanlarında olsa bunların hiçbirisi mesele olmayacaktı.

Graham o akşam ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu sorduğunda kurşun yemiş gibi olmuştu. Onun için bin dolar bir haftalık tatilinde verdiği bahşişti herhalde. Belki her gün faizden bu kadar kazanıyordu. Onun için para bile değildi bu. Çerezdi. Bozukluktu.

Ama Ellie için erişilemezdi işte. On bin dolardan, bir milyon dolardan farkı yoktu.

Boğazı düğümlenerek hızla gözlerini yattan öteki tarafa çevirdi. Avcı kıyıya doğru yüzmeye başlamıştı bile. Annesiyle başının arkasındaki karo şeklindeki beyaz beneği bir inip bir kalkarken arkasından onu izliyorlardı.

“Sanırım en doğrusunu o yapıyor,” dedi annesi usulca kıyıya adım atarak. “Omuzlarım yanmaya başladı. Sen de geliyor musun?”

Ellie çenesini suya batırıp başını iki yana salladı. Sonra suyun üzerinde sırtüstü uzandı. Saçları bir taç gibi etrafını sardı.

“Daha değil,” dedi. “Ben birazdan gelirim.”

“Tamam,” dedi annesi ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. “Akıntıya katılıp gitme sakın.”

Dalgaların üzerinde öylece süzülürken su kulaklarına doluyordu. Tepesinde, uçsuz bucaksız gökyüzünde martılar birbirleriyle konuşuyordu. Güneş usulca kumsala doğru inmişti. Ellie kendini dalgalara bırakmış, bedeni içinin ağırlığının aksine kuş gibi hafif, öylece süzülürken ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu.

Bir süre sonra doğrulup kıyıya doğru yüzmeye başladı. Sonra havlusuna sarılıp yüzünde kuruyan tuzu ve kirpiklerinin üzerinde güneşi hissederek, sarp bir uçurum minyatürü gibi dümdüz küçük koyun üzerinde yükselen en sevdiği kayaya oturdu. Parmaklarını kayanın üzerine sıkıca basıp kollarını dizlerine doladı. Başını eğdiği zaman taşların arasında küçük, yuvarlak, dümdüz bir şey gördü. Uzanıp bu şeyi eline aldığı anda içinde bir kahkahanın yükseldiğini hissetti.

Bu bir kum dolarıydı. Tam olarak ihtiyacı olan türden değil tabii.

Kum dolarını avucunun içine alıp yuvarlak kenarları ve ortasındaki yıldızın belli belirsiz izlerini inceledi. O sırada açığa çıkan pahalı bir tekne daha geçiyordu. Ellie gözlerini kısıp tekneye baktı ve o anda kafasında ufak ufak bir plan şekillenmeye başladı. Olduğu yerde daha dik oturuyordu şimdi. Sulanmış beyni yeniden uyanmaya başladı. Elindeki kum dolarıyla dalgın

dalgın oynarken bütün olasılıkları gözden geçiriyordu.

Yarından itibaren babası sadece bir saat uzaklıkta olacaktı.

Her şey birdenbire çok basit görünmüştü gözüne, sanki dünyanın en bariz düşüncesiydi bu. Orada, o kayanın üzerinde otururken içinde –çaresizlikten gelen– bir kararlılık hissi güçleniyor, çimento gibi sertleşiyordu. Kafasındaki planla öyle meşguldü ki ağaçların arasından birinin geldiğini duymadı ama taşların üzerinde, ayak seslerini duyduğunda irkilerek arkasını döndü ve karşısında Graham'ı görünce yüreği yerinden oynadı.

Kumsalın diğer ucundan ona gülümsüyordu. Üzerinde haki bir şort, gözlerini tüm o grilikte daha da parlak gösteren mavi bir polo tişört ve elinde de bir şey vardı. Ellie bunun kalp şeklinde bir taş olduğundan emindi.

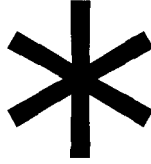
“Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun,” dedi Graham. Hâlâ kumsalın kenarında duruyordu.

Ellie gülümsemeden edemedi. “Merhaba,” dedi. Graham da başını yana eğip neşeyle ona bakıyordu şimdi.

“Gündüz düşleri mi görüyordun, yoksa bir entrika mı planlıyordun?”

“Entrika,” dedi Ellie. Graham sanki bir an durup durumu düşünmüştü. Sonra sonunda ona doğru yaklaştı.

“Her neyse, beni de varsay,” dedi. “Ben de varım.”

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Çarşamba, 3 Temmuz 2013, 16.48
Kime: harry@fentonmanagement.com
Konu: (konu yok)

Harry,
Araştırma için teşekkürler. Çok yardımı oldu.
Graham

16

Ona geri dönüyordu, bu doğrudu. Ormandan çıkıp sahile inen ve ona doğru adım atan belki de Graham'dı ama bu işte yalnız değildi. Gözlerinden okunuyordu. Ellie de ona geri dönüyordu.

Zarfı açtığı anda kafasındaki bütün şüpheler yok olmuştu. Harry bunun ona bir uyarı olmasını umuyordu elbette ama öğrendikleri tam tersi etkiyi yaratmıştı. Karavanında, oturduğu yerde zarfın içindekileri sehpaye boşaltıp –internette yapılan bir dizi arama ve arşivlenmiş makaleler– Ellie'nin geçmişiyle ilgili gerçekleri okumuştı ama bu, Graham'ı ondan soğutmamıştı. Sert görünümlü bu senatörün gayrimeşru çocuğu olması ya da olmaması Graham'ı ilgilendirmiyordu. Bunun büyük olasılıkla kötü bir reklam malzemesi ya da adının böyle biriyle anılmasının kariyerini zedeleyebilecek olması umurunda bile değildi.

Onun için önemli olan şuydu; bu her şeyi açıklıyordu. O gün limanda ondan uzaklaşırken yüzünde beliren o ifadeyi, mesajına cevap vermemesini, haftalardır aralarına giren soğukluğu.

Onu istemiyor değildi. Sadece kendini korumaya çalışıyordu.

Ama artık bunun hiçbir önemi yoktu. Dalgaların arasından yükselen o eğimli kayada karşılıklı oturarak birbirlerine bakıyorlardı. Güneş gökyüzünde alçalıyor, Ellie üzerine şortunu ve tişörtünü giydiği ve havlusuna battaniye gibi sarındığı halde akşam güneşinin altında titriyordu. Uzun saçları hâlâ nemliydi ve burnu güneşten pembeleşmişti.

İlk önce Ellie konuştu ama Graham da o anda araya girdi ve ağızlarından çıkan kelimeler çarpışan arabalar gibi birbirine karıştı. Sonunda Ellie onun karşısına oturdu. İkisi de derin bir nefes alıp nedense gülmeye başlamıştı. Ortada hiçbir neden yoktu aslında ama yeniden birlikte olmanın verdiği bir coşku vardı. Herhangi bir açıklamaya ya da özre gerek olmadan her şey sıfırdan başlamıştı sanki. İkinci bir şans. Yeni bir başlangıç. Bu bir armağandı ve Graham bunu mahvetmek istemiyordu. Ama söylenmesi gereken şeyler vardı. Boğazını temizleyip öne doğru eğildi.

“Önce ben,” dedi Graham. Ellie başını salladı. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Nereden başlayacağını kestirmek zordu. Graham bir an tereddütle durakladı. “Neler olduğunu biliyorum,” dedi sonunda. “Konunun benimle ve seninle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Mesele babandı.”

Ellie gözlerini kırptırdı. “Nasıl...”

“Harry öğrenmiş,” dedi. “Menajerim. Kimseye söylemez, merak etme. Sadece senden hoşlandığımı biliyor ve beni korumaya çalışıyordu...”

“*Seni* mi korumaya çalışıyordu?” dedi Ellie. Yeşil gözlerinde şimşek gibi bir ısıltı belirdi.

“Bu onun işi,” dedi Graham. “Ama konu bu değil. Sorun hiçbir zaman bizde değildi, değil mi? Yani artık bunun hiçbir önemi yok. Artık olanları bildiğime göre bunun bir önemi kalmadı.”

Ellie kaşlarını çatı. “Elbette önemi var,” dedi. “Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Bu her şeyi değiştiriyor,” dedi Graham. “Geçmişin ya da babanın kim olduğu umurumda bile değil. Mesele ünlü olmamdı, öyle değil mi? Kameralardı?” Omuzlarını dikleştirdi. “Biz de kameralardan uzak dururuz o zaman.”

“Graham,” dedi Ellie. Sesi sertti ama dudağının kenarı yavaş yavaş baş gösteren, bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle titriyordu. “Bir düşünsene. Onlardan uzak durmak o kadar kolay değil. Şöhret senin bir parçan. Karakterinin bir parçası.”

“Bu benim bir parçam filan değil,” dedi Graham kızgınlıkla. Ellie’nin yüzü yumuşadı.

“Demek istediğim o değildi,” dedi. Sonra uzanıp yanına dokundu. Graham neye uğradığını şaşırdı. Elinin sıcaklığını teninde hissetti. Elleri nasıl bu kadar yumuşaktı? Ama herhangi bir tepki vermesine gerek kalmadan Ellie elini geri

çekti. “Sadece, bunun büyük bir risk olduğunu söylemek istedim. Olanları öğrendiğine sevindim. Daha önce kimseye bunlardan bahsedemedim ama seninle olmak... bu fazlasıyla göz önünde bir hayat olur. Bunu anneme yapamam.” Durup gözlerini denize çevirdi. “Ve Harry büyük olasılıkla haklı. Bu senin için hiç de iyi bir reklam olmaz.”

“Umurumda bile değil,” dedi Graham. “Bunun bir önemi yok.”

“Var,” dedi Ellie. Üzgün gözlerle Graham’a bakıyordu. “Böyle bir risk almaya değmez. Birkaç gün sonra buradan gideceksin zaten.”

“Aynen öyle,” dedi Graham usulca ona doğru yaklaşılarak. “Üç hafta kaybettik.”

Ellie gözlerini yere indirdi. “Biliyorum.”

“Bu uzun bir zaman,” dedi Graham. “Tanıştığımızdan bu yana senin ne yaptığını bilmeden *üç saatim* bile geçmemişti.”

Ellie gülümsedi. Ama gülümsemesi çok geçmeden silindi. “Yapamayız.”

“Kameralar yüzünden mi?”

Ellie başını salladı. “Kasabaya adım attığımız anda...”

“Tamam,” dedi Graham kumsala bakınarak. Güneş ağaçların olduğu tarafa doğru ilerliyordu, dalgalar altın sarısı bir renge bürünmüştü. “O zaman biz de burada kalırız.”

Ellie güldü. “Sonsuza kadar mı?”

“Tabii,” dedi Graham. “Yaşamak için gayet güzel bir yere benziyor.”

“Güzel, deniz manzaralı.”

“Bol ışık alıyor bir kere.”

“Sahil kıyısında bir gayrimenkul. Ve hiç kamera yok.”

Graham başını salladı. “Ve hiç kamera yok.”

Ellie, Graham’ın eline uzandı. Parmakları ellerinin üzerinde sıcacıktı. “Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum,” dedi usulca ve eğilip onu öptü. Dudaklarındaki tuzu hissedebiliyordu. Bu aralarındaki şey yerçekimi gibi bir şeydi. Gelgit gibi güçlü bir şey. Daha önce hiç hissetmediği türde bir şey. Graham sonsuza kadar burada kalabileceklerini söylediğinde şaka yapıyordu, ama birdenbire bunun gerçekten olabileceğini hissetmeye başlamıştı.

Ellie geri çekildiğinde henüz onu bırakmaya hazır değildi. Kolunu omuzlarına attı. Ellie de göğsüne yaslanıp kollarının arasına kıvrıldı. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden denize bakarak öylece kaldılar. Güneş şimdi iyice arkalarında kalmıştı.

“Gündoğumunu burada mı izliyorsun?” diye sordu Graham. “Buranın gündoğumunu izlemek için mükemmel olduğuna eminim.”

Ellie ona bakmak için arkasını döndü. Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. “Aslında gündoğumunu hiç izlemedim,” dedi.

“Ne? Bu nasıl olur?”

“O saatte hep uyuyor oluyorum,” diye itiraf etti Ellie. “Biliyorum, korkunç bir şey bu.”

“Ama bu, listende vardı.”

“Hangi liste?”

“Seni mutlu eden şeyler listesinde.”

“Ah,” dedi Ellie. “Doğru. Sanırım daha ziyade güzel olurdu demek istemiştin. Neyse. Sen de yalan söyledin hem.”

Graham kaşlarını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Yeni insanlarla tanışmayı sevdiğini söylemiştin...”

Ellie’nin sözlerini bitirmesine gerek yoktu. Graham bununla ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Doğruydı da, ya da en azından onunla tanışmadan önce. Ama şimdi her şey değişmişti.

“Yalan söylemiyordum,” dedi Graham çenesini Ellie’nin başına yaslayarak. “Senden söz ediyordum.”

“İyi o zaman,” dedi Ellie. Graham yüzünü görmediği halde Ellie’nin bunu söylerken gülümsediğini sesinden anladı. “Çünkü ben de seninle tanıştığıma memnun oldum.”

“Umarım bunu gündeğumlarından daha çok seviyorsundur.”

“Onları görmediğime göre,” dedi Ellie. Graham başını salladı.

“Aynen öyle. İnsan daha önce tecrübe etmediği bir şeyin onu mutlu edeceğini nasıl anlar?”

“Hayatta farklı mutluluk şekilleri vardır,” dedi Ellie. “Ve bazıları için ispata gerek yoktur.”

“Gündeğumları gibi mi?”

“Aynen öyle,” dedi Ellie. “Gündeğumlarının insanı mutlu eden şeyler olduğunu bilecek kadar yaşadım bu dün-

yada. Bir gündeğümuna dair üzücü tek bir şey bulamazsın.”

“Günbatımlarının aksine.”

“Günbatımlarının da üzücü olduğunu sanmıyorum.”

“Bence öyle,” dedi Graham. “Bir şeylerin sonunu temsil ediyor günbatımları. Sonlar her zaman hüzünlüdür.”

“Yoo, onlar da gecenin başlangıcı,” dedi Ellie. “Bu da bir şeydir.”

“Evet, ama herkes gecelerin gündüzlerden daha ürkütücü olduğunu bilir.”

Ellie güldü. “Arkamızı dönüp etrafımıza baksak iyi olur o zaman.”

“Nasıl yani?”

“Geldiğini gördüğün, hazırlıksız yakalanmadığın müddetçe hiçbir şey o kadar korkutucu değildir.”

Yerlerinden kıpırdamamışlardı. Güneş arkalarında gözden kayboluyor, ağaçların, evlerin ve Henley kasabasının arkasına doğru kayıyordu. Önlerinde ise denizde bir hareketlilik başlamıştı. Tekneler bir bir limana geri dönüyordu. Devasa bir yelkenlinin kıyıya yanaşmasını izlediler. Rüzgâr beyaz bayraklarının üzerine kırbaç gibi iniyordu. Graham gözlerini kapadı.

“Annemle babam gelmiyor,” dedi. Ellie kollarının arasında doğruldu.

“Dört Temmuz Bayramı için mi?”

“Gelirler sanmıştım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bu tam olarak doğru değil sanırım. Hiçbir zaman hiçbir yere gitmiyorlar aslında ama daha önce böyle bir şey teklif etmemiştim.”

“Ailenle aran nasıl? Birbirinize yakın mısınız?”

“Eskiden yakındık,” dedi. “Öncesinde.”

“Bütün bunlar başlamadan önce mi yani?” dedi Ellie. Graham başını salladı. Ne demek istediğini biliyordu. İkisi de susmuş, tekneyi izliyorlardı şimdi. Ellie yine Graham’ın elini tuttu. “Çok şey kaçırıyorlar,” dedi.

“Bir türlü anlamıyorlar,” dedi. “Tüm bu film olayını.”

“Onları suçlayabilir misin?”

“Sanırım suçlayamam,” dedi Graham sessizce. “Ben bile çoğu zaman bazı şeylere anlam veremiyorum.”

“Hiç değilse yanında Wilbur var,” dedi Ellie. Graham gülmüştü.

“Bu doğru.”

“Ve ben de varım.”

Graham eğilip onu alnından öptü. “Bu da doğru tabii.”

Tekne altın sarısına dönen suyun üzerinde karanlık bir siluete dönüşmeye başlamıştı. Sıcak bir esinti Graham’ın alnına düşen saçları havalandırdı.

“Baban konusunda üzgünüm,” dedi Graham. Ama hâlâ kendi ailesini düşünüyordu aslında.

Ellie hemen cevap vermedi. “Eskiden hiç umursamazdım,” dedi. “Anne konusunda şanslı çıkmışım hiç değilse. Ama bu yaz her zamankinden daha zordu.”

“Benim yüzümden mi?” diye sordu Graham. Ama Ellie cevap vermedi. Bunun yerine kollarının arasından sıyrılıp gözlerine bakmak için arkasını döndü. Gözleri ıslık ıslık ve kendinden emin, kararlı bir hali vardı.

“Hafta sonu Kennebunkport’da olacak.”

Graham şaşkın gözlerle ona baktı. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu merak ediyordu. “Kennebunkport neresi ki?”

“Buranın hemen kuzeyinde,” dedi Ellie dişlerini sıkarak. “Ailesiyle tatile geliyor. Ben de yarın gidip onu göreceğim.”

“Geldiğimde bunu mu düşünüyordun?” diye sordu. “Geleceğini biliyor mu?”

Ellie başını iki yana salladı.

“Ve küçüklüğünden beri onu görmedin?”

“Evet,” dedi Ellie başını sallayarak.

“Peki annen gideceğini biliyor mu?”

Ellie dudağını ısırıldı. “Hayır.”

Graham iç geçirerek ensesini sıvazladı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Film yıldızlarının pervasız, sorumsuz tipler olması gerekmiyor muydu?” diye sordu Ellie. Kendini gülümsemeye zorlamıştı ama gülümsemesi çok geçmeden kayboldu.

“Sadece bana öyle geliyor ki...”

“Umurumda bile değil,” demişti Ellie. Sesinde sert bir kararlılık vardı. “Kararımı çoktan verdim.”

Graham durup bir an düşündü ve sonra başını salladı. “Tamam,” dedi. “O zaman ben de geliyorum.”

Ellie şaşırılmıştı. “Hayır, gelmiyorsun.”

“Çekimlere ara verdik. Dört Temmuz’da da bir planım yoktu zaten,” dedi. “Birlikte bir yol gezisine çıkarız işte.”

“Sen çok dikkat çekersin.”

“İnsanların arasına karışırım merak etme.”

Ellie gülmeden edememişti. “Bu imkânsız.”

“Söz veriyorum,” dedi Graham. “Bir kovboy şapkası ve bıyık takarım.”

“Tabii, bu hiç dramatik değil.”

“Meslek hastalığı işte,” dedi Graham sırttarak.

“Peki, şöyle yapsak nasıl olur?” dedi Ellie ayağa kalkarak. Havlusu hâlâ omuzlarındaydı. “Bunu bu gece bir düşünüyüm.”

“Tamam,” dedi Graham. O da ayaklanmıştı. “Ama ben ne olur ne olmaz diye kostümümü hazır ederim.”

Kumsaldan ağaçlığa doğru yürüdükleri sırada Graham uzanıp elini tuttu. İkisi de sessizdi. Taşlar ayaklarının altında şakır şukur sesler çıkarıyordu, dalgalar arkalarında şiddetlenmişti.

Üç gün daha, diye düşünüyordu Graham.

Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

“Bugünlük işin bitti mi yani?” diye sordu Ellie. Ona bakmamıştı. Gözü engebeli, taşlık yoldaydı.

“Evet,” dedi Graham. “Bu akşam müsait misin?”

“Ah, tabii,” dedi Ellie. Graham sesindeki alaycı kahkahayı duyabiliyordu. “Belki kasabada yürüyüşe çıkarız ya da Istakoz Tenceresi’ne gideriz. Belki kasabanın yeşilliğinde öpüşürüz biraz...”

“Çok komik,” dedi Graham. Kumsalı ağaçlık alandan ayıran küçük sete yaklaşmışlardı. Yokuşu tırmanmaya başladılar. “Pikniğe ne dersin peki? Daha sonra yine burada buluşabiliriz.”

Ellie başını salladı. “Bu harika olur.”

Ağaçlık alanda hava daha da kararmış gibi görünüyordu. Her yere mavimsi bir alacakaranlık çökmüştü. Graham rehberlik etmesi için Ellie'ye yol verdi. Yola doğru yaklaşıtlıklarında ara sıra tökezliyorlardı. Rüya gibi bir yanı vardı bu anın; sadece ayaklarının altında ezilen toprağın ve nefes alıp verişlerinin sesi. Ellie ufacık elleriyle elinden tutarak ona yolu gösteriyordu. Kumsal sadece birkaç metre gerilerinde kalmıştı ve yola ulaşmalarına da birkaç metre vardı, ama o ağaçların arasında şimdiden her şeyin milyonlarca kilometre uzağında gibiydiler. Bu yüzden ilk flaş patladığında Graham'ın neler olduğunu anlaması biraz zaman almıştı.

Los Angeles'ta, New York'ta ya da yolun üzerinde, Henley'in orta yerinde olsalardı aklı başına daha çabuk gelirdi ama alacakaranlıkta, kumsalın sessizliğinde bunun ne anlama geldiğini hemen anlayamadı. Ellie önünde aniden durdu ve elini bıraktı ama ikinci flaş patladığında ve karşısındaki manzara şekillendiğinde bile –hayal meyal görülen bir motosiklet, koşuşturan ayak sesleri, bir flaş daha– Graham orada, gözlerini kırpıştırmakla öylece durmaktan başka bir şey yapamadı.

“Graham,” diye seslendi biri. Graham, Ellie'nin yanında kaskatı kesildiğinin farkındaydı. “Graham, bir gülümseme alsak? Bir öpücüğe ne dersin?” Aslında sadece üç gazeteci vardı ama sanki daha kalabalık gibiydiler. Graham etrafları sarılmış gibi hissediyordu.

“Senin adın ne tatlım?” diye sordu bir tanesi Ellie'ye. Film ekibi kasabaya geldiğinden beri her köşede onları izle-

yen, iriyarı, kel bir adamdı bu. Öne doğru bir adım atarak yolun kenarında bir sağa bir sola ilerliyordu. Hâlâ büyük ölçüde ağaçların arkasındaydılar ama buradan çıkmak için başka bir yol yoktu. “Sadece bir resim alsak?”

Graham’ın kendine gelmesi biraz uzun sürdü. Ellie’ye dönüp omzunda asılı duran havluyu aldı ve başının üzerine kaldırdı. Ellie ne yapmaya çalıştığını anlayınca havluyu alıp başını denizati resminin ortasına gömdü. Graham kolunu Ellie’nin omzuna attı ve Ellie’nin çekingen adımlarına rağmen onu yola doğru itirmeye başladı. Sokağa ulaşana kadar köklere ve kayalara takılıp durmuşlardı.

Şimdi üç fotoğrafçı da ardı ardına fotoğraf çekip duruyordu. Onları böyle bomboş bir sokakta, etrafta kimseler yokken, böyle tekinsiz ve bir parça da tehditkâr bir halde görmek Graham’a farklı gelmişti. Graham’ın ayağı yola değdiği anda bir-iki adım gerilediler. Graham, Ellie’ye daha da sıkı sarılıp tek kelime bile etmeden onların aksi yönünde acele acele yürümeye başladı.

“Haydi ama Graham,” dedi kel adam. Önünde geri geri koşmaya başladı. Fotoğraf makinesi göğsüne çarpıp duruyordu. Diğer ikisi de yolun iki kanadından onları takip ediyordu. Graham solundaki adama öfke dolu gözlerle baktı.

“Sadece bir fotoğraf,” dedi adam. “Güzel bir kare alalım, sonra sizi rahat bırakırız.”

“Kaybol!” dedi Graham sıkıdığı dişlerinin arasından. Adam fotoğraf makinesini indirdi. Graham bir an her şeyin bittiğini sandı. Ama fotoğrafçı sonra Ellie’ye doğru hamle

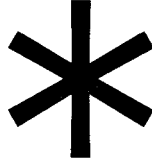
yapıp yüzünü görebilmek için havlunun kenarını tuttu. Ellie şaşkınlıkla çığlık atarken flaşlar yine patladı. Graham o anda kendini kaybederek adamın üzerine çullandı. Fotoğraf makinesi havaya fırlayıp kulakları tırmalayan bir sesle yere indi. Metalin tıngırtısı asfaltın üzerinde yankılandı. Sonra adam makinesini almak için yere eğildi ve sessice birbiri ardına küfürler sıralamaya başladı.

Diğerleri de bir saniyeliğine durdu. O sırada Ellie'nin havlusu yere düştü. Bunu fırsat bilen fotoğrafçılardan biri de –kel olanı– öne atılıp tam karşılarında durdu. Ama fotoğraf makinesini havaya kaldırmadan Graham'ı karşısında buldu.

“Çek şunu,” dedi Graham alçak bir sesle. Kelimeler ağzında boğulmuştu adeta.

Adam bir an tereddüt etti ama sadece bir an. Sonra havlusunu almak için yere eğildiği sırada lensini tereddütle Ellie'ye çevirerek bekleyen, Graham'ın arkasındaki üçüncü gazeteciye baktı.

İki fotoğrafçı da makinelerini silah gibi üzerlerine doğrulttuğu sırada anlık bir sessizlik oldu. Sonra, Ellie doğrulduğu sırada flaşlardan biri karanlığı delip geçti. Graham'ın da Ellie'nin de gözleri kamaştı. Aynı anda, sanki bir olay diğerini tetiklemişçesine Graham'ın bir yumruğa dönüşüp geri çektiği eli gazetecinin yüzüne indi.

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Çarşamba, 3 Temmuz 2013, 22.24
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: (konu yok)

Haklıydın. Sonsuza kadar o kumsalda kalmalıydık.

17

Her şey ışıktan bile daha hızlı gelişmişti. Akan sudan, hızlı bir trenden bile daha hızlı. O piksellenmiş fotoğrafla, fotoğrafa eşlik eden hikâye aynı gece internetin uçsuz bucaksız sayfalarına öyle çabuk düşmüştü ki, Ellie'nin aklına bu hıza erişebilecek hiçbir şey gelmiyordu.

Ertesi sabah kucağında bilgisayarıyla yatağında otururken uyuşmuş vaziyette birbiri ardına ekranda beliren makaleleri izledi. Ama onu düşündüren, hikâyenin medyaya yansıyan versiyonu değildi. Anlatılanların gerçekte olanlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Ellie o anı, gazetecinin darbeyi aldığı anda nasıl savrulup bir kukla gibi yere devrildiğini düşünüyordu sadece.

Kafası yere vurduğu anda öyle gür bir ses çıkmıştı ki bunun bir insandan geldiğine inanmak güçtü. Ellie korkuyla, şoka uğramış vaziyette birkaç saniye öylece donup kaldı.

Sonra, adam gözlerini kırıştırtıp olduğu yerde doğruldu. İlk hamle Graham'dan geldi. Özür dilercesine başını iki yana salladı ve ona yardım eli uzattı ama o sırada patlayan bir başka flaşla buz gibi donup kaldı. Dönüp öfke dolu gözlerle diğer fotoğrafçıya baktı.

“Seni pislik,” dedi kel adam, Graham'ın uzattığı eli görmezden gelip kendi başına ayağa kalkarak. Gözü şimdiden kapanmaya başlamış, çizgi gibi kalmıştı ve teni şişip pembe bir yarımaya dönmüştü. Çok geçmeden koyu mor bir tona döneceği belliydi. Adam yüzünü buruşturarak iki parmağıyla gözüne dokundu. Sonra başını vurduğu yeri kontrol etti. Gözleri yeniden Graham'ı bulduğunda yüzünde beklenmedik bir ışıltı vardı; halinden memnun, hatta neredeyse keyifli bir ifadeydi. Ellie istemsizce bir adım geriledi.

“Kendini hazırlasan iyi edersin,” dedi Graham'a. “Seni olduğun gibi aşağı indireceğim.”

Ama Graham o sırada çoktan Ellie'yi kolundan tuttuğu gibi çevirip siyah giysili adamlardan uzaklaştırmaya başladı. Ellie hızlı adımlarla onu takip ediyordu. Arkalarından fotoğraf makinelerinin *klik, klik, klik* sesleri geliyordu. Ama neyse ki ayak sesleri kesildi. Çok geçmeden flaşlar da görünmez oldu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Graham iyice uzaklaştıklarında.

Ellie başını salladı ama adamın birdenbire havluyu kolundan çektiği yer biraz sızlıyordu. O sırada havlusunu geride bıraktığını fark etti. Nedense, az önce yaşananlara rağmen

bir tek bu —çocukluğundan beri kullandığı denizatlı havlusunun bomboş bir yolda öylece durduğu düşüncesi— boğazını düğümledi.

Hava iyice kararmıştı artık ve başları önlerinde, omuzları çökük, öfke ile korku karışımı bir duyguyla hızlı hızlı yürüyorlardı. Hava soğuk değildi ama Ellie'nin dişleri takırdıyordu. Kafasında büyüklü küçüklü bir sürü soru dolaşıyor, ama kulak vermemeye çalışıyordu. Çakal gibi etraflarını saran o adamlar, fotoğraf makinelerinin ardı ardına gelen sesleri... Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Hâlâ takip edildikleri hissini üzerinden atamıyor ve arada bir arkasına bakıp kimsenin peşlerinden gelmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Evlerine yaklaştıkları zaman Graham yavaşlayıp ona doğru döndü. Ellie karanlığın içinde bir an buluşan gözlerinin endişeyle dolu olduğunu gördü. Bir şey söylemek üzere ağzını açıp, sonra acı dolu bir ifadeyle yeniden kapattı.

Ellie çoktan ertesi gün yaşanacakların bir listesini kafasında yapmaya başladı. Graham'ın da aynısını yaptığını biliyordu. Aranacak halkla ilişkiler uzmanları ve avukatlar, menajerleriyle yapacağı konuşma, kaçınılmaz düşüş. Kendi kendine zarar veren bir film yıldızından, herkesin gözü önünde kendini kaybeden bir ünlüden daha ilginç bir şey yoktu insanlar için. Fotoğrafçıların onlara pusu kurmuş olmalarının ya da sinirli tavırlarının hiçbir kıymeti yoktu. Graham'ın onlardan birini yumruklamış olmasından başka bir şeyle ilgilenmeyecekti kimse.

Ellie evlerine doğru baktı. Garaj yolundaki ağaçlara rağmen mutfak ışığının yandığını görebiliyordu. Annesinin onu suda öyle süzülürken bırakıp gitmesinin üzerinden günler geçmişti sanki. Büyük olasılıkla onu merak ediyordu. Bu gece olanları annesine nasıl açıklayacağını düşünmek bile başını döndürmüştü.

Tekrar Graham'a döndüğünde, Graham'ın onu izlediğini gördü. "Özür dilerim," dedi bir süre sonra. Ellie kelimelerin dudaklarından dökülüşünü izledi. Sahildeki o öpücüğü düşünüyordu. O anda aslında piknik yapıyor olmaları gerektiğini fark etti. Bu fikir şimdi öyle uzak görünüyordu ki. Sanki bu planı iki farklı insan yapmıştı.

Ellie başını iki yana salladı. "Senin suçun değil."

"Ama ben işleri daha da berbat ettim," dedi Graham. Sesi dümdüzdü. "Olay daha da büyüyecek şimdi. Hikâye alıp başını gidecek."

"Önemli değil," dedi Ellie. Ama hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordu. Tam da böyle bir durumdan kaçınmak istediği için ondan uzak durmuştu, ama sonunda yine, tüm kalbiyle ve belki de kaçınılmaz olarak onun büyüüne kapılmıştı. Şimdi bir yoyo topu gibi, acımasızca bir oyunda gibi, sonunda yine birbirlerinden koparılmak, birbirlerinin kollarından çekilip alınmak varken, birbirlerine bu kadar yaklaştıklarını düşündükçe bu olanlar hiç mi hiç adil görünmüyordu.

Kalpleri böyle şeylere dayanıklı değildi.

"Gitsem iyi olacak sanırım," demişti Ellie eve doğru dö-

nerek. İkisi de çok gergindi. Graham kendini gülümsemeye zorladı. Ama bir aktörün gülümsemesiydi bu –çelimsiz ve çekingen– ve Ellie, eline uzandığında solup gitti.

“Hey,” dedi ellerini bir an avuçlarında tutarak. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Her şeyi yoluna koyacağım. Bunu halledebilirim, tamam mı?”

Ellie ikna olmuş gibi görünmeye çalışarak başını salladı. Sonra arkasını dönüp onu sokağın ortasında öylece bırakarak garaj yolundan eve doğru yürümeye başladı.

Eve ulaşınca tokmağı çevirmeden önce sırtını kapıya yaslayıp derin derin nefes aldı. Annesinin içeride, mutfakta bir şeyler yaptığını duyabiliyordu. Bir şekilde onunla konuş-tuğu anda kendini koyverip ağlamaya başlayacağını biliyor-du ve buna henüz hazır değildi. Açıklama ve itiraflara, bu gecenin getireceği birtakım ağır sonuçlara hazır değildi. Bo-ğuk bir sesle annesine merhaba deyip çabucak üst kata çıktı.

Odasına girer girmez bilgisayarını alıp yatağında bağdaş kurup Graham’ın ismini aramaya başladı. Onunla ilgili son haberlerde Olivia’yla o gün sandviç dükkânında çekilmiş fo-toğrafları ve iki film yıldızı arasında doğan aşk ilişkisine dair spekülasyonlar vardı ama gözü morarmış bir gazeteciye, kı-rılmış bir fotoğraf makinesine ya da günün birinde başkan seçilmesi muhtemel hiç tanımadığı bir babası olan gizemli, kıızıl saçlı bir kıza dair bir şeyler yoktu henüz.

Ellie kapının diğer tarafından annesine seslenip aç olma-dığını söyleyerek gecenin geri kalanını odasında geçirdi. Sayfanın yenile düğmesine o kadar çok tıkladı ki kelimeler

gözünün önünde bulanıklaşıp anlamsız harf zincirlerine dönüşmeye başladı.

Tam olarak ne zaman uyuya kaldığını bilmiyordu; tek bildiği, uyandığında hava hâlâ karanlıktı. El yordamıyla telefonunu bulup ekrana baktığında saatin beş olduğunu gördü. Önceki gecenin hatırası anında hafızasında canlandı ve endişe içinde hemen bilgisayarına uzandı.

Bu kez her şey oradaydı işte. Hepsi. Manşetleri okurken kalbi eziliyordu: *Graham'ın Garezi*; *Larkin Yumruğunu Sıktı mı Vazgeçmiyor*; *Larkin Zıvanadan Çıktı...* Ellie karnına ağrılar girerek makaleleri tek tek okudu. *Acaba Graham da bunları gördü mü*, diye düşünüyordu. Haberlerin bazıları daha gece on birde, büyük olasılıkla Ellie uyuyakaldıktan hemen sonra internete düşmüştü. Graham'ın, dirseği bir yay gibi gerilmiş, yüzünde karanlık bir ifade, yumruğunu indirmeden hemen önceki bir fotoğrafı da vardı. Ellie arka planda, denizati desenli havlusunun yerde öylece durduğunu görebiliyordu. Ve kendisinin de ufacık bir kısmı fotoğrafa girmişti; bembeyaz bir kol ve kıvrımsı bir-iki tutam saç görülüyordu.

Kendisiyle ilgili kullanabilecekleri bir şey yakalayamadıkları belliydi, ama tüm makalelerde Graham'ın yanında “kimliği belirsiz bir bayan arkadaş” görüldüğü yazıyordu. En azından şimdilik tüm bildikleri buydu ama Ellie henüz rahatlamak için çok erken olduğunu biliyordu. Durum bundan çok daha büyüktü. Sadece bu ve Graham için duyduğu endişe bile yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. Haberlerin bazılarında olası bir davadan söz edilirken, bazıları bunu pu-

suda bekleyen, içindeki canavar uyanmış gibi, ani ve beklenmedik bir tehdit olarak görüyordu. Ellie mahkemelik olmasa bile Graham'ın imajının, kariyerinin, çektikleri filmin büyük bir darbe alabileceğini biliyordu. Onu korumanın, neler olduğunu açıklamanın, onun yerinde kim olursa olsun herkesin aynısını yapacağını anlatmanın bir yolu olsaydı keşke.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Birilerinin, onları beraber görmüş bir turistin, birkaç kuruş para kazanmak isteyen bir kasaba yerlisinin ya da doğru soruları sormasını bilen bir gazetecinin eksik kısımları doldurup sonunda onun kimliğini belirleyeceğinden de emindi. Her şeyin su yüzüne çıkması sadece an meselesiydi.

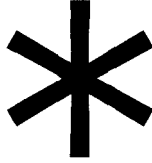
E-postasını açıp Graham'dan bir şey gelmiş mi diye bakmayı düşündü ama o anda onun yazdığı bir şeyi okumaya, daha da kötüsü onun hiçbir şey yazmadığını görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Ellerini klavyenin üzerinden çekip pencereden dışarı baktı. Ufukta, ağaç dallarının kestiği incecik bir ışık huzmesi baş göstermeye başlamıştı.

O gün 4 Temmuz'du. Bugün babasını görmeye gideceği gündü ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan o kadar da emin değildi. Gazeteciler ya da şu ismi cismi belli olmayan internet yazarları ismini öğrenebilirdi. Ya da babasının kapısına dayandığında babası çoktan haberleri duymuş olabilirdi. Uzun süre önce üzeri örtülmüş bir hikâyeyi yeniden canlandırdığı için, vermeye çalıştığı mesajı sekteye uğrattığı ve bir sonraki seçim kampanyasını kötü etkilediği için ona kızabilirdi.

Ellie iç geçirerek bilgisayarının sayfa yenile düğmesine bastı. Graham Larkin’le ilgili altı yeni makale çıkmıştı. Güçlükle yutkunarak tekrar pencereden dışarı baktı. Gökyüzü ufukta yavaş yavaş aydınlanıyordu. Uzaktan martıların çığlıkları duyuldu ve annesinin banyoda açtığı şofben uğuldamaya başladı.

Oraya gitmek çılgınlık olurdu. Annesine söylemeden arabayı almanın bir yolunu bulmalıydı. Kasabadaki festival bitmeden önce de dönmek zorundaydı. Ortalarda olmadığını kimse anlamamalıydı. Babasının nerede kaldığını öğrenmeliydi ve ondan para isteyecek cesareti toplamalıydı. Oraya varana kadar hikâyenin duyulmayacağını ve her şeyin yolunda gideceğini ummaktan başka, elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bacaklarının, sesinin ya da sinirlerinin onu yarı yolda bırakmaması için dua ediyordu.

Ve bunu gerçekten yapacaksa –bu ihtiyatsız yolculuğa çıkacak, işleri yoluna koymak adına zavallıca bile olsa böyle bir işe kalkışacaksa– bunu şimdi, hemen yapmalıydı.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: arşamba, 3 Temmuz 2013, 23.01
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: (konu yok)

O kadar geç sayılmaz. Sen krakerleri al. Ben de takma bıyığı getireyim.

18

Graham'ın buna şaşmaması gerekiyordu ama otel odasının kapısını açıp da Harry'yi pencerenin yanındaki koltukta otururken bulunca kalbi çıkacak sanarak, korkuyla elini göğsüne götürdü.

“Tanrı aşkına,” dedi soluk soluğa. Harry sadece parmağını kaldırıp telefonda olduğunu işaret etmiş ve Graham'a düşünceli bir bakış fırlatmıştı. Graham avuçlarının içini gözlerine bastırarak yatağın ucuna oturdu.

Harry'nin konuşmalarından neler olduğunu çıkarmak mümkün değildi. Sonunda telefonu kapattığında ikisi de bir süre konuşmadı. Graham başını kaldırıp sağa sola atılmış giysilerin ve tepeleme kirli çorapların, yığın yığın pizza kutularının ve oda servisi tepsilerinin üzerinden menajerine baktı. Harry'nin seyrelmiş saçları karman çorman olmuştu ve gözünde her zamanki lenslerinin yerine gözlükleri vardı. Ya-

nındaki sehpa da bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Harry'nin internette ne aradığını bilmesi için ekranı görmesine gerek yoktu ama haberlerin bu kadar hızlı yayılmasına şaşırılmamak elde değildi. Ama belli ki Harry olayların üzerinden daha bir saat bile geçmediği halde her şeyi öğrenmişti.

“Buraya nasıl girdin?”

Harry burnunun üzerine dokundu. “Resepsiyondakilere büyük olasılıkla sarhoş olduğunu ve odada sızıp kalmış olabileceğini söyledim.”

Graham kaşlarını çatı. “Neden böyle bir şey söyledin ki?”

“Bir fotoğrafçıyı yumruklaman için başka bir neden düşünemiyorum da ondan,” dedi Harry ve şaka yaptığı belli olduğu halde odanın diğer tarafından Graham’a baktığında yaklaşan medya fırtınasının sıklıkla yüzünden okunuyordu.

“Gördüğün gibi sarhoş değilim,” dedi Graham ve başıyla bilgisayarı işaret etti. “Bir şeyler çıkmış mı?”

“Henüz değil,” dedi Harry.

“O zaman sen nasıl...”

“Mitchell aradı.”

Graham boş gözlerle Harry'ye baktı.

“Sürekli gazetecilerle dolaşan şu asistan,” diye açıkladı Harry. “Bu haber virüs gibi yayılacak.”

Harry'nin elindeki telefon çalmaya başladı. Harry numaraya bakıp telefonu kenara bıraktı. Holde, yan tarafta kalan ailenin odalarına döndüğünü duymuşlardı. Birkaç gece önce otele giriş yaptıkları gün ilk kez holde Graham'la karşı-

laştıklarında hepsi donup kalmıştı. İlk önce baba kendini toparlamıştı ve ellerini ağzına kapatıp heyecanla, “Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,” deyip duran küçük kıızıyla ablasını asansöre doğru itmişti. Holün diğer tarafındaki asansöre ulaştıktan ve kapılar üzerlerine kapandıktan sonra bile iki kızın çılgınlıkları hâlâ duyuluyordu. Graham gülümsemeden edememişti.

Lobideki sehparların üzerinde duran yerel gazetenin ön sayfasında resmini gördüklerinde kim bilir ne düşüneceklerdi. Bu, yarın olmasa, öbür gün olacaktı. Fotoğraf karanlık çıkmış olmalıydı. Büyük olasılıkla net değildi. Fotoğrafın altında da kesin aptal, dramatik bir manşet olacaktı: *Larkin Sayesinde Işıklar Karardı*, filan gibi.

“Adamın fotoğraf makinesini kırdığın yetmemiş miydi?” diyordu Harry o sırada. Graham inleyerek başını arkaya attı. “Bir de üstüne yumruk mu atman gerekiyordu?”

“Biliyorum,” dedi Graham. “Ama burnumun dibine kadar girmişti. Hepsi üzerime çullanmıştı. Resmen bizi takip ediyorlardı.”

Harry bu son cümleden sonra başını kaldırdı. “Biz derken?” dedi tek kaşını kaldırarak. “Dur tahmin edeyim...”

“Tahmin etmene gerek yok,” dedi Graham, Harry’nin gözlerinin içine bakarak.

Harry’nin yüzünde tatsız bir ifade belirdi. Elini ensesine götürdü. Graham, Harry’nin o sözleri söylememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu: *Sana söylemiştim*. Ama içinden geçenler gözlerinden okunuyor ve Graham onun

haklı olduğunu biliyordu. Ellie'den uzak durmalıydı. Ama onun pişmanlığının sebebi başkaydı. İmajının zedelenmesi Graham'ın umurunda bile değildi. Mick'in bütün bu olanlara göstereceği tepkiyi bile düşünecek hali yoktu. Tek düşünebildiği Ellie'ydi. Tek istediği, işleri onun için yoluna koymaktı.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu doğrularak. “Bu işin üzerini örtebilir miyiz? Ya da bir şekilde durumu düzeltebilir miyiz?”

“Ben de ona uğraşıyorum,” dedi Harry. “Sadece fotoğraflar olsa neyse...”

Graham'ın bunun ne anlama geldiğini sormasına gerek yoktu. “Yani adamı yumruklamasaydım demek istiyorsun.”

Harry'nin telefonu yine çalmaya başladı. Bu kez telefonu kulağına götürdü. “Evet,” dedi ve sonra sessizce karşı tarafı dinlemeye başladı. Graham ayağa kalkıp banyoya gitti, suyu açıp yüzüne soğuk su çarptı. Soğuk suyun şok etkisiyle günün olaylarını unutmaya çalışıyordu.

Sonra ellerini lavabonun kenarlarına yaslayıp öne doğru eğildi. Kumsala gittiği için kendine öyle kızgındı ki. Ama onun için çizdiği resmi annesinin dükkânının vitrininde tüm o şiirlerin arasında görünce, içinde uyanan bir şeyler onu o koya gitmeye itti. Orada yaşananların hiçbirinden pişmanlık duymuyordu. Ellie'nin göğsünde, kollarının yaslandığı yerde bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyordu.

Banyonun ışıklarının altında yumruğunun fotoğrafçının elmacıkkemiklerine inen yerini inceledi. Odada Harry'nin

öfkeyle yükselen sesini duyabiliyordu.

“Haber çoktan duyulmuş,” dedi bir süre sonra banyonun kapısında belirerek. “Herkes olanları yayınlıyor.”

Graham acıyan elinin üzerinden akıp giden sudan başını kaldırıp ona baktı. “Peki ya o?” diye sordu sesinin titrememesi için uğraşarak. “Onun fotoğrafını çekebilmişler mi? İsmi öğrenmişler mi?”

“Kimliği belirsiz bir bayan arkadaş sadece,” dedi Harry. “En azından şimdilik.”

Graham derin bir iç geçirdi. “İyi,” dedi. “En azından bunu kontrol altında tutabilir miyiz?”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Buna şüphem yok,” dedi Graham musluğu kapatıp havluya uzanarak. “Bunu yapmamalıydım. Tamamen benim hatam.”

“Bu doğru,” dedi Harry. Ama kapıya yaslanmış, orada öylece dururken gözlerinde her zamankinden farklı, şefkatli bir ifade vardı. Şu anda öfkeden kuduruyor olmalıydı. Graham onun bundan çok daha küçük şeyler karşısında deliye döndüğünü görmüştü; bir park cezası yüzünden, işbirliğine yanaşmayan bir hakla ilişkiler uzmanı yüzünden, ağgözlü bir prodüktör yüzünden mesela. Hatta bir keresinde sırf eşek şakaları yapmaktan hoşlanıyor diye bir çocuk yıldıza köpürmüştü.

Graham o güne kadar büyük skandallara bulaşmamayı başarmıştı, Harry o anda öfkeden mosmor olsa yeri ydi. Avukatlarla o uğraşacaktı, dava açmamaları için fotoğrafçılara

onun yalvarması gerekecekti. Sonraki birkaç gün boyunca halkla ilişkiler uzmanlarıyla elbirliği yapıp gazetecilerin suyunu gitmesi gerekiyordu. Olanlara rağmen herkesi Mick ve Graham'ın filme odaklandıklarına ikna etmesi gerekiyordu. Ellie'nin sırlarının pazara dökülmemesi için uğraşacak, konuyla ilgili her türlü bilgi kırıntısının üzerini örtmeye çalışacaktı, ki bu hiç kolay değildi. Bu gibi şeyler balık gibi, insanın elinden kayıverebilirdi.

Kaskatı olmuş çenesinde ve seğiren gözünde içten içe kabaran o öfkenin izleri görölüyordu, ama bir yandan da alışılmadık bir biçimde kendini tutuyordu. Graham bunun için ona minnettardı.

“Git oraya buz koy,” dedi Harry, Graham'ın şimdiden morarmaya başlayan elini işaret ederek. “Benim işimi de bana bırak.”

Elindeki telefon tekrar çalmaya başladı. Telefona bakmadan önce de Graham'a göz kırptı. Şimdi odaya geri dönerken dikkatle hattın diğer ucundaki insanı dinliyordu. Graham yapacak başka hiçbir şeyi olmadığı için dolabın yanındaki buz kovanını aldı, hole çıkıp sırtını kapıya yaslayarak öylece durdu.

Graham sürekli böyle şeyler yapan aktörler olduğunu biliyor ve bu insanların hiçbirinin yarattıkları kargaşayı ya da bütün bu pisliği temizlemek zorunda olan menajerlerini düşündüğünü zannetmiyordu. Hele de yumruk attıkları adamı hiç. Olayların başka türlü gelişmesi mümkün olmasa da Graham daha önce kimseyi yumruklamamıştı ve o ses –ke-

miğin kemiğe değdiği anda çıkan o çatırtı– şimdi bile kulaklarında çınılıyordu.

Boş buz kovalarını futbol topu gibi kolunun altına alıp koridorun diğer tarafına doğru yürüdü. Makinenin önünde buz küplerinin takır tukur kovaya düşerek havada buğulanmasını izledi ve sonra yumruğunu kovanın içine batırarak acıyla yüzünü buruşturdu.

Odaya geri döndüğünde Harry iki büküm halde bilgisayarın karşısında oturuyordu. Yanındaki telefon hoparlördeydi ve Graham Halkla İlişkiler Müdürü Rachel’in o tanıdık sesiyle haber kaynaklarının bir listesini sıraladığını duydu.

“Hepsi?” diye sordu Harry. Sesi kaygılıydı.

“Bir saat içinde,” dedi Rachel. “Kırılan fotoğraf makinesi de işleri kolaylaştırmadı.”

“Özür dilerim,” dedi Graham kendini yataklardan birinin üzerine bırakarak. O anda Rachel’in sesinin, tüm tavrının bir diyapazon gibi değiştiğini ve birdenbire cıvı cıvı hale geldiğini duyabiliyordu.

“Selam tatlım,” dedi. “Senin orada olduğunu bilmiyordum.”

“Evet,” dedi Graham. “Buradayım.”

“Neler oldu öyle?” diye sordu Rachel zoraki bir neşeyle. “Sen normalde benim en kolay müşterimsindir.”

Graham bu soruya nasıl cevap vereceğini bilecek halde görünmüyordu herhalde ki, bir şey söylemesine gerek kalmadan Harry araya girdi. “Seni sonra ararız Rach, tamam mı? Bizi durumdan haberdar et.”

Harry telefonu kapatınca Graham'a döndü. "Berbat görünüyorsun," dedi. "Neden bir duş almıyorsun? Uzun bir gece olacak."

Graham duş aldıktan sonra sahilde giydiği o kumlu şortu ve üzerine okyanusun tuzlu kokusu sinmiş çizgili polo tişörtü giydi. Banyodan çıktığında Harry yine telefundaydı. Graham sırtüstü yatağa uzanıp konuşmanın diğer yarısını dinledi. Tüm o seslere rağmen –Harry'nin bir alçalıp yükselen sesine, sehpanın üzerinde çalıp duran telefona ve bilgisayarın durmaksızın devam eden uğultusuna rağmen– Graham'ın rüyasız bir uykuya dalması çok sürmedi.

Uyandığında hava hâlâ aydınlanmamıştı ve Harry odanın diğer ucunda, kucagında bilgisayarla oturuyordu. Yüzü ekranın beyaz ışığıyla aydınlandı. Graham hiçbir şekilde o ekrandakileri görmek, gece boyunca neler olduğunu öğrenmek istemiyordu. İnsanların onun hakkında ne dediği umurunda bile değildi; tek endişesi Ellie'ydi.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu doğrulup gözlerini ovuşturarak. Harry irkildi. Uykulu gözlerle ona baktı.

"Seninle ilgili mi?" diye sordu. "Sürüyle. Görmek ister misin?"

Graham başını iki yana salladı. "Ya o?"

"Hâlâ bir şey yok," dedi Harry yorgun bir gülümsemeyle.

Graham o anda rahatladığını hissetti. "Sen harikasin."

"Bana onca parayı bunun için ödüyorsun."

"Kesinlikle," dedi Graham. Sonra banyoya girip lava-

bonun başında durdu. Aynada gözleri kıpkırmızıydı ve çenesindeki sakalları hafif belirginleşmişti. Bu haliyle gerçekten de etrafta dolaşıp gazetecileri yumruklayan, ürkütücü bir adama benziyordu. Birdenbire, temiz hava almak için yanıp tutuştuğunu hissetti.

“Bir yürüyüşe çıksam olur mu?” diye sordu odaya dönünce. Harry gözlerini bilgisayardan kaldırmadan başını salladı.

“Tabii,” dedi. “İşleri kontrol altına aldım zaten.”

“Harika,” dedi Graham eşofman üstüne uzanarak. “Çok sürmez.”

Sessizce kapıyı arkasından kapatıp hızlı adımlarla koridoru geçip asansöre bindi. Sonra hızla lobiden geçip yeni yeni uyanan dünyaya, turuncuya çalan gökyüzüne ve sabah serinliğine adım attı. Bir an kaldırımında öylece durup güm güm atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Otel kasabanın yeşillik alanının diğer ucunda, dükkânların ve limanın üzerindeydi. Graham başını kaldırıp yukarı baktığında kasabanın şimdiden hareketlenmeye başladığını görünce şaşırdı. Bu saatte sadece bir-iki balıkçı ya da belki koşuya çıkmış birkaç insan görmeyi umuyordu, ama her tarafta çardakların yanına masalar kuran ve arabalarından kutular indiren insanlar vardı. Birkaç çocuk uykulu gözlerle çimenlerde dolanıyordu. Uzakta, tasma sokak lambalarından birine bağlanmış bir köpek havlamaya başladı. Graham’ın bunun Avcı olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

Gözleri Ellie’yi aradı; içinde dizginlenemez bir panik

duygusunun kabardığını hissediyordu. Dışarı çıkmadan önce hakkında çıkan haberleri okumuş olsaydı belki kendini bu kadar çıplak hissetmezdi. Ama şimdi bütün dünya onun bilmediği bir şeylere vâkıftı sanki. Herkes önceki gecenin olaylarına dair gazetelerin ve internet sayfalarının yazmayı seçtiği detaylardan haberdardı.

Yeşillik alanın diğer tarafında bir kadın masa örtüsünü yaymak için rüzgârla cebelleşiyordu. Masa örtüsünün renklerini –o muhteşem kırmızı, beyaz ve mavi tonları– görünce bir anda aklı başına geldi.

Bugün 4 Temmuz'du.

Ellerinde kurabiye ve kek tepsileriyle bir grup kadın yanından geçti. Ne yapacağını bilemeden felç geçirmiş gibi orada öylece duran Graham'ı fark edemeyecek kadar meşguldüler. Odaya dönüp hikâyenin ne kadarının yayınlandığını öğrenmek için Harry'yle konuşması gerektiğini biliyordu. Fotoğrafları inceleyip endişelenmemeleri için anne babasını aramalıydı. Bunun düşüncesi bile dizlerini titremeye yetti. Halkla ilişkiler müdürünü arayıp izleyecekleri stratejiyi konuşmalıydı. Mick'e neler olduğunu anlatıp fotoğrafçıdan özür dilemeli ve işlediği suçun sorumluluğunu üstlenmeliydi.

Ama o anda tek yapmak istediği diğer yöne doğru koşmaktı.

Pankartın bir ucunu çardağa bağlamak için bir sandalyenin tepesine çıkmış olan Bayan O'Neill'i görünce Ellie'nin planları geldi aklına ve iyice düşünüp tartmaya kalmadan kendini sokaktan aşağı doğru koşarken buldu. Yüzünü kapa-

mak için eşofmanının kapüşonunu başına çekti ve elleri cebinde, hızla parti hazırlıkları yapan insanların yanından geçip gitti. Sokağın diğer ucuna ulaşınca liman yoluna döndü ve dingin suların üzerinde usul usul ilerleyen teknelerin önünden geçti. Kutlamalar için hazırlanacak ıstakozlar çoktan tutulmuştu ve her zaman bu saatlerde yoğun olan limanda sakinlik hâkimdi. İnsanlar daha sonra havai fişekleri izlemek için buraya geri dönecekti tabii ama bu saatte filmin teknesi Yaşasın Balık bile Graham gibi tatildeydi ve uykulu bir halde suyun üzerinde süzülüyordu.

Graham, Ellie'nin evine ulaştığında sabah serinliği geçti. Ellie'nin uyuyor olabileceğini, çoktan yola çıkmış olabileceğini ya da içeride bir şeylerle meşgul olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden köşeyi dönüp garaj yoluna girip de onu garaj kapısının önünde görünce şaşırdı. Garajın açık kapısı başının üzerinde bir çerçeve gibiydi adeta. Elinde küçük bir sırt çantası vardı ve diğer eliyle, uzun yıllardır kullanıldığı belli olan, üzeri tuzdan paslanmış arabanın kapısına uzandı.

“Selam,” diye seslendi. Ellie irkilerek arkasını döndü. Gözleri kocamandı ve utançtan yanakları kızarmaya başlamıştı bile. Ama sesin Graham'a ait olduğunu görünce rahatlayıp gerginlikle güldü.

“Seni annem zannettim,” dedi arabanın kapısını açıp sırt çantasını içeri bırakarak. Üzerinde bir kot pantolon ve mor bir askılı bluz vardı. Güneş gözlükleri başının üzerinde duruyordu ve önceki günü plajda geçirmenin mirası olarak yanaklarına binlerce çil yayılmıştı.

“Hep annelerle karıştırırlar beni zaten,” dedi Graham yanına gidip arabanın kaportasına yaslanarak. “Bu rol üstüme yapıştı işte.”

Ellie gülümsedi ama çok geçmeden yüzü tekrar düştü. “Gördün mü?”

Graham neden bahsettiğini biliyordu. “Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “O cesareti bulamadım henüz. Ama Harry senin isminin geçmediğini söyledi.”

Ellie gözlerini yere indirdi. “En azından şimdilik.”

İkisi de bir an için sessizliğe gömülmüşlerdi. Sonra Ellie boğazını temizledi.

“Benim gitmem gerek,” dedi.

Graham başını salladı. “Ben de geliyorum.”

Ellie ona sert bir bakış fırlattı. “Hayır, gelmiyorsun.”

“Kaçta gidiyorsun?” diye sordu Graham sanki onu duymamış gibi. Ama Ellie kaşları çatık halde, gözlerini kısarak ona bakıyordu.

“Anlıyorum,” dedi. “Sanırım bugün burada olmak istemiyorsun. Ama dün geceki olaylar her şeyi değiştirdi. Bu çok önemli ve sen çok dikkat çekiyorsun.”

“Sana söyledim,” dedi Graham gülümsemeye çalışarak. “Kendimi kamufle edecek bir şeyler giyerim.”

Ellie başını tekrar iki yana salladı. “Üzgünüm.”

Ellie arkasını dönüp eve doğru yürümeye başlayınca Graham da peşinden gitti. “Ne olacağını sanıyorsun ki?”

Ellie arkasını dönüp ona baktı. Yeşil gözleri onu ölçüp tartıyordu. “Bir milyon şey olabilir,” dedi. “Benzin almak

için durduğumuzda biri seni tanıyabilir. Yan taraftaki arabada on iki yaşında bir kız seni görüp bütün arkadaşlarına mesaj yazmaya başlayabilir. Fotoğrafçılar motosikletleriyle bizi takip edebilir.” Durdu ve başını iki yana salladı. “*Seni* yani,” dedi. “Fotoğrafçılar seni takip etmeye başlayabilir. Bu durum benim için eküri olarak yanımda Graham Larkin olmadan da yeterince zor zaten.”

İsmi tanımadığı birinden bahseder gibi söylemesi Graham’ın içine dokundu, ama geri çekilmeye niyeti yoktu. Şimdi mutfaktaydılar ve Ellie buzdolabının kapağını açarak raflara bakıyordu. Dolabı neden açtığını bile unutmuş gibiydi. Graham da geçip arkasında durdu. Buzdolabından gelen soğuğu çıplak bacaklarında hissedebiliyordu.”

“Bunu kendi başıma yapmam gerek,” dedi Ellie. Sesi sakın ve yumuşaktı.

Graham durduğu yerden bembeyaz omuzlarını kaplayan çilleri görebiliyor ve şampuanının kokusunu alabiliyordu; lavanta gibi, tatlı bir kokuydu bu. Güçlkle yutkundu ama bir şey söylemedi.

Bir süre sonra Ellie başını iki yana sallayarak, “Fazla dikkat çekiyorsun,” dedi tekrar ama bu kez sesi çatallanmıştı ve Graham ona bir adım daha yaklaştı.

“O zaman arabayla gitmeyiz biz de,” dedi. Plan yavaş yavaş kafasında şekilleniyordu.

Ellie usulca döndü, Graham’la buzdolabının kapağının arasında duruyordu. “Neyle gideceğiz peki?” diye sordu ve Graham gülümsedi.

“Tekneyle.”

Kimden: EONeill22@hotmail.com
Tarih: Perşembe, 4 Temmuz 2013, 07.18
Kime: GDL824@yahoo.com
Konu: (konu yok)

**Biraz gecikeceğim ama limanda görüşürüz. Sanırım seni tak-
ma bıyığından tanıyabilirim...**

19

Bir saat sonra limanda buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Graham, *Yaşasın Balık*'ın sahne ekipmanları karavanında duran anahtarları da dahil olmak üzere kasabadan birkaç şey almaya gitti. Ellie de bilgisayarının başında Henley'den Kennebunkport'a gitmek için iyi bir rota ayarlamaya çalışıyordu. Görebildiği kadarıyla hızlı ilerleyebilirlerse iki saatten biraz fazla bir süre içinde oraya varabilirlerdi. Saat daha yedi bile değildi; bu yüzden haberler erkenden su yüzüne çıksa bile herkes her şeyi öğrenmeden önce orada olabilirlerdi.

Dışarıda gökyüzü mükemmel bir yaz günü için hazırlıklara başlamıştı bile. Deniz muhteşem, masmavi bir halı gibi göz alabildiğince uzanıyordu. Ellie kasabaya doğru yürürken sırt çantası omuzlarında giderek ağırlaştı. Ekstra bir dondurma külahının faydalarını (kalsiyum) ya da birkaç dakika fazla uyumanın yararlarını (enerji) sayar gibi kurdukları bu planın onlara sağlayacağı artıları düşünüyordu. Tekneyle

gitmeyi tercih etmelerini mantıklı gösterecek bir düzine sebep sayabilirdi ama bunların en önemlisi, Ellie'nin önceki planında kafasını kurcalayan en önemli çelişkiyi ortadan kaldırmasıydı; şimdi annesinin arabasını almasına gerek kalmamıştı. Sabah Graham bir biçimde çıkageldiğinde hâlâ bu konuyu nasıl halledebileceğini düşünüyordu. O anda öyle kendinden emin ve kararlıydı ki, Ellie kontrolü ona bırakmıştı.

İşin doğrusu oraya nasıl gittiğinin bir önemi yoktu. Arabayla, tekneyle ya da bir sıcak hava balonuyla bile seyahat edebilirdi. Oraya nasıl varırsa varsın sonunda aynı şey olacaktı; babasıyla yüzleşmesi gerekecekti. Babası –gözlerinde şaşkın bir bakışla ya da daha kötüsü rahatsız olmuş, ilgisiz bir tavırla– onun kim olduğunu çıkarmaya çalışırken onun karşısında durduğunu düşünemiyordu bile.

Ellie'nin oraya gitmeyi istemesinin sebebi basitti, ondan para istemeyi planlıyordu ama bir yandan da durumun bundan daha karmaşık olduğunu biliyordu.

Kasabaya yaklaşırken ağaçlar seyrekleşiyor, yol denize doğru kıvrılıyordu. Normalde her zaman teknelerin sesleri duyulurdu –o gür, birbirini ardına çalınan çanlar ve klakson sesleri– ama şimdi sadece kasabanın yeşillik alanında toplanmış bandonun ahenksiz sesleri duyuluyordu. Ellie uzakta kırmızı, beyaz ve mavi tonlarının yarattığı curcunaya bakıyordu. Kutlamaları renklendiren her zamanki yemek, müzik ve oyun kaosu işte. Tüm bunları kafasına iyice kazımaya çalışıyordu çünkü daha sonra annesi bütün gün nerede olduğunu sorduğunda onun dikkatini dağıtmak için bu detaylardan yararlanabilirdi.

Kepenleri hâlâ kapalı olan yem dükkânının yanından hızla geçip uzun iskeleye adım attığında teknede Graham'ı görebilmek için başını uzattı. Çekimler süresince film ekibi-ne limanda öncelik verilmişti ve tekne en önde duruyordu. Ellie limandan sessiz sedasız ayrılmanın bu işin en zor kısmı olacağını biliyordu. Bütün herkes kasaba meydanında olma-lydı ama çok geçmeden diğerleri de teknelerine doluşacaktı. Bugün denize açılma ve yiyip içme, hava kararıp havai fişek-ler gökyüzüne yollanana dek yakıcı güneşin altında gezip eğ-lenme günüydü. Şimdilik birilerine görünseler bile planlarını kimsenin tahmin edemeyeceğini bildiği için içi rahatı; şu an-da tek düşünmesi gereken annesiydi.

Limanın parmaklıklarla çevirili kapısına ulaştığında El-lie yolun başında Quinn'i görünce şaşırdı. Onu burada, tam da o anda görünce kafası karıştı. Ne diyeceğini, ne yapacağı-nı bilemiyordu. Aslında oldukça uzaktaydı, belki onu görme-miş gibi yapabiliirdi ama göz göze geldiklerinde Quinn'in ya-vaşladığını, bir an için durakladığını gördü. Ellie usulca gü-lümsedi ve tereddütle birkaç metre ötesinde öylece durdu. İskeleye yolu ayıran sarı çiçeklerin iki ucundan birbirlerine bakıyorlardı şimdi.

"Merhaba," dedi Ellie. Quinn kibarca gülümsedi. Üze-rinde Gökkuşağı Dondurma'nın mavi tişörtü vardı. Ellie bunu hemen tanıdı.

"Lekeyi çıkarmışsın," dedi sırtarak. O anda Quinn'in göz-lerinde daha önce özenle bastırıp gizlediği bir şey canlandı.

"Tam olarak değil," dedi tişörtün etek ucunu çekiştirip

inceleyerek. “Ama diğerlerinin hepsi kirliydi.” Sonra başını kaldırıp ona baktı. Sanki bir şeyi ölçüp tartıyor gibiydi. “Senin tişörtünü geri vermedim daha.”

“Sende kalsın,” dedi Ellie. Quinn gülümsedi, bu kez gerçek bir gülümsemeydi bu. “Kostüm danışmanın olarak hiç değilse bu faydam olsun.”

“O gün tam bir felaketti,” demişti Quinn. Ellie sadece milkshake olayından bahsetmediğinin farkındaydı. O gün olanların hepsini, film karavanları kasabaya geldiğinden beri yaşanan her şeyi kastediyordu aslında.

“Dinle...” diye söze girdi Ellie. Ama Quinn sözünü kesti.

“Partiye geleceksin, değil mi?” diye sordu. Sesi neşeliydi. Küçüklüklerinden beri her sene kutlamalara birlikte giderlerdi. Kasabanın yeşillik alanına gidip bir ellerinde fincan kekler, bir ellerinde maytaplar partinin tadını çıkarırlardı. On yaşındayken bir kutu kestanefişiği çalıp gecenin sonunda kumsala giderek fişekleri bir bir ateşlemişlerdi. O günden sonra bu bir gelenek haline gelmişti. Bu yaz olanlar yüzünden Ellie bu geleneklerinin maziye karışacağını düşünmüştü. Ama şimdi Quinn’in gözlerine bakınca bundan emin değildi artık.

Gözlerini teknelere doğru çevirdi. “Bilemiyorum,” dedi sessizce. Boğazının düğümlendiğini fark edince şaşırdı. Keşke Quinn’e nereye gittiğini söyleyebilseydi. Her zaman tüm zorlukları birlikte atlatmışlardı, bugüne dek tüm maceralarda ve tüm gezilerde beraberlerdi. Şimdi ise aralarına korkunç

bir uzaklık girmişti. Ellie son birkaç haftada kaçırdıkları hikâyeleri, birbirlerine anlatamadan yaşadıkları küçük ya da büyük dönüm noktalarını düşünmek bile istemiyordu.

Quinn'in kaşları çatıldı. "Bilmiyor musun?"

"Halletmem gereken bir iş var," dedi Ellie olabildiğince dürüst olmaya çalışarak. "Ama zamanında geri dönmeyi umuyorum."

Ellie gözünün ucuyla diğer taraftan Graham'ın yaklaştığını görebiliyordu. Neyse ki tekneye doğru yönelmişti. Yeniden Quinn'e döndü. "Sen gidiyor musun?"

Quinn başını salladı.

"Devon'la mı?"

"Tabii ki." Sesi bir an haşın çıkmıştı ama kendini toparladı. Bir an tereddüt edip başını öne doğru eğdi. "Ya Graham?"

"Bilmiyorum," dedi Ellie. Gerçekten de bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Quinn düşünceli görünüyordu. Son zamanlarda karşılaştıklarında takındığı o sert ifade yoktu yüzünde. "Eh, belki karşılaşırız o zaman."

"Umarım," dedi Ellie çok da hevesli görünmemeye çalışarak ama birdenbire o anda her şeyi eski haline döndürmek için inanılmaz bir istek duydu. Kumsalda oturup kestanefişeklerinin döne döne karanlığın içinde kaybolmasını izlemeyi, yanında Quinn'in olmasını istiyordu. Ama bu Quinn'in değil. Eski Quinn'in. En yakın arkadaşını geri istiyordu.

"Geç kalıyorum," dedi Quinn. Bu dünyanın en kötü ve-

dalaşmasıydı herhalde. “Gitmem gerek.”

“Tamam,” dedi Ellie. “Seni görmek gerçekten de güzeldi.”

Quinn’in yüzündeki ifadeyi anlamak güçtü. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi; öyle ki Ellie hiçbir cevap vermediğini sanmıştı önce. Ama, “Mesajını aldım,” dedi sonunda. “Henüz geri dönme fırsatım olmadı...”

“Önemli değil,” dedi Ellie hemen. Quinn yine tereddüt içinde uzunca bir süre bir şey söylemedi. Sonra başını salladı. Gözlerinde yumuşak bir ifade vardı.”

“Bugün hava sıcak olacak,” dedi. “Güneş kremi sürmeyi unutma.”

Ellie gülümsedi. “Unutmam,” dedi. Ama o anda içinden şu sözler geçiyordu: *Yeniden hoş geldin.*

Limanın kapısına yaklaşırken tuhaf bir hafiflik hissediyordu. Tekneye doğru hızla süzülüyor gibiydi. Martıların neşeli sesleri cılız dalga seslerine karşılıyor, her şey güneşin altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Sabah sanki içine konacak malzemeleri bekleyen bir çırpma kâsesi gibiydi; içinde bin bir olasılık barındırıyordu. Bir sürü yeni şeye gebeydi.

Gemi doklarına açılan kapıdan girdiği zaman Graham’ı teknenin yanında beklerken buldu. Üzerinde önceki günden kalma kırış kırış giysiler olmasına rağmen öyle yakışıklı görünüyordu ki Ellie tedirgin oldu. Birbirlerinden ayrıldıkları süre zarfında Harry’yle konuşup konuşmadığını, yeni bir şeyler öğrenip öğrenmediğini anlamaya çalışarak onu süzdü ama yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı işte. Görünüşe

bakılırsa bu gülümseme yalnız onun içindi.

“Rastgele,” demişti Graham, Ellie’ye elini uzatarak. “Denize açılmaya hazır mısın?”

“Tekneyi almana bir şey demediler mi?” diye sordu Ellie. Graham’ın elini tutup ondan yardım alarak limandan teknenin sancak tarafına zıpladı ve iç kısımdaki ahşap döşemelere bastı. Tekne uzaktan görüldüğünden daha büyük ve eskiydi. Ellie sadece eskitilmiş süsü verildiğini sanıyordu ama gerçekten yaşlıydı. Nedense bu botun gerçek bir ıstakoz teknesi yerine sahte bir film malzemesi olacağını sanmıştı.

“Kesinlikle,” dedi Graham neşeyle. O da Ellie’nin arkasından tekneye adım attı.

Su sakın görünüyor ama Ellie şimdiden teknenin ayaklarının altında sallandığını hissedebiliyordu. Sırt çantasını iskele tarafındaki banka bırakırken Graham’ın omzuna tutundu. Ön kısımda cam rüzgârlıklı küçük bir kabin ve kaptan için eski moda bir dümen vardı. Arka kısımda ise üst üste ıstakoz tuzakları duruyor, kırmızı şamandıralar dalgalarla bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu.

Ellie güvertenin farklı yerlerine sıkı sıkı bağlanmış hatlardan birinin üzerinden atladı. Tepedeki bandonun sesleri denizde yankılanmaya başladı. Bütün gün müzik çalacaklardı. Ellie o öğleden sonra ya da akşam döndüklerinde bile onların şarkılarını yine aynı enerjiyle söyleyeceklerini biliyordu. Güçlü, gür ve vatansever duygularla dolu. Bu, tam da denize açılırlarken güzel bir uğurlama olmuştu.

“Hazır mısın?” diye sordu Ellie dümenin başındaki düğ-

meleri inceleyen Graham'a bakarak. Elinde sallanan anahtarlığın ucunda, anahtar denize düşerse diye turuncu, batmaz bir top bağlıydı.

"Tabii," dedi Graham anahtarı Ellie'ye uzatarak.

Ama Ellie boş gözlerle ona baktı. "Tekneyi sen kullanacaksın sanmıştım."

"Ne?"

Ellie başıyla hâlâ aralarında duran anahtarlığı işaret etti. "Sen kullanmıyor musun?" dedi. "Fikir senden çıkmıştı."

Graham başını iki yana salladı. "Bu bir ıstakoz teknesi," dedi. Ellie cevap vermeyince gözlerini kocaman açtı. Sanki Ellie ortadaki bariz şeyi göremiyormuş gibi. "Sen Maine'densin ya," dedi sonunda.

"Yani bir ıstakoz teknesini nasıl kullanacağımı bildiğimi mi sanıyordun?"

"Şey, evet," dedi Graham. "Bilmiyor musun?"

"Sence ben bir balıkçıya benziyor muyum?" diye sordu Ellie kaşlarını çatarak. "Tekne kullanmayı bildiğini zannediyordum. Geçen gün seni dümenin başında gördüm."

Graham boş gözlerle ona baktı. "Ne zaman?"

"Çekim yaparken."

"O film icabı," diye sızlandı Graham. "Rol yapıyordum."

Ellie iç geçirdi. "Madem tekne kullanmayı bilmiyorsun, sana tekneyi nasıl emanet ettiler?"

"Tekneyi bana verdiklerini söylemedim ki."

Ellie'nin bunun ne anlama geldiğini kavraması biraz za-

man aldı. Anlayınca da uzanıp Graham'ın omzuna bir yumruk attı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Anahtarları çaldın mı yani?"

"Sana söyledim," diye açıklamaya çalıştı Graham, eliyle Ellie'nin vurduğu yeri ovuşturarak. "Tekneyi almama kimse bir şey demez."

Ellie'nin ağzı bir karış açıldı. Sonra ağzını kapatıp arkasını döndü ve teknenin diğer tarafına yürüdü. Kasabayı izlerken annesinin arabasını almak için çok geç olup olmadığını düşünüyordu.

O sırada Graham yanında bitiverdi.

"Sorun değil," dedi. "Biraz biliyorum aslında."

"Nasıl yani?" diye sordu Ellie ona bakmadan.

"Çekimlerden önce bir-iki ders aldım. Oraya kadar gidip gelebiliriz sanırım. Sadece senin bu işte uzman olduğunu sanmıştım."

Ellie dönüp Graham'a baktı. "Sırf Maine'denim diye mi?"

"Evet, sırf Maine'densin diye."

"Şey, senelerdir Quinn'in sürat motorunu kullanıyorum aslında," dedi. "Ama bu çok farklı görünüyor."

"O zaman ikimiz bir olup bu işi çözeriz," dedi Graham.

"İkimiz bir olup derken?" dedi Ellie şapşalca gülümseyerek.

"Şey, daha çok sen yani."

Elini uzatıp avucunu açtı. Graham anahtarları avucuna bıraktı. "Önceki gün rol yaparken epey iyi iş çıkarmışsın o

zaman,” dedi. “Çünkü uzaktan bakınca tam bir açık deniz kaptanı gibi görünüyordun.”

“O zaman endişelenmene gerek yok canım,” dedi Graham, teknenin ön tarafına doğru yürürlerken. “Filmlerimi izleseydin aynı zamanda bir büyücü olduğumu da bilirdin.”

- Tüh.
- Ne oldu?
- Telefonumu almayı unuttum.
- Ne olmuş?
- Şimdi sana nasıl mesaj atacağım?
- Bu durumda yüz yüze konuşmamız gerekecek sanırım.

20

Riskli manevralarla şamandıraların ve dokların oluşturduğu labirenti geride bırakıp limandan çıktıkları zaman Graham rahatladı. Açık deniz, üzeri pudra şekeriyle kaplı tatlıları andıran beyaz başlıklı mavi-yeşil dalgalar ve gökyüzüyle daha koyu tondaki okyanusun kusursuz bir simetriyle birleştiği o incecik çizgi önlerinde göz alabildiğince uzanıyordu. Güneşin yakıcı bakışları altında her şey ısı ısı parlıyordu. Graham gözlerini kapadı. Suyu hızla yarıp geçtikleri sırada rüzgâr ve teknenin iki tarafından sıçrayan sular yüzüne vuruyordu.

Ellie yanında duruyordu. Eli dümenin üzerindeydi ve arkalarında bembeyaz köpükler bırakarak ilerledikleri sırada ara sıra dümeni sağa sola çevirip yaptığı ince ayarlar hissedilmiyordu bile. Başta uzun süre konuşmamışlardı; rüzgâr çok kuvvetliydi ve kulaklarında uğulduyordu ama tek kelime dahi etmedikleri halde birlikte bir suça ortak olmanın verdiği heyecan diğer her şeyden daha belirgin bir biçimde hissedil-

liyordu. Birlikte kasabadan firar etmişlerdi.

“Gördün mü?” diye bağırdı Graham rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. Ellie onu duyabilmek için başını uzattı. “Tam bir profesyonelsin işte.”

Ellie omuz silkti. “Sürat teknesinden çok da farklı değilmiş.”

En son denize açıldıklarında yanında Olivia vardı ve her molada kaşlarını çatıp yüzüne sıçrayan suları silerek sızlanıp durdu. Çekimlerin bitmesine sadece iki gün kalmıştı ve Olivia’nın Los Angeles’a dönmek için sabırsızlandığını biliyordu. Bu onun için bir mola gibiydi. Gazetecilere poz vermekle, manikür yaptırıp şık partilere katılmakla geçen normal hayatını sekteye uğratan nahoş bir mola.

Ama şimdi Ellie ona geri döndüğü için Graham gidecekleri günü korkuyla bekliyordu. Sabahları denize açılan balıkçı teknelerini, güneşin kasabanın üzerinden doğuşunu, bütün kasabada her daim insanın peşinden gelen dalga seslerini özleyecekti. Elbette Ellie’yi de. Ona veda etmeye hazır değildi ve ne zaman aklına gelse bu düşünceyi endişeyle kafasından silip atmaya çalışıyordu.

“Ben de deneyebilir miyim?” diye sordu. Ellie yana doğru bir adım atıp ona yer verdi. Graham’ın kontrolü devraldığından emin olana kadar iki parmağıyla dümeni tutmaya devam etti. Graham camdan dışarı bakıp teknenin sallanan koltuk gibi aşağı yukarı hareket eden pruvasını izledi.

“Bu konuda doğuştan yeteneklisin,” dedi Ellie. Gelip kolunun altına girerek ona yaslandığında Graham şaşırdı.

Kolunu omuzlarına doladı. Bir eli dümende, yanında kız arkadaşıyla öylece dururken kendini ne kadar uzun ve büyük hissettiğini fark edince utandı. İyice dik durup çenesini havaya kaldırdı ve neşeyle iç geçirdi.

“Sanırım yeni mesleğimi buldum,” dedi Graham. Ellie gülerek küçük bir balık gibi kollarından sıyrılıverdi. Sırt çantasına uzanıp içinden bir şişe su çıkardı ve bir yudum aldı. Sonra şişeyi Graham’a uzattı. Graham başını iki yana salladı. “Kendimi Ahab gibi hissediyorum,” dedi. “Bir başka mace-rayaya yelken açtık yine.”

“Umarım bu seferki görevi başarıyla tamamlarız.”

“Buna hiç şüphem yok,” dedi Graham.

“Başarısız olsak bile, bu aktörlük işi tutmazsa diye sana yedek bir iş bulduk hiç değilse,” diye dalga geçti Ellie. “Gemine atlayıp yedi denizi dolaşırsın.”

“Hiç fena bir fikir değil,” dedi Graham. “En azından Los Angeles’tan iyidir.”

Ellie teknenin iki tarafından uzanan banklara oturdu. Bu bankların iç kısmına halatları, ağları ve şamandıraları koyuyorlardı. “Bilmiyorum,” dedi. “Eminim sirkler de dolaştıkları şehirleri sıkıcı bulmuyordur.”

“Beni bir sirkle mi karşılaştırıyorsun yani?”

Ellie sırttı. “Yani, bir palyaço olduğunu söylüyorum en azından.”

“Çok sağ ol,” dedi Graham gülerek. Kayalıklarla çevrili kıyı şeridi boyunca uzanan devasa evlere baktı. Bir yelkenlinin yanından geçtiler, teknedeki çift onlara el salladı. Graham

da onlara el salladı.

“Bu, işleri daha da zorlaştıracak, değil mi?” diye sordu Ellie. Graham dönüp ona baktı. “Tekneyi kaçırman yani.”

“Olabilir,” dedi Graham omuz silkerek. “Ama uyuşturucu kaçakçılığı yapmıyoruz ya.”

Ellie yan gözle ona baktı. “Çikolata uyuşturucudan sayılır mı?”

“Hayır, çikolatanın sorun olmayacağına eminim.”

“İyi o zaman,” dedi Ellie sırt çantasından bir torba şeker çıkarıp Graham’a fırlatarak. Graham torbayı tek eliyle tutup ağzını açarken kolunu dümene yasladı. Çikolata sıcaktan yumuşamıştı, dilinin üzerinde eriyordu. Göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Keşke bütün gün orada, denizin ortasında kalabilse-lerdi, ama bu yola bir amaç için çıktıklarını biliyordu ve bu,, Ellie’nin her hareketinde kendini belli ediyordu aslında; katı bir kararlılık duygusu.

“Ee, heyecanlı mısın?” diye sordu Graham torbayı ona uzatarak. “Babanı göreceğin için yani?”

Ellie başını salladı. Dudakları incecik bir çizgiye dönüştü.

“Planın ne?”

Ellie bu kez cevap vermedi. Graham, *rüzgârdan dediklerini duymadı mı acaba*, diye düşündü. Onu duymamış gibiydi. Ama sonra güneş gözlüklerini başının üzerine kaldırıp ona baktı. Graham o yeşil gözlerini görebiliyordu yine. Gözleri öyle yoğun bir hisle bakıyordu ki Graham’ın kalbi de geminin pruvası gibi birden havalanmıştı sanki.

“Şiir kursundan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?” dedi.

Ama Graham'ın cevap vermesini beklemeden sözlerine devam etti. "O kursa katılma hakkı kazanmak kolay bir şey değil. Bunu yapabilmeyi gerçekten çok istiyorum."

Graham kaşlarını çatı. "Kursa gideceğini sanıyordum."

"Gideceğim," dedi Ellie. Sesi çok hiddetliydi. "Ama yeterli parayı biriktiremedim ve bu program için burs vermiyorlar."

Graham ona sormak istediği o soruyu bastırmaya çalışarak nefesini tutup sözlerini bitirmesini bekledi. Bunu sormanın yanlış olacağını biliyordu; o an oldukça narin ve kırılgan bir andı. Susup hiçbir şey söylemedi.

"Paranın geri kalanını ondan isteyeceğim," dedi Ellie. Bir çırpıda söyleyivermişti bunu. "Annemden böyle büyük bir meblağ isteyemem. Onun bir sürü parası var nasıl olsa."

"Ne kadar..." diye söze girdi Graham kendine engel olamayarak, ama Ellie onu duymamış gibi davranarak sözünü kesti.

"Bana en azından bu kadarını borçlu gibi geliyor," dedi, tırnağını ahşap döşemenin üzerindeki bir çentiğe bastırarak. "Bunca yıl ondan hiçbir şey istemedim. Bu parayı araba almak ya da dövme yaptırmak gibi saçma sapan bir şey için de istemiyorum hem."

Graham kaşlarını kaldırdı. "Doğru."

"Bu okul için," dedi Ellie. "Harvard için."

Graham bunu yapmaması gerektiği halde kendine engel olamadı. Boğazını temizleyerek, "Ne kadara ihtiyacın var?" diye sordu.

Ellie başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Bin dolar,” dedi sessizce. Sözcükleri rüzgâra karışıp gitmişti sanki ve Ellie yine başını eğip gözlerini ahşap döşemelere çevirdi.

Bin dolar, diye düşündü Graham. Bu rakam ona öyle küçük görünmüştü ki kendiden utandı. Anne babasının onu özel okula göndermek için harcadığı parayı düşündü. O zamanlar o rakam ona ne kadar da büyük görünmüştü. Ama şimdi işler değişmişti. *Bin dolar*. Daha geçen ay Wilbur’a ça maşır odasında bir ağıl yaptırmak için bir kalfaya bunun iki katını ödemişti. Filmelerde başrolleri paylaştığı yıldızların bir kutlama yemeğinde bu parayı harcadığını görmüştü ve Olivia’nın karavanın her yanına saçılmış o çantalardan sadece bir tanesinin bile bu kadar ettiğine, hatta bundan çok daha pahalı olduğuna emindi.

Ellie’nin bankın üzerinde otururken düşmüş omuzlarına baktı. Belli ki onun için bin dolar aşılması imkânsız bir zorluktu. Öyle ki, bunun için çalıntı bir tekneye atlayıp hiç tanımadığı babasıyla yüzleşmeyi bile göze alabiliyordu. Ona bir çek yazmak, eline bir tomar para vermek, hiçbir şey söylemeden Harvard’a ödemeyi yapıp onu şaşırtmak ne kadar da kolay olurdu. Ama bu bir film değildi ve onu bir kahraman olarak görüp boynuna sarılmayacağını bilecek kadar tanıyordu Ellie’yi. Kırılgan bir gururu vardı ve bu tür bir yardımı asla kabul etmezdi. Bu onun tek başına halletmesi gereken bir şeydi.

“Peki...” dedi Graham dümene doğru dönerek. “Ya hayır derse?”

Ellie elini teknenin yanından sarkıtarak, dalgalarla oynuyordu. “O zaman gitmeyeceğim,” dedi düz bir ses tonuyla. “Ama nasıl hayır diyebilir ki?”

Ama Graham’ın söylemek isteyip de dilinin varmadığı bir şey vardı. İkisi de bunu düşünüyordu aslında. Önceki gece olanlar babasının düzenlediği hayır gecesini etkilerse Ellie’yi o anda geri çevirebilirdi. Graham, Ellie’nin neden hemen yola çıkmak istediğini anlamıştı şimdi. Oraya haberlerden önce ulaşmak istiyordu.

Ayağa kalktı ve etrafından dolaşarak dümenin yanına geldi. Graham yolundan çekilip ona yol verdi. Ellie vitesi değiştirdiğinde teknenin burnu sudan hafifçe yükseldi. Motorların sesi yükselirken tekne de hızlandı.

Graham teknenin yanından aşağı baktığında balıkların koyu gölgelerini görebiliyordu. İşler farklı şekilde gelişseydi şu anda burada babasıyla olabilirdi. Şu an huzur dolu bir sessizlikte, ellerinde oltalarıyla balıkların yeme gelmesini bekliyor olurlardı herhalde.

Burada kıyı şeridi daha engebeliydi. Dev malikâneler yerlerini küçük balıkçı kulübelerine bırakmıştı ve Graham o anda tatili birlikte geçirmek üzere hazırlanan, balığa çıkmak için oltalarını ve araç gereçlerini hazırlayan tüm diğer baba oğulları düşündü. Kıyı şeridi boyunca uzanan bu evlerin hepsi öyle dingin, öyle huzur dolu görünüyordu ki. Orada bir evi olsa ne güzel olurdu; öyle lüks, pahalı bir şey de değil. Sadece denize bakan küçük bir kulübe olsa yeterdi. Los Angeles’ın plastik çehresinden yorulduğu zaman kaçıp gelebileceği

bir yer, buradan gittikten sonra bile dünyanın bu köşesinden bir parçayı içinde taşımasına yardımcı olacak bir şey olabilir bu.

“Hey,” diye seslendi Ellie’ye dönüp kıyıya işaret ederek. “Bu kasabanın adını biliyor musun?”

Ellie dönüp işaret ettiği yere baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Neden ki?”

“Hiç. Hoşuma gitti.”

“İnternette baksana,” dedi Ellie. Graham cebine uzandı ama o anda telefonunu otel odasında bıraktığını hatırladı. Bunu bilerek yapmamıştı. Limandan ayrıldıkları sırada fark etmişti ama dünyayla olan bağının kopması için pek de kötü bir gün sayılmazdı bu. O sırada kimseyle konuşmak istemiyordu. Ne Harry’yle, ne Rache’la, ne Mick’le, ne de başka biriyle. Telefonu yanında olmayınca kendini güvensiz hissedeceğini düşünürdü hep ama aksine o anda sadece özgür olduğunu hissediyordu.

“Telefonum yanımda değil, unuttun mu?” dedi. “Seninkini kullanabilir miyim?”

Ellie’nin telefonu önünde, gösterge panelinin üzerinde duruyordu. Başıyla telefonu işaret etti. Haritalara girip radarın yerlerini belirlemesini bekliyordu. Ekranın üzerinde piksellerin hafif dansı başladı. Rüzgâr alnındaki saçları havalandırdı. Gözlerini kısıp kıyıdaki ağaçların arasından baş gösteren kilise kulesine baktı. Gelecekteki eviyle ilgili fikirler giderek daha da somutlaşıyordu.

Tam Ellie’ye bundan bahsedecekti ki o sırada bir başka

teknenin dalgasıyla sarsıldılar. Tekneleri suyun üzerinde kayan bir taş gibi havaya kalktı. O anda telefon elinden fırlayıp ağır çekimde döne döne tekneden aşağı, suya düşüverdi. Denizin üzerinde o kadar çok köpük vardı ki telefonun düştüğü yeri görememişlerdi bile ve çok geçmeden o noktayı geride bıraktılar.

“Tüh,” dedi Graham. Sırtı hâlâ Ellie’ye dönüktü.

“Ne oldu?” dedi Ellie arkasında durarak.

“Telefonun...”

“Olamaz.”

“Sanırım şu anda balıklarla yüzüyor,” dedi Graham yeterince üzgün göründüğünü umduğu bir yüz ifadesi takınıp yanına yaklaşarak. “Çok özür dilerim. Elimden kayıp gitti işte.”

Ellie öfkeyle inledi.

“Sana yenisini alırım.”

“Ama bunun şu anda bize bir faydası yok, değil mi?” dedi. “Telefonu rotayı kaybetmemek için kullanıyordum.”

Graham teknenin ön tarafına baktı. İleride birkaç tane yelkenli vardı ve bir sürat motoru arkasında bir su kayakçısıyla dönüp duruyordu. Sol tarafta, kıyıya yakın kısımda da her birinin üzerine bir martının kurulup oturduğu şamandıralar uzanıyordu. Taşınmayı istediği o kasaba arkalarında gözden kayboldu.

“Buradan görürüz herhalde, değil mi?” diye sordu Graham.

Ellie omuz silkti. “Bu, tren istasyonu değil ki,” dedi.

“Kasabaların üzerinde adı yazmıyor. Hangisi olduğunu çıkarabileceğimi sanmıyorum.”

“Eminim orada bir sürü kocaman ev vardır.”

“Sanırım,” dedi Ellie. Yüzü düşmüştü, endişesi gözlelerinden okunuyordu.”

“Birilerine sorabiliriz.”

“Nasıl?” dedi Ellie. “Duman işaretiyle mi?”

“El sallarız.”

Ellie iç geçirerek saatine baktı. “Saat daha on bir,” dedi. “Biraz daha yol almamız gerekiyordu zaten.”

“Tamam,” dedi Graham. “Bu arada yolumuza çıkan kasabalara dikkat ederiz.”

“Tamam,” dedi Ellie. Üzerlerinde bir martı, uzun bir çığlık attı. Graham başını kaldırıp kuşa baktı. Acaba yukarıdan nasıl görünüyorlardı? Denizin dört bir yanına uzanmış düzinelerce tekne vardı. Gökyüzündeki martıların aksi, suya vuruyordu. *Yaşasın Balık* hepsinin orta yerinde, her biri birbirinin aynı gibi görünen küçük kasabaların yanından geçerek hızla ilerliyordu; geride yalnızca köpük köpük dalgalar ve dönüşte evlerinin yolunu bulabilsinler diye ekmek kırıntıları bırakarak...

- İyi bir denizci fıkrası biliyor musun?
- Martılarla ilgili bir tane biliyorum.
- Tamam.
- Martılar neden denizin üzerinde uçarlar?
- Neden?
- Çünkü körfezin üzerinde uçarlarsa, çörek olabilirler.

21

Güneş bir spot lambası gibi onları takip ediyor, kızgın ışıǵıyla her şeyi ısıt ısıt aydınlatıyordu. Ellie omuzlarının ve ensesinin, burnunun ucunun ve kızıl saçlarının bittiğı yerde alnının kızıştığını hissedebiliyordu. Limandan ayrılalı iki saatten uzun bir zaman olmuştu ve hâlâ akıntıyla birlikte öylece yol alıyorlardı.

Graham şimdiden yanmaya başlayan alnını kaşıdı. Yanına güneş kremi almayı unutmuştu ve suları da bitmişti şimdi. Arada bir motorları yavaşlatıp geçen bir tekneye el ediyor ve aralarındaki masmavi boşluğun diğer yanından teknedekilere yolu soruyorlardı. Bazen birileri cevap veriyordu –*en fazla yarım saatlik yol var ya da en fazla üç-dört kasaba sonra* gibi– ama bazen sadece boş bakan gözlerle ve en ufak bir fikri olmayanların silkilen omuzlarıyla karşılaşıyorlardı.

Ellie içinde bir paraşüt gibi bir kabarıp bir sönen endişeyi bastırmaya çalışıyordu. Henley’e geri dönüp yıldızlı plastik bardaklarda pembe limonatalar içmek istiyordu. Ama bu

işe kalkışacaksa –ki buna mecburdu ve sadece para için değil, senelerdir üzeri örtülmüş, dillendirilmemiş diğer her şey için de– bunu şimdi yapmak zorundaydı.

Arkasında tıkr tıkr bir ses duydu. Eli dümenin üzerinde, Graham’a döndü. Kaşlarını çatmış şekilde gösterge panelinin üzerindeki küçük kadranslara bakıyordu. Sonra parmağını kaldırıp yine gösterge paneline vurdu. Ellie ayaklarının altında, teknenin içinden bir yerden bir uğultu geldiğini duydu. Yavaşlamaya başlamışlardı.

“Sorun ne?” dedi Graham’ın yanına giderek. Elini valfin üzerine koyup öne doğru ittirdi ama hızlanacakları yerde pıtır pıtır sesler duyuldu. Daha sonra endişe verici bir gümbürtünün ardından motorlar tamamen durdu ve Graham’ın dikkatle izlediği o küçük ibre –ki Ellie bunun yakıt göstergesi olduğunu ancak şimdi anlıyordu– yorgun argın 0 çizgisine indi.

Graham ağzı şaşkınlıkla tam bir yuvarlağa dönüşmüş vaziyette ona baktı. Ellie kısacık bir an için boğazının düğümlendiğini hissetti. Gözleri tuzdan yanıyor ve güneş yarıklarının iyice tenine işlediğini hissediyordu. O kadar sıcaktı ki bütün bedeni titredi. Denizin ortasında, çalıntı teknelerinde bir damla bile yakıt kalmamış vaziyette öylece açığa doğru sürükleniyorlardı. Geride gazeteciler, fotoğrafçılar ve işledikleri kabahatlerin sonuçları onları bekliyordu. Ellie’nin annesi, Graham’ın menajeri ve önceki gecenin kötü anıları... Önlerinde uzananlar da bundan çok daha parlak değildi. O anda bu iki gerçekliğin arasında bir yerde kalakalmışlardı. İçinde bulundukları durumun çaresizliğiyle Ellie’nin gözleri

dolu dolu oldu.

Graham yanında, fara tutulmuş tavşan gibi kıpırdamandan durarak onun bir tepki göstermesini bekliyordu. Ama Ellie sonunda kendini toparlayıp başını kaldırdığında Graham'ın gülmek için kendini zor tuttuğunu fark etti.

“Hiç komik değil,” dedi. Graham kendini toparlamaya çalışıyordu ama ağzından bir kahkaha kaçırıverdi. Şimdi gerçekten de etraflarını saran deniz aynı renkteki gözleri ve bir taç gibi başını çevreleyen güneşle tam bir film yıldızına benziyordu. Sanki su ve güneş gibi dalga dalga ve fluydu o da. Birdenbire, parmak uçlarına yükselip onu öpmek geldi içinden ve onun delici bakışlarının altında kabaran panik hissi eriyip gitti. Bütün bunlar ona, orada birkaç saat boyunca onunla baş başa, dalgaların keyfine göre sürüklenip gitmek için bundan daha iyi bir bahane olabilir mi demek istiyordu sanki.

“Biraz komik,” dedi Graham. Ellie ona yaklaşıp ellerini tuttu.

“Tamam, biraz belki,” dedi. Ama Graham tam başını öne eğdiği ve Ellie onu öpmek için parmak uçlarında yükseldiği sırada kulakları tırmalayan bir siren sesi duyuldu. İki si de dönüp o tarafa baktılar. Karşılarında bir sahil güvenlik teknesi duruyordu.

Graham, Ellie'nin ellerini bıraktı. Ellie sendeleyerek teknenin kenarından destek aldı. Hızla onlara doğru yaklaşan sahil güvenlik teknesinin suları yararak ilerlediği sırada yukarı kalkıp duran burnunu izlerken gözleri kocaman oldu.

“Böyle bir şeyin olma ihtimali ne sence?” dedi Graham. “Yakıtımızın bittiğini anlayıp yardıma geliyor olabilirler mi acaba?”

“Pek sanmıyorum,” dedi Ellie. Kalbi güm güm atıyordu. Daha önce hayatı boyunca bir sakız bile çalmamış, bir sigara bile yürütmemişti. Hiçbir sınavda kopya çekmemiştir ve şimdi tekne çalmaktan tutuklanmak üzereydi. Tekneyi onun çalmamış olmasının bir önemi yoktu. O da suça ortak olmuştu. Çünkü Graham tekneyi *onun* için çalmıştı. İki tekne arasındaki mesafe giderek azalırken suçluluk hissinin bütün yüzüne yansıdığını hissedebiliyordu. Sahil güvenlik botu daha ziyade bir gemiye benziyordu. Gerçekten kocamandı, keskin köşeleri vardı ve üzerinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. İyice yaklaştıklarında parlak turuncu bir rüzgârlık giymiş, siyah güneş gözlükleri olan bir adam megafonunu kaldırdı.

“Lütfen olduğunuz yerde kalın, aracınızı olduğu yerden kıpırdatmayın,” dedi.

“İstesek de kıpırdatamayız zaten,” diye homurdandı Graham.

“Bu hiç de iyiye alamet değil,” diye fısıldadı Ellie. “Değil mi?”

“Evet,” dedi Graham ama Ellie’nin yüzünü görünce neşeli bir ses tonu takındı. “Merak etme. Sadece bir yanlış anlaşılma. Her şeyi yoluna koyacağız.”

Sahil güvenlik teknelerine yanaşınca adam megafonunu indirdi. “Bu tekne için kayıp ilanı verildi,” diye seslendi. “Bu konuda bir şey biliyor musunuz?”

Graham elleriyle ağzını kapadı. “Bu benim hatam Memur Bey,” dedi. “Tekneyi ödünç almak istemiştım sadece.”

Memur güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kısarak Graham’a baktı. “Sen şu çocuk değil misin?” diye sordu. Kafası karışmış görünüyordu. “Şu filmlerdeki çocuk.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Graham hevesle başını sallayarak. “Yeni bir filmin çekimleri için buradayım. Bu tekneyi de çekimlerde kullanıyoruz zaten. Prodüksiyondaki arkadaş aradı sizi, değil mi? Tekneyi aldığımı onlara söylemeyi unuttum galiba.”

Ellie, Graham’ın durumu böyle rahatlıkla anlatışını, her şeyi soğukkanlılıkla bir yanlış anlaşılardan ibaretmiş gibi gösterişini hayran hayran izliyordu. Memur da düşünceli bir tavırla duyduklarını sindirmeye çalışıyor gibiydi. Onun yerinde Ellie olsa, şimdi kıpkırmızı olmuş, gergin vaziyette, ağzı diline karışarak bir şeyler geveliyor olurdu. Gerçeğı söylüyor olsa bile bir şekilde suçlu gibi görünürdü.

“Bana bir dakika müsaade edin,” dedi memur. “Kontrol etmem gerekiyor.”

Adam yeniden geminin kamarasına döndü. Ellie, Graham’a baktı ama bir şey söylemesine kalmadan Graham onu rahatlatmak için omzunu tutup hafifçe sıktı. “Bir şey olmayacak,” dedi. “Bu şöhret olayı zaman zaman faydalı olabiliyor.”

Yine de adamı gergin bir sessizlikle beklemişlerdi. Yanlarından birkaç tane jet ski geçti. Üzerlerindeki sarı ceketler suyun üzerinde göz alıyordu. Ellie’nin üzerinde saat yoktu ve telefonu da şimdi Atlantik Okyanusu’nun dibinde bir yer-

lerdeydi. Saatin kaç olduğundan haberi yoktu ama güneş alçalmaya başladığına göre öğleyi geçiyor olmalıydı.

Adam geri döndüğünde gözlüklerini çıkarıp ensesini ovaladı. “Arayan adamla konuştum,” dedi. Sonra elindeki kâğıda baktı. “Tekneyi senin aldığından haberi yokmuş. Her şeyi sağ salim geri götürdüğün müddetçe sorun olmadığını söyledi.”

Graham göz alıcı bir gülümsemeyle adama ne kadar minnettar olduğunu göstermek için ellerini kavuşturdu.

“Çok teşekkürler efendim,” dedi. “Bu karışıklıktan ötürü özür dilerim.”

Memur başını salladı. Tam arkasını dönecekti ki o sırada Ellie araya girdi.

“Şey, aslında bizim bir de yakıtımız bitmişti,” dedi hemen. Adam kaşlarını kaldırdı. Kimseye söylemeden tekneye atlayıp denize açılan bu film yıldızının başına daha ne dertler açacağını merak ederek bıkkın gözlerle onlara bakıyordu. Herhangi bir öneride bulunmadan orada öylece durmuş, onlara bakıyordu işte. Ellie boğazını temizledi ve tekrar denedi.

“Ne yapmamız gerekiyor acaba?”

Kırk beş dakika sonra sahil güvenlik onları küçük Hamilton kasabasındaki gemi yakıt istasyonuna çekti. İki memur da görevlerini yaparken son derece nazik ve samimiydi, Graham adamlardan birinin kızları için bir imza bile vermişti ama Ellie adamların bu profesyonel tavırlarının altında, içten içe ikisinin de aptal olduğunu düşündüğünden emindi.

Daha sonra resmi güvenlik şapkalarıyla havalı bir bi-

çimde selam verip onları bıyıklı bir adamla baş başa bırakmışlardı. Ellie açılan teknenin ardından onları izlerken karada olduğu için rahatlamıştı. Midesi hâlâ karaya vurmuş bir balık gibi fıkır fıkır oynuyordu.

“Kennebunkport buradan ne kadar uzaklıkta?” diye sordu Graham. Görevli o sırada yüzünü yakıt ibresine eğerek göstergeyi inceliyordu.

“Otobüsle on dakika,” demişti adam başını kaldırmadan.

“Neden otobüsle gidelim ki?”

“Çünkü ibreniz bozulmuş,” dedi adam doğrularak. “Az önce depoyu doldurdum ama ibre hâlâ kıpırdamıyor. Tamir etmem gerek. Bir saatten fazla sürmez.”

Graham adama kredi kartını uzattı ve daha sonra gelip tekneyi almak üzere sözleştiler. Her yarım saatte kıyı boyunca bir bir kasabaları dolaşan yerel bir otobüs vardı. Görevli iki büklüm parmağını uzatıp ağaçlık bir yolu işaret etti. Söylediğine göre otobüs durağı kasabanın turist danışma merkezinin hemen önündeydi.

Saatlerce denizde kaldıktan sonra Ellie’nin de Graham’ın da dizleri hafıften titriyordu. Sendeleyerek sokağın diğer tarafına geçmişlerdi. Ellie turist danışma merkezinin uzakta olmadığını görünce sevindi. Bu daracık, ahşap yapı bir ofisten ziyade bir ağaç evi andırıyordu. Kırmızı, plastik bir banktan ve dur levhasının arkasına iliştirilmiş, yazıları güçlükle okunan bir zaman çizelgesinden oluşan otobüs durağı da hemen önündeydi.

Graham gözlerini kısıp çizelgeye baktı. “On iki dakika,” dedi. Sonra turist danışma merkezine döndü. “Gidip bir sorayım yine de.”

İçeride, bir masanın başında, bir tutam saç bir hare gibi başının etrafını çevrelemiş kambur, yaşlıca bir kadın oturuyordu. Başını, önündeki kalın kitaba eğmişti. Ellie küçük kulübeye girdiklerinde, yelkenli turlarından balina avlama ve böğürtlen toplama gezilerine kadar hemen her şeyle ilgili bir sürü broşürün sıra sıra dizildiği duvara doğru yöneldi. Graham ise masaya doğru yürüdü.

“İyi bayramlar,” dedi neşeyle. Kadın başını kaldırıp ona baktı. Graham’ı tanımamıştı. Mesleği gereği biraz olsun konuksever olması gerekiyorsa bile kadın bu konuda oldukça yeteneksizdi. Yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormamıştı bile. Sadece dudaklarını büküp gözlüklerinin üzerinden onlara öylece bakmıştı.

Graham kadının masasındaki bilgisayarı işaret etti. “Biraz zor bir sabah geçirdik de,” dedi. Sesi şeker gibi tatlıydı. Bir şeye bakmak için bir dakika bilgisayarınızı kullanabilir miyim diye soracaktım.”

Ellie ıstakozlarla ilgili aktivitelerden bahseden bir broşürün önünde durduğu yerden ona bakıp suratını buruşturdu. Bilgisayarla ne yapacaktı ki? Ama şaşkın bir ifadeyle ona bakan kadının Graham’ın kim olduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığı belliydi ve Graham’ın bu işi tatlı dille çözebileceğini hiç sanmıyordu.

Ama o baş döndürücü gülümsemesiyle şapşalca, “Lüt-

fen,” diye ekledi ve kadın bir anda hiçbir şey söylemeden kitabını kolunun altına alıp Graham’a yol verdi. Graham şimdi sanki Hamilton turist danışma merkezinin memuru gibi masaya kurulmuştu.

Daha sonra otobüsü beklemek üzere dışarı çıktıklarında Ellie, Graham’a bakıp gözlerini devirdi.

“Ne?” dedi Graham. “İkna edemeyeceğimi mi sanmıştın?”

Ellie gülerek başını iki yana salladı. “Bilgisayarda ne işin vardı ki?”

“Sadece her şey yolunda mı, yeni bir şey var mı diye baktım,” dedi. “Yani babanı görmeden önce bir bakayım dedim.”

Ellie gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla ona baktı. Bunu akıl ettiği için etkilenmişti. “Ee? Bir şey var mıydı?”

“Aynı şeyler,” dedi. “Graham Larkin bir vahşi, Graham Larkin bir odun. Bilmediğim bir şey değil,” dedi şakayla ama Ellie sesindeki gerginliği sezebiliyordu. Otelden ayrılmadan önce haberlere bakmadığını söylemişti aslında. Bunu onun için –babasının karşısına çıkmadan önce olacaklara hazırlıklı olması için– yapmış olması Ellie’nin içine dokunmuştu. Otobüs gacıır gucur sesler çıkararak yaklaşırken uzanıp koluna dokundu.

“Teşekkürler,” dedi. Graham başını salladı. Otobüse bindiklerinde Graham şoföre parayı uzattı ve arka tarafta camdan dışarı bakan diğer yolculardan olabildiğince uzağa, ön tarafta bir koltuğa yerleştiler.

“Yani o kadın bilgisayarını açtığı zaman arama geçmişinde, ‘Graham Larkin fotoğrafçıyı yumrukladı,’ gibi bir şey olacak,” dedi Ellie pencereye yaslanarak.

Graham güldü. “Daha doğrusu, “Graham Larkin fotoğraf makinesiyle dibine giren gerizekâliya haddini bildirdi,’ olmalı.”

Kasabadan çıkıp Kennebunkport’ta yaklaşırken pencereden görünen evler giderek büyümeye başladı. Gösterişli, denize bakan, suyun üzerinde verandaları olan bu malikâne-lerin hepsi berrak gökyüzünde cıvıl cıvıl parlayan Amerikan bayraklarıyla süslenmişti.

Ellie sabah çıkmadan önce babasının kaldığı evin adresine baktı. Bu o kadar da zor olmamıştı aslında. Kaldıkları ev ünlü politikacılara ev sahipliği yapmakla ünlenmişti ve seneler içerisinde etrafında pusu kurmuş gazeteciler yaptıkları haberlerle geride epey bir ipucu bırakmıştı. Ellie internette evin öyle çok resmini görmüştü ki aradan saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ zamanla griye dönmüş dış cephe kaplaması ve binanın etrafını saran bahçe gözünün önünde olduğu gibi duruyordu. Ama o döşeme taşlı yolda yürüyüp o kanatlı kırmızı kapıyı çaldığını hayal edemiyordu. Paul Whitman’la yüz yüze olduğunu hayal edemiyordu.

Elinin tersiyle ağzını kapatıp esneyen Graham’a döndü. “Pekâlâ,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Bir saldırı planına ihtiyacım var.”

“Hayırdır, savaşa mı gidiyoruz?”

“Ne yapacağımı bilmeden öylece kapısını çalamam ya,”

dedi, yüzünü daha rahat görebilmek için hafifçe yana dönerek. Ya karısı oradaysa? Ya da çocukları?”

“Yani üvey kardeşlerin,” dedi Graham. Ellie omuz silktili.

“Sanırım öyle.”

“Peki, ona ne söyleyeceğini biliyor musun bari?”

“Sayılır,” dedi Elli. Ama bu tam olarak doğru değildi. Aslında babasına ne diyeceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Bu konuda neler hissettiğinden bile emin olamazken ona ne diyeceğini nasıl bilebilirdi ki? Senelerce onun fotoğraflarına bakmış, röportajlarını takip etmiş, kendi için yarattığı o hayatı uzaktan izlemişti. Zaman zaman o hayatın bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünürdü. Ama şimdi ona bu kadar yaklaşmışken babasının onu gördüğüne pek de memnun olmayabileceği düşüncesi onu kahrediyordu.

Ne de olsa, her ne kadar bir kızı olduğunu inkâr etmese de –en azından resmi bir biçimde– bunu doğrulayacak bir şey de söylememişti hiçbir zaman. Bu da dünyanın gözünde onun hâlâ babasız olduğu, babasının da bir kız çocuğu olmadığı anlamına geliyordu. Birdenbire kapısında onu görünce ne tepki vereceğini kestirmek imkânsızdı. Acaba onu tanır mıydı? Ya da Ellie kim olduğunu bilmese onu tanıyabilir miydi? Gazetelerdeki haliyle de değil. Daha derin bir hisle. Acaba aralarında bir benzerlik, bir aidiyet unsuru var mıydı? Bir kapının iki ayrı tarafında duran iki yabancından daha fazlası olduklarını, aile olduklarını gösterecek herhangi şey var mıydı?

Ellie bundan emin değildi. Önceki gece olanlardan ha-

beri olmadığını bilmesi ona güç vermişti. Hiç değilse babasının ismini henüz gazetelere taşımamıştı. Ama hâlâ bir sürü bilinmezlik vardı.

“Benimle prova yap,” dedi Graham arkasına iyice yaslanıp göğsünü kabartarak. Tek kaşını kaldırıp ağzını ciddi bir ifadeyle büzdü. “Selam Genç Bayan,” dedi. Babasını öyle iyi taklit etmişti ki Ellie şakayla koluna bir tane patlattı.

“Kes şunu,” dedi. “Bu çok garip.”

Graham bundan pek de etkilenmeden kendi haline döndü. “Peki, nasıl olacak o zaman?”

“Sanırım sadece kapıyı çalıp neler olacağını göreceğim.”

“Hiç değilse şaşırtan taraf olarak ondan daha avantajlı durumdasın,” dedi Graham kollarını göğsünde kavuşturarak. “Onu gafil avlamış olacaksın, bu da durumu nasıl idare edeceğine karar verene kadar zaman kazandıracak.”

“Sanırım öyle,” dedi Ellie pencereye dönerek.

Kasabaya yaklaştıkları sırada otobüsün açık camlarından içeri deniz ürünlerinin kokuları dolmaya başlamıştı. Önlerinde insanların gruplar halinde sokakları doldurduklarını görebiliyordu. Ellie, Henley’deki kutlamaları kaçırdığı için biraz üzülmüştü. Uzun piknik masalarının üzerinde sıra sıra bayraklar asılıydı ve dükkânların bacalarından dumanlar yükseliyordu.

Graham kokuyu derin derin içine çekti. “Midye partisi olmalı,” dedi. O sırada otobüs bir önceki kasabadakinden çok daha ihtişamlı bir turist danışma merkezinin önünde durdu.

Büyük olasılıkla içerideki görevli de diğer kadından çok daha misafirperverdi. Ellie insanların önünden Graham'la geçmeyi hiç istemiyordu. Kesin dikkat çekecekti. Bu yüzden otobüsten indikleri anda arabanın koltuğunda bıraktığı gözlüklerini ona uzattı.

“Takma bıyık kadar iyi bir kamuflaj değil ama idare edeceğiz artık,” dedi Graham.

Otobüs durağında bir harita vardı ve Ellie, evin buradan çok da uzakta olmadığını görebiliyordu. Alışveriş merkezlerinin olduğu anacaddenin hemen kuzeyinde, küçük bir yarımada üzerindeydi. Oraya gitmek için kasabanın içinden geçmeleri gerekiyordu ama kalabalık sokakları geçtikten sonra malikâneye varmaları çok uzun sürmezdi. Graham'ın peşinden giderken bir oyun kurucunun bitiş çizgisini hayal ettiği gibi o kırmızı kapıyı hayal etti. Tüm o gürültüye, müzik seslerine ve yemek kokularına rağmen konsantre olmaya çalışıyordu.

“Önce yengeçli bir börek mi yesek?” dedi Graham partiye ulaştıkları zaman. Her tarafta kırmızı, beyaz ve mavi gömlekli insanlar vardı. Anacadde boyunca, bir uçtan bir uca piknik masaları kurulmuştu ama parti kaldırımlara ve dükkânların içine kadar taşıyordu. Her tarafta, aileleri yemeklerini yerken ya da kaygısızca biralarını yudumlarken kendi hallerine bırakılmış, ellerinde balonlar ya da kurabiyelerle koşuşturan, dört tekerlekli arabalarıyla ya da bisikletleriyle dolaşan çocuklar vardı.

Ellie en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya ça-

lıştı. Bütün gün teknedeyken ağzına attığı o erimiş çikolata-
dan başka bir şey yememişti. Onun da midesi gurulduyordu.

Graham ekoseli örtüsüyle bir masaya yaklaştıklarında
arkasını döndü. “Serap gibi,” dedi dalga geçerek. “Sahi, de-
nizde ne kadar kaldık biz?”

Mavi ekoseli örtüler yemek tepsilerinden görünmüyor-
du neredeyse; midyeler, istiridyeler, karidesler ama en çok
da sosisli sandviçler, hamburgerler, patates kızartmaları, köz-
lenmiş mısırlar, patates salataları ve çikolatalı fincan kekler
vardı. Graham ıstakozlu böreklerle dolu koca bir tepsinin ol-
duğu tarafa doğru yürüdü. Masanın başında duran adam –
üzerinde Ellie’yle annesinin dükkânın arka tarafına kaldırdığı
ıstakoz şeklinde bir önlük vardı– maşasını kaldırıp soran göz-
lerle Graham’a baktı.

“Bir tane alır mısınız?” diye sordu. Graham, Ellie’ye
dönüp yalvaran gözlerle baktı.

“Al haydi,” dedi Ellie. “Ama paket olsun.”

“Merak etme. Ben hem yiyip hem yürüyebilirim,” dedi
ve ekledi: “Çok yetenekliyimdir.”

“Eminim öylesindir,” dedi Ellie ama o sırada sol tara-
fındaki insanların fısıltıları dikkatini dağıttı. İnsanlar açılıp
birilerine yol veriyordu. Ellie neler olduğunu görmek için
parmaklarının ucuna yükseldi ve o anda kalbi yerinden fırla-
yacakmış gibi güm güm atmaya başladı. Korku dolu gözlerle
Graham’a döndü ama Graham hâlâ ıstakoz şeklindeki önlü-
ğüyle iki plastik tabağı birbirinden ayırmaya çalışan adamla
konuşuyordu.

Ellie'nin ağız kurumuştı. Yeniden, hızla arkasını döndü. Babası orada, üç metre ötesinde duruyordu. Gülümseyerek insanlarla tokalaşıyordu. Üzerindeki kırmızı polo tişört ve haki şortla her zamankinden daha rahat görünüyordu. Kırışmaya başlamış saçları rüzgârda hafif hafif uçuşuyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Herkese tepeden bakıyor ve arkasındaki fotoğrafçı ara sıra bir bebeği severken ya da içten bir gülümsemeyle birinin elini sıkarken fotoğraflarını çekiyordu. Ama bunun dışında yanında kimse yoktu; ne yardımcılar, ne gazeteciler, ne karısı, ne de çocukları.

Etraflarındaki insanlar açılıp yol verirken Ellie'nin dizleri kilitlendi sanki. Belli ki bu, insanlarla tokalaşıp kaynaştığı sosyal bir etkinlikti ve sohbetleri kısa tutup, bir-iki hoş beş edip kalabalığın içinde yoluna devam ediyordu. Babası ona doğru yaklaşırken Ellie'nin başı dönmeye başladı. Çaresizce kendini toparlamaya çalışıyordu ama bir anda buraya neden geldiğini, ona ne diyeceğini ve nasıl davranması gerektiğini unuttuğunu fark etti.

Şimdi sadece bir metre uzağındaydı ve bu yakınlık onu adeta sarsmıştı; o ana kadar babası sanki hayal gücünün bir eseri gibiydi. Belki de daha önce defalarca kafasında buna benzer sahneler hayal ettiği içindi ama bu gündüz düşlerinde Ellie ona doğru yürüyor ve bir örnek yeşil gözleriyle birbirlerine baktıklarında babası onun kim olduğunu hemen anlıyordu.

Ellie o anda buraya bunun için geldiğini anladı.

Para için değil. Onu görmek için bile değil.

Babasının *onu* görmesi için.

Şimdi aralarında sadece bir kişi vardı; yakışıklı senatör omzunu sıvazladığı için deliye dönen Red Sox şapkalı bir adam. “Ne gün ama,” dedi içten bir heyecanla ve adam, ağzı tavukla dolu olduğu için elindeki tavuk budunu kaldırıp tuhaf bir biçimde onu selamladı.

Senatör güldü. Sonra gözleri Ellie’ye döndü. Ellie o anda kaskatı kesildi. Gardını aldı, ama neye karşı? Bilmiyordu. Kendisinininkiyle tıpatıp aynı, deniz camı gibi yeşil o gözler sevecen bir ilgiyle ona bakıyordu. Ellie gözlerinin kenarlarında fotoğraflarda görünmeyen, yelpaze gibi açılan incecik çizgiler olduğunu gördü.

“İyi bayramlar,” dedi senatör elini uzatarak. Ellie eline bakakaldı. Bir süre kıpırdayamadı. Sonra sanki o anda başına şimşek düşmesini beklercesine elini uzattı, ama hiçbir şey olmadı. Sadece hafif terli elinin sıcaklığını hissetti.

Kelimeler, söylemek istediği onca şey, patlayan baloncuklar gibi bir bir öldü içinde. Bir an için annesini, Harvard’ı unuttu; onun o güzel karısını ve ava ya da balığa götürdüğü oğullarını unuttu. Politikayı, mesleğini, bu şekilde birbirlerinden koparılmalarına sebep olan her şeyi unuttu.

O anda kafasından tek bir şey geçiyordu: *Göremiyor musun?*

Ama babasının yüzünde son derece profesyonel ve neredeyse tamamen duygudan yoksun, kibar bir gülümsemeden başka hiçbir şey yoktu. Elini geri çektiğinde Ellie’nin midesi allak bullak oldu. Başını öne eğdiğinde ayaklarının düz ze-

mine bastığına inanamadı. Nasıl olduysa Graham bir anda düşmesin diye elindeki plastik tabağı dengede tutmaya çalışarak yanında bitiverdi. Istakozlu börek tabakta kayık gibi bir ileri bir geri sallanıyordu. Senatörün havada kalmış eline uzandı.

“Size de iyi bayramlar,” dedi babası ve Graham yarım yamalak gülümseyerek gözünün ucuyla Ellie’ye baktı. Ellie’nin gözleri hâlâ babasının üzerindeydi. Senatör, Graham’ı tanımış gibi görünmüyordu –daha ziyade uzun zamandır görmediği bir sınıf arkadaşını görmüş de kim olduğunu tam olarak çıkaramıyormuş gibiydi– ama yine de bir şeyler vardı.

Yine de Graham’ın yüzü, Ellie’nin yüzünün çağrıştırdığından daha fazlasını çağrıştırdı.

Ellie gözlerini kırptırdı. Başı dönüyordu ama babası yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönüp gözlerini önünde uzanan kalabalıkta el sıkışıp bayramlaşmayı bekleyen diğer insanlara çevirdi. “İyi eğlenceler,” deyip yanlarından geçip gitmişti bile. Babasının arkasından gelen fotoğrafçı bir fotoğraflarını çekmek istedi –sadece Ellie’nin ve Graham’ın değil, Red Sox şapkalı adamın, istakoz şeklinde önlüğü olan şefin ve yanlarında duran diğer insanların da. Ama Graham’ın bütün bedeni kaskatı kesildi ve eliyle yüzünü kapattı. Fotoğrafçı ona bakıp omuz silkti. Kafası karışmıştı ama durumu umursamamıştı da. Böylece senatörün peşinden potansiyel seçmenlerin arasına karıştı.

“Özür dilerim,” dedi Graham, Ellie’ye dönerek. “Sanırım hâlâ dün gecenin tedirginliği var üzerimde.”

Ama Ellie cevap vermedi. Orada öylece durup hayranlarının arasında gözden kaybolan babasına baktı. Sonra gözlerini hâlâ babasının avuçlarının sıcaklığıyla karıncalanan bomboş avucuna çevirdi. Başını yeniden kaldırdığında babası çoktan gitmişti.

- Bir fıkra daha anlatsam faydası olur mu?
- Sanmıyorum.
- Peki.
- Sağ ol yine de.

22

Tekneyi geride bırakmaya karar vermişlerdi.

Şimdiye hazır olmalıydı, buna şüphe yoktu ama ikisi de Henley'e kadar tekneyi sürebilecek durumda değildi ve Graham otobüse binmeyeli epey zaman olduğu halde o an için en iyi seçenek bu gibi görünmüştü. Tam olarak deniz tutması değildi bu –karadayken insanı nasıl deniz tutabilirdi ki– ama Graham hâlâ okyanusu içinde hissediyordu. Aradan saatler geçtiği halde sarsılmış, dengesini yitirmiş gibiydi. Midye partisinin sesleri giderek yükselirken otobüs durağına yürüdükleri sırada bile ayakları yere hâlâ tam olarak basmıyordu sanki.

“Sorun değil,” dedi gözlerini dikip yola bakan Ellie'ye. “Eminim prodüksiyon ekibinden birileri yarın sabah gelip alır. Üstelik tekneyi tek parça geri istediler, değil mi? Başında biz olmadığımız sürece teknenin şansı daha yüksek.”

Ellie yine son on dakikadır yaptığı gibi ona bakmayı reddeden, cam gibi, bomboş gözlerle başını salladı.

Graham başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Gerginlik çenesine vurmuştu sanki. Durmadan bir şeyler anlatıp duruyordu. “Neyse, karnımdaki istakozun da denize geri dönmek istediğini sanmıyorum,” dedi karnını sıvazlayarak. “Yani börek çok lezzetliydi tabii ama o dalgalara güven olmaz...”

“Graham,” dedi Ellie. Graham ona baktı.

“Efendim?”

“İstakozlu böreklerden konuşmasak olur mu?” dedi ama kabaca söylememişti bunu.

Graham güldü. “Tabii.”

Durakta daha önce otobüsten indikleri yerin karşısındaki ahşap banka oturmuşlardı. Buraya geleli saatler olmuştu sanki ama Graham aslında daha bir saat bile olmadığını biliyordu. Yine de ikisi de yorgundu ve güneşten yanmışlardı. Yolculuğa çıktıklarındaki kararlılıkları ve heyecanları onları teşvik etmişti elbette ama şimdi Henley’e geri dönüyorlardı ve orada onları iyi bir şeylerin beklediği kesindi.

Graham önceki gece ona o kadar anlayışlı davrandıktan sonra Harry’nin yüzüne nasıl bakacağını düşünüyordu. Büyük olasılıkla tekne olayını öğrenmişti bile. O gün Henley’de kalması gerektiğini biliyordu. İşlediği kabahatin sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine her zaman yaptığını yapmıştı; yine kaçmıştı.

Normal hayatta bir şeylerden kaçmak için geliştirdiği özel strateji daha ziyade saklanmaktı. Kötü bir alışkanlığa dönüşmüştü bu. Her şeyden kaçmaya başlamıştı; partilerden, basın etkinliklerinden, genel olarak tüm insanlardan. Kendini

bir domuzla eve kapatmıştı. Hayatı değiştiği zaman hayat birdenbire tüm ağırlığıyla üzerine çullanmıştı ve Graham bununla başa çıkmanın başka bir yolunu bilmiyordu. Her zamanki gibi kendisiyle diğer herkes arasına bir duvar çekmişti, bir mesafe koymuştu ve buna anne babası da dahildi.

Onları suçlamak kolaydı ama işin doğrusu tüm olanlarda Graham'ın da hatası vardı. Kendine onların yeni hayatını anlamadıklarını söylüyordu, ama onları içeri almak yerine kendini geri çekmeyi seçmişti. Kendini dünyadan öylesine soyutlamıştı ki gerçek bir konuşmanın nasıl bir şey olduğunu Ellie'nin e-postasını görünce hatırlamıştı.

Ellie ondan çok daha cesurdu. Hiç hatırlamadığı babasıyla yüzleşmek için bilmediği bir kasabaya gitmeyi göze almıştı. Belli ki babası da onu hatırlamıyordu. Graham'ın anne babası ise ona çok yakın oturuyordu ama onlarla görüşmek adına bir adım atmayı akıl etmesi için ülkenin diğer ucuna gitmesi gerekmişti ve görünüşe bakılırsa artık çok geçti. Olay insanın ne kadar uzak ya da ne kadar yakın olmasıyla ilgili değildi; nerede olduklarının ve oturduklarının bir önemi yoktu. Anne babasıyla arasında her zaman bir mesafe vardı şimdi.

Ama bu öğleden sonra Ellie'yle babasını izlerken içinde, derinlerde bir yerde yatan bir boşluk, koca bir boşluk hissetmişti. Onun orada olduğunu bile bilmiyordu daha önce. Ellie'nin yüzünde beliren umut açıkça görülüyordu. Graham onu, bunun hemen sonrasında olanlardan koruyabilmiş olmayı öyle çok istiyordu ki. Graham insanın annesine ya da ba-

basına bakıp bomboş gözlerle karşılaşmasının nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordu. Bu, senatörün suçu değildi –kalabalıkta tesadüfen rastladığı bu kızın kendi kızı olduğunu nereden bilebilirdi?– ama yine de içinde ona karşı bir öfkenin kabardığını hissetti. Aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, ne kadar tanınmaz hale gelmiş olursan ol, hayatta her zaman o iki insana sahiptin. Seni görmek, bulmak, tanımak ve yeniden aralarına kabul etmek her ne olursa olsun onların göreviydi.

Graham şimdi bankta ona iyice yaklaşmıştı. Aralarındaki sessizlik –normalde dolu dolu, yoğun bir his taşıırken– şimdi boş ve yavandı. Graham bunu nasıl tamir edebileceğini bilmiyordu. Otobüs sokağın başında göründü ve uzun uzun tıslayarak önlerinde durdu. Durakta Ellie ile Graham’dan başka kimse yoktu. Uzun bir seyahatin sonuna gelmiş yorgun yolcular gibi ağır ağır merdivenleri tırmanmışlardı.

“Belki de böylesi daha iyi oldu,” dedi Graham koltuklarına yerleştikleri zaman. Otobüs yeniden hareket etmişti. Güneye doğru ilerledikleri sırada okyanus sol taraflarında kalmıştı ve Ellie alnını pencereye yaslamış öylece duruyordu. Graham keşke öbür koltuğa otursaydı diye düşünmüştü. Keşke cama değil onun omzuna yaslansaydı ama o sırada biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

“Büyük olasılıkla haklısın,” dedi Ellie ama bunu içinden gelerek söylemediği sesinden belli oluyordu. “Ama çok garip, biliyor musun? Küçüklüğümden beri bir senatörün kızı

olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim. Ama sanırım onun kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim.” Durup başını iki yana salladı. “Büyük olasılıkla saçmalıyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Graham. “Şu anda benimle olmayı hayal eden kaç tane kız var, biliyor musun?” Ellie ona bakıp gözlerini devirince bir an tereddüt etti. “Ciddiyim,” dedi yarım ağız bir gülümsemeyle. “Ama işin aslı hayal ettikleri gerçek ben değilim. Anlıyor musun? Sadece benimle olma fikri; bu yüzden gerçek Graham’la tanışınca hayal kırıklığı olabiliyor.”

“Babamla benim için geçerli bu tabii,” dedi Ellie. “Ama sen...”

“Birazcık sadece, değil mi?” dedi Graham hevesle sırtarak. Ellie gülümsedi.

“Evet, birazcık sadece,” dedi. “Ama büyük olasılıkla haklısın. Böylesi daha iyi oldu. Hem annem onu es geçip parayı babamdan istediğimi öğrenseydi...”

“Biliyorsun,” dedi Graham, “bunu senin için zevkle...”

“Hayır,” dedi Ellie. Sesi öyle sert çıkmıştı ki bunu fark edince durdu. “Ama teşekkür ederim,” dedi. Sesi şimdi daha yumuşaktı. Graham’a bakıp acı acı gülümsedi. “Konu tam olarak para değildi zaten.”

“Onu görmek istedin,” dedi Graham. Ellie başını salladı.

“Hayatım boyunca bu anı hayal etmiştim,” dedi Ellie. “Ama hayalimde olaylar tam olarak böyle gelişmiyordu.”

“Gerçekten mi?” dedi Graham. “Babanla Dört Temmuz midye partisinde tokalaştığını hiç hayal etmemiş miydin yani?”

Ellie güldü ve Graham o anda –artık daha fazla dayanamadığı için– kolunu onun omzuna atıp başını göğsüne bastırdı. İkisi de cama, uçuk mavi gökyüzünde lacivert bir kurdele gibi kayıp giden okyanusa bakıyordu.

“Yine de ondan para istemeli miydim sence?” diye sordu Ellie. Graham başını iki yana salladı. Çenesi saçlarına değiyordu. “Ya da ona kim olduğumu söylemeli miydim?”

“Bunun için doğru zaman değildi,” dedi Graham. “Senin yerinde kim olsa aynını yapardı.”

“Hiçbir şey yapmazdı yani.”

“Sen oraya kadar gittin en azından,” dedi Graham. “Bu da bir şeydir.”

“Öyle hissetmiyorum ama,” dedi Ellie ve boğuk bir kahkaha attı. “Üstelik bu kez inanmıştım da.”

“Neye inanmıştın?”

“Görevi başarıyla tamamlayacağımıza,” dedi Ellie. “Babama.”

Graham pencereden dışarı baktı. Güneş ağaçların arasından üzerlerine vuruyordu. Babasının ona nasıl baktığını düşündü yine. O boş selamlaşmayı ve duygudan yoksun gülümsemeyi. Sonra kendi babasını düşündü. O sırada Kaliforniya’da birinin arka bahçesinde mangaldaki köfteleri çeviriyor olmalıydı. Acaba şu anda üniversitelere başvuruyor olsaydı, repliklerini ezberlemek yerine sınavlara çalışıyor ol-

saydı her şey başka türlü olur muydu? Yoksa büyüdüğün zaman böyle mi oluyordu? Belki de büyümek bir şeylerden uzaklaşmaktı; eski hayatından, eski benliğinden, seni geçmişe bağlayan her şeyden.”

“Üzgünüm,” dedi Graham. Ellie’nin göğsünde kaskatı olduğunu hissedebiliyordu.

“Ne için?”

“Her şey için,” dedi Graham. “Harvard için.”

“Önemli değil,” dedi Ellie kaygısız bir ses tonu takınmaya çalışarak. “Gitmeyi o kadar da istemiyordum zaten.”

“Eminim annen yardım edebilirdi.”

“Eminim ederdi,” dedi Ellie. “Ama ondan bunu isteyemem.”

Dışarıda ağaçlar seyrelmeye başlamıştı ve üzeri hâlâ teknelerle bezeli olan deniz önlerinde alabildiğince uzanıyordu. “Şanslısın,” dedi Graham. “Harika bir annen var.”

“Eminim senin annen de harika biridir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Harika bir oğlu var da ondan,” dedi Ellie ve Graham gülümsedi. “Gazeteciyi pataklama kısmı dışında tabii. Tekne kaçırma olayı var bir de.”

“Biliyor musun,” dedi Graham, “okuldan ayrılmadan önce arkadaşlarım her zaman ‘hayatta tutuklanmayacak insan’ kategorisinde olduğumu söyleyip benimle dalga geçerci. Ama son yirmi dört saatte iki kez bunun eşiğine geldim neredeyse.”

“Gerçekten mi?” dedi Ellie dalga geçerek. “Ben senin

daha ziyade ‘sınıfın en popüler’ ya da ‘en iyi gülümseme’ gibi bayat bir kategoride olacağını düşünmüştüm.”

Graham güldü. “Sen hangi kategoride olurdun peki? ‘Günün birinde bir tekne çalıp sisteme karşı gelmesi en muhtemel aday’ kategorisinde mi?”

Ellie bir an düşündü. “‘Bir film yıldızına âşık olması en imkânsız kişi,’” dedi.

“Tanrım,” dedi Graham onu kendine biraz daha çekerek. “Bu konuda ancak bu kadar yanılmış olabilirler herhalde.”

Bir süre konuşmadan öylece durdular. Otobüs arada bir durup bir-iki yolcuyu indiriyordu. Ayaklarının altında tekerleklerin titreşimlerini hissedebiliyorlardı ve bir beşik gibi sallanan otobüste –biraz tekneyi andırıyordu aslında– Graham’ın gözleri kapanmaya başladı. Ellie’nin sesiyle irkildiğinde neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu. Graham bununla neyi kastettiğinden emin değildi. Bu sorunun binlerce farklı anlamı olabilirdi. *Henley’e dönünce ne yapacağız?* ya da, *Babamla görüşmeyi yeniden denemeli miyiz?* demek istiyor olabilirdi. *Sen iki gün sonra gidince ne olacak?* ya da, *Bütün bunlar nereye varacak?* demek istiyor olabilirdi. *Akla gelebilecek en kötü gecenin sabahında akla gelebilecek en kötü günü geçirdikten sonra birbirimizin kollarında Maine’nin orta yerinde, bir otobüsün içinde ilerliyoruz ve şu anda olmayı isteyebileceğimiz başka hiçbir yer yok; sonsuza kadar böyle kalsak olmaz mı?* demek istiyor olabilirdi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Sesi boğuk çıkmıştı.

Ellie doğrulup yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. Yeşil gözleri kocamandı ve kızıl saçları rüzgârdan karmakarışık olmuştu ama çok güzel görünüyordu. İnsanın kalbini balon gibi şişiren ama uçup gitse bile umurunuzda olmayacak kadar hafifleten bir güzelliği bu.

“Bize ne olacak?” dedi Ellie. Ağzından çıkan kelimelerin her biri Graham’ın kulaklarında tek tek yankılandı. Her biri bir bıçak gibi keskindi. Çünkü Graham bu sorunun cevabını bilmiyordu. Ne olacağını bilmiyordu. Daha da kötüsü ona ne sunabileceğini bile bilmiyordu. Üç hafta sonra üçlemenin son filmi vizyona girecekti. Graham’ın yüzüne bir gülümseme yapıştırıp dünyayı dolaşması gerekecekti. Los Angeles’tan Tokyo’ya, Sydney’den Londra’ya kadar bin bir farklı yerde, bin bir farklı mikrofona filmin ona neler hissettirdiğini anlatması gerekecekti. Geç saatlere kadar süren geceler ve büyük kalabalıklar, ardı arkası kesilmeyen gece şovları, basın toplantıları ve ziyafetler olacaktı.

Balıkçı tekneleri ve kayalıklı plajlarda uzun yürüyüşler olmayacaktı artık.

Ellie olmayacaktı.

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. Gerçekten de bilmiyordu. Bu cevabı basit olmayan büyük bir soruydu. O anda, ona böyle yakın otururken onsuz olmayı hayal bile edemiyordu. Ama onu kendi hayatına dahil etmek de mantıklı görünmüyordu. Sanki iki farklı Graham Larkin vardı. Bunlardan biri daha gerçek ve somut olsa da –bir tanesi daha *mutlu* olsa da– diğeri hayatında daha büyük bir yer kaplıyordu ve orada ol-

maya devam edecekti.

Graham çaresizce ona baktı. “Bilmiyorum,” dedi tekrar. Onunla göz göze gelmeye korkuyordu ama sonunda ona baktığında başını sallamakta olduğunu gördü. İncinmiş ya da gücenmiş gibi görünmüyordu. Şaşkın bile değildi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Belki de, bunu bekliyordu. Graham’ın karnına ağrılar girdi. Bu şüphe içini kemiriyordu. Ellie yine başını salladı.

“Hâlâ iki günümüz var,” dedi sonunda. Ve şimdi başını sallama sırası Graham’daydı. “Bu iki günde ne yapmalıyız sence?”

Graham gülümsedi. “Parmaklarımızı denize sokarız.”

“Buna bayılırım.”

“Biliyorum.”

“Başka.”

“Sıcak bir günde dondurma yeriz,” dedi Graham sessizce gözlerini kapatarak. “Dalgaların sesini dinleriz. Bir akşam yürüyüşüne çıkarız. Yüzmeye gideriz. Şiir okuruz. Avcı’yla takılırız.”

Ellie hayretle onu izliyordu. “Bu benim sana yazdığım mesaj,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bütün bunları nasıl hatırlıyorsun?”

“Nasıl hatırlamam ki?”

Ellie şimdi ıslıl ıslıl gözlerle gülümsüyordu. “Liste çok uzun,” dedi. “Bunların hepsini yapmamıza imkân yok.”

“Bir yolunu buluruz,” dedi Graham. Bir yolunu bulacaklarından emindi.

Ama Henley'e yaklaşırlarken içini derin bir hüznü kapladı. Otobüsten her yolcu indiğinde kendini daha da gergin hissediyordu. İnən her yolcu kendi gidişini simgeliyordu sanki. Koltuklar küf kokuyordu ve pencerelerin üzeri tuzdan leke olmuştu. Güneş fırın gibi üzerlerine vuruyordu ve ona 4 Temmuz'da ne yapacağını sorsalar bu, herhalde listesinin en sonunda bile yer almazdı. Ama yine de o otobüsten inip yeniden gerçek dünyaya adım atmayı istemiyordu. Bunun düşüncesi bile onu mahvediyordu.

Otobüs sahile inen anayola girdiğinde, otobüsün motoru ayaklarının altında yavaşlarken Ellie ayağa kalkıp gerindi.

"Havai fişek gösterilerine kadar hâlâ biraz zamanımız var," dedi. "Quinn'e onunla partide buluşacağımı söyledim." Graham, Ellie'nin bir şeyleri ölçüp tarttığını görebiliyordu. Uzunca bir süre ona baktıktan sonra sonunda bir karar vardı.

"Sen..."

"Ne?"

"Benimle gelmek ister misin?"

"Bunu sorduğun için sana minnettarım," dedi Graham. Bunun onun için ne anlama geldiğini, ona neye mal olabileceğini biliyordu. İkisi de bunun basit bir davet olmadığının farkındaydı. Ellie bir seçim yaparak onu seçmişti.

Eğilip onu alnından öptü. "Sanırım bu pek iyi bir fikir değil."

Ellie acı bir gülümsemeyle ona baktı. "Gazeteciler mi?"

"Diğer şeylerin yanında gazeteciler de var tabii," dedi Graham. "Buraya kadar sağ salım geldik. Bu noktada haya-

tını altüst etmenin bir anlamı yok.”

Ellie başını salladı. “Kimliği belirlenemeyen bayan arkadaş olarak kalacağım yani.”

“Şansımız varsa,” dedi Graham ve yeniden gülümsedi. “Kulağa hoş geliyor ama, değil mi?”

Otobüs liman yoluna döndü. Kasabanın yeşillik alanında, dükkânların önündeki sokaklara taşan kalabalığı görebiliyordu. Graham gözlerine inanamadı. Ellerinde sosisli sandviçler, hamburgerler ve ıstakozlu böreklerle etrafta dolaşan, biralarını yudumlayan, bando şarkıları eşliğinde dans eden öyle çok insan vardı ki. Kimileri de bir kenarda kestanefişeklerini kuruyordu. Fişekler çimenlerin üzerinden havalanıp kıvrıla kıvrıla gökyüzüne fırlıyor, sonra da tiz bir ıslıkla sö-nüp gidiyordu. Buradaki parti de bir saat kuzeydeki midye partisinden pek farklı değildi. Tek fark burada Ellie’nin babasının yerine annesinin olmasıydı. Bir de Harry tabii.

“Keşke benimle gelebilseydin,” dedi Ellie. Otobüs limanın hemen gerisinde, yeşil bir bankın ve bir zaman çizelgesinin olduğu durağın önünde durdu.

“Tekneyle ilgilenmem gerek zaten,” dedi Graham. “Büyük olasılıkla gazeteci cephesinde neler olduğuna da bakırım. Ama belki sonrasında görüşebiliriz?”

Ellie sırttı. “Gecenin kara örtüsünün altına gizlenerek.”

Dışarı çıktıklarında otobüs partiyle aralarında bir paravan gibi duruyordu, ama çok geçmeden hareket edip onları

orta yerde bırakacaktı.

“Sonra görüşürüz,” dedi Ellie eğilip onu yanağından öperek. Sonra başını kaldırıp kalabalığın içinde yüzleri inceleyerek yürümeye başladı.

Graham kendisinin de bir an önce oradan ayrılması, partinin cümbüşüne yakalanmadan arka sokaklara sığıp bir an önce oteline dönmesi gerektiğini biliyordu ama gözlerini ondan alamıyordu. Otobüsün kapısı pat diye kapanınca birden irkildi. Gözlerini kırıştırtıp etrafına bakındı ve sonunda o da yürümeye başladı.

Otele yaklaştığı sırada girişi süsleyen balonları görebiliyordu. Kocaman kırmızı, beyaz ve mavi balonlar havai fişekler gibi binanın ön kısmından gökyüzüne yükseliyordu. Az ileride parti devam ediyordu. Graham kapüşonunu başına çekip kimselere görünmeden lobiye girdi.

Boş koltukların ve lobiye süsleyen suluboya resimlerin önünden hızla geçip asansöre doğru yöneldi. Resepsiyon görevlisinin ona seslendiğini duyabiliyordu ama onu duymazdan geldi. Kapüşonunu çekiştirerek sabırsızlıkla tekrar tekrar asansörün düğmesine bastı. O anda ne Harry’den, ne avukatlardan, ne de kimseden bir şey duymak istiyordu ama ses ısrarcıydı.

“Bay Larkin?”

Graham sonunda bariz biçimde rahatsızlığını belli ederek ona döndü. Çocuk onun yaşlarındaydı. Zayıf ve gergindi.

Resepsiyon masasından yarı beline kadar sarkarak elindeki küçük kâğıt parçasını sallıyordu. Graham güneş gözlüklerini çıkarıp iç geçirdi ve kaşlarını kaldırdı.

“Özür dilerim efendim,” dedi çocuk. “Ama bir mesajınız var.” Sonra başını öne eğip kâğıda baktı ve boğazını temizledi. “Daha doğrusu kırk üç tane mesajınız var.”

Graham öfleyip püfledi. “Hepsi Harry’den mi?”

“Yirmi yedi tanesi, Bay Larkin.”

“Bana Graham de,” dedi resepsiyona doğru yürümeye başlayarak. “Peki diğerleri?”

“Soyadını vermeyen Rachel diye birinden...”

“Halkla ilişkiler müdürüm.

“Bir avukattan, adı...”

“Brian Ascher.”

“Evet efendim.”

“Graham.”

Çocuk başını sallayarak üzerinde isimler ve rakamlar olan kâğıt parçasını ona uzattı. Graham kâğıda baktı ve kaşlarını çatarak yeniden çocuğa döndü.

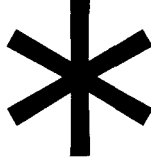
“Ailem aramadı mı?” diye sordu. Çocuk başını iki yana salladı.

“Üzgünüm efendim.”

“Önemli değil,” dedi Graham yumruğunu hafifçe resepsiyonun masasına vurarak. “Büyük olasılıkla ceptelefonumdan aramışlardır. Nerede kaldığımı bildiklerini bile sanmıyorum.”

“Ben annemlere nereye gittiğimi söylemeden hayatta hiçbir şey yapamam,” dedi çocuk, acı dolu bir gülümsemeyle. “Çok şanslısın.” Sonra öksürüp kendini toparladı. Yanakları kızardı. “Çok şanslısınız efendim,” diye düzeltti.

“Ya, evet” dedi Graham kâğıdı cebine atıp asansöre doğru dönerek. “Çok şanslıyım.”

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Perşembe, 4 Temmuz 2013, 19.38
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: (konu yok)

An itibariyle resmen telefonuma kavuşmuş bulunuyorum. Seninki okyanusun dibini boyladığı için tekrar özür dilerim. Sabah yeni bir telefonun olacak, söz veriyorum. Ya da benimkini alabilirsin. Harry'yle de benim yerime sen konuşursun böylece; çünkü bu, tam zamanlı bir işe dönüştü resmen...

23

Ellie'nin sabah limanda karşılaştığı Quinn'le şu anda yeşilliğin kenarında onu bekleyen Quinn aynı kişi değildi. Son birkaç haftadır onu görmezden gelen kişiyle de uzaktan yakından alakası yoktu. Ellie uzakta olduğu halde gerginlikle kaygı karışımı o duyguyu Quinn'in duruş biçiminden görebiliyordu. Kalabalığın biraz uzağında duruyordu ve gözü elindeki telefondaydı. Sabırsız hali bütün bedeninde kendini belli ediyordu.

Güneş kasabanın diğer tarafında ağaçların tepesinden aşağı doğru kaymaya başladı, bando müziğe ara verdi. Enstrümanların tiz seslerinin yerini bir yükselip bir alçalan uğultular aldı. Ellie annesini arıyordu. O gün yaşananlara dair düşünceleri hâlâ tekerlek gibi kafasında dönüyordu. O anda tek istediği annesiyle birlikte plastik tabaklarına yemeklerini alıp bir piknik örtüsüne yayılmaktı. Tek yapmak istediği, günün gece inene ve havai fişekler yıldızların yerini alana kadar geri kalanını ne babası ne de Graham hakkında tek kelime bile etmeden gülüp eğlenerek ve sohbet ederek geçirmekti.

Ama Quinn –daha doğrusu Quinn’in bu endişe verici versiyonu– partinin kıyısında durup bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu. Ellie’yi gördüğü anda olduğu yerde donup kaldı.

Ellie o anda neler olduğunu anladı.

“Biraz yürüyelim mi?” diye sordu Quinn. Ellie başını salladı. Quinn’in peşinden öylece sürüklenmeye başladı. Çardağın etrafında geniş halkalar halinde toplanmış insanların arasından çıkıp dükkânlardan ve seslerden uzaklaşıyorlardı. Ellie tuhaf bir biçimde kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Zihni yavaşlamıştı sanki ve neler olduğunu bildiği halde beyni bunu idrak etmekte zorlanıyordu. Quinn’in söyleyeceklerini duymasına gerek yoktu; her şey yüzünden okunuyordu zaten. Ağzı incecik bir çizgiye dönmüştü ve gözleri endişe doluydu.

Ellie yeşillik boyunca uzanan dükkânların arkasından geçip onca yolu yürüdükten sonra Quinn’in onu Gökkuşağı Dondurma’ya getirdiğini görünce şaşırdı. Neden uzun yolu seçmişlerdi ki? Quinn şortunun cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtı ve sessizce, hiçbir şey söylemeden içeri girdiler. Dükkân o gün kapalıydı ama kutlamalara kutu kutu dondurma bağışlamıştı. Dondurmalar da diğer her şeyle birlikte piknik masalarında yerini almıştı şimdi, ama içerisi serin ve sessizdi. Güneş pencerelere yandan vuruyor ve fayansların üzerinde dikdörtgen şeklinde aydınlık alanlar oluşturunuyordu. Ellie, Quinn’in peşinden arka tarafa geçti. Depoda dondurma süslemeleri ve türlü türlü şekerlerle dolu, üst üste dizilmiş kutular bir Eskimo evini andırıyordu. Bunların orta yerinde

küçük bir masa ve iki katlanabilir sandalye vardı.

Masaya oturduklarında Ellie bütün ağırlığını masaya verip öne doğru yasladı. Günün yorgunluğu üzerine çökmüştü. “Haberler duyuldu yani?” dedi. “İsmimi de öğrenmişler mi?”

“Öğrenmişler,” dedi Quinn kesin bir ifadeyle başını sallayarak. Ellie o anda bu haberi arkadaşından duyduğuna çok sevindiğini fark etti. Quinn her zaman, her konuda, gözünün yaşına bakmadan ona karşı dürüst olurdu ve Ellie onun en çok bu huyunu seviyordu. Şimdi bile, haftalardır konuşmadıkları halde, birbirlerine soracak bin tane soruları, söyleyecek onca şeyleri olduğu halde, olayın hangi kısmının Ellie’yi endişelendirdiğini içgüdüsel olarak biliyordu sanki; bu yüzden duruma son derece sağduyulu bir biçimde yaklaştı.

“Haberde babandan da söz ediliyor,” dedi. Gözlerinde anlayış dolu bir ifade vardı ama Quinn’in bütün bunlara anlam vermesi mümkün değildi. Ellie küçükken Quinn’e annesiyle babasının boşandığını söylemişti. Ona gerçeği anlatmasına izin yoktu tabii ama yine de bu, gerçeklerden daha iyi geliyordu kulağa. “Hayatımızdan çıktı,” demişti annesinin kasabada bir kafede, bir başka kadına durumu açıklarken kullandığı kelimeleri harfî harfine tekrar ederek. Böylece babası gerçekten de hayatlarından çıkıp gitmişti ve konu kapanmıştı. En azından Ellie ile Quinn arasında kapanmıştı.

Ellie bazen Quinn’in annesinin her konuyu kurcalamayı seven kızına bu konuda çok fazla soru sormamasını tembihlemiş olabileceğini düşünürdü. Belki de Quinn küçükken bu-

nu ilk sorduğunda Ellie'nin gözlerinde onu uyaran bir işaret görmüştü. Ama sebep her ne olursa olsun son on iki yıldır bu konunun etrafında daireler çiziyorlardı. Şimdi arkadaşlıklarının orta yerinde açılan bu uçurumun, bu koca sırrın karşısında Quinn ona kızsas, yerden göğs kadar haklıydı. Kafası karman çorman olmuş olmalıydı ama bir şekilde durumu ağırbaşlılıkla kontrol altına almayı başarmıştı. Bundan çok daha basit konular yüzünden tartıştıkları olmuştu ve Ellie onu şu durumda hiçbir şekilde suçlayamazdı ama arkadaş olmanın en iyi yanı buydu işte. Daha önemli bir sorunla karşılaşıldığı anda tüm o dargınlıklar, ufak tefek kırgınlıklar unutuluveriyordu. Ellie buna minnettardı.

“Düşündüğün kadar kötü değil,” dedi Quinn. “Gerçekten.”

Yine de babasının bahsi geçtiği anda Ellie'nin kalbi yerinden oynadı. Derin bir nefes alıp ellerinin titremesini engellemeye çalıştı. Bu sabah makaleyi gördüğü anda ve Graham'ın yumruğunu sıktığına şahit olduğunda bunların olacağını biliyordu. Belki de onu o gece verandalarında ilk gördüğü andan beri biliyordu. Ama yine de buna tam olarak hazır değildi işte.

O parlak renkli polo tişörtü ve üzerindeki tişörtten de parlak gülümsemesiyle babasını düşündü. Birdenbire cesaretini yitirip ona hiçbir şey söylemediğine sevinmişti. Ne de olsa kim olduğunu bilmediği müddetçe ona kızamadı da. O gün her şey planladığı gibi gitmiş olsaydı —o kapıyı çalsa ve babası onu içeri alsaydı, bir masanın başına oturup konuş-

maya başlasalardı, kaybedilmiş onca yılın eksikliği o anda eriyip gidiverseydi ve Ellie oradan elinde yalnızca bir çekle değil, aynı zamanda bir telefon numarasıyla ve geleceğe dair yapılmış birtakım umut verici planlarla ayrılmış olsaydı—şimdi her şey ince ve kırılgan bir sabun köpüğü gibi yeniden yok olup gidecekti. Bu olay her şeyi bir kez daha yıkmaya yeterdi; kimliği belirsiz kızın kimliğinin belirlediği o an her şeyi yeniden mahvedebilirdi.

Belki daha sonra —belki bugün, yarın ya da sonraki gün—konuyla ilgili haberlere eşlik edeceğine şüphe olmayan o fotoğraflara bakarken birdenbire hafızasında bir şeyler uyanırdı. Ellie'nin, asla ulaşmayı denemediği kızının yüzüne baktığında kafası karıştırdı belki ve bu yüzün neden ona tanıdık geldiğini düşünürdü. Ona ait olduğu için mi, yoksa başka bir şeyden ötürü mü diye sorardı kendi kendine. Gördüğü tüm o gülümsemeleri, tokalaştığı tüm o insanları düşünüp onu çıkarmaya çalışırdı ve sonunda midye partisinde, dile gelmeyen bir aciliyetle ona bakan, ondan aradaki bağı kurmasını, neler olduğunu anlamasını, gözlerini açmasını bekleyen o kıvrıl saçlı, çilli kızı hatırlardı.

“Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım,” dedi Quinn eğilip etraflarını saran kutulardan birini açarak. Kutuda her ne varsa içindekini görünce yüzünü buruşturup diğerine uzandı. İçinden bir paket şekerleme çıkardı. “Duyar duymaz seni arayıp haber vermek istedim. Bütün gün neredeydin?”

“Telefonum bozuldu,” diye homurdandı Ellie. Quinn'in uzattığı yeşil şekerlemeyi alıp elinde çevirmeye başladı. “An-

nem. O...?” Kızgın mı, öfkeli mi ya da üzgün mü demek istedi ama annesinin aynı anda bunların hepsini hissettiğinden emindi, sözlerini tamamlayamadı. Bunu düşünürken karnına ağrılar girdi; annesi gazeteyi eline alıyor ya da e-postasını açıyor ve haberleri görüyor veya sokakta biri onu durdurup kızını ya da evlilik dışı bir ilişki yaşadığı adamı soruyor. Belki de Graham’la ya da kameralarla ilgili bir şeyler. Bu büyük olasılıkla bu sakın kasabanın gördüğü en büyük skandaldı. Annesinin kızgın olması için o kadar çok sebep vardı ki bunların bir tanesine odaklanmak mümkün değildi.

“Sanırım sadece senin için endişelendi,” dedi Quinn. “Ben de tabii.”

Ellie gözlerini kapattı ama sonra başını kaldırıp ona baktı. “Teşekkürler,” dedi dudağını ısırarak. Ellie, Quinn’in omuzlarının gevşediğini görebiliyordu. Tüm bu olanlar, ortaya çıkan haberler ve bunun annesi için ifade ettikleri, hiç tanımadığı babasıyla kibarca tokalaştığı gerçeği, Graham’ın yaklaşmakta olan ve gölgesi bir an olsun peşlerini bırakmayan vedası (ki bunu düşüncesi bile kalbini sıkıştırıyor, nefesini kesiyordu), tüm bunlar hâlâ kafasında dönüp duruyordu ama en azından sorunlarından birinin ortadan kalktığını görmek gerçekten içini rahatlatmıştı. O yaz Quinn’le aralarında her ne geçmiş olursa olsun –kırgınlıklar, kıskançlık, yanlış anlaşılmalara– şimdi bunların hepsi unutulmuştu sanki. Aralarındaki ilişki de bu şekerleme gibiydi. Çekilip esnese de, şeklini kaybetse de koparması kolay değildi.

“Sana babamdan bahsetmediğim için özür dilerim,” de-

di Ellie. “Bunu istedim. Ne kadar istedim anlatamam ama annem bunların olacağından korkuyordu.”

Quinn başını yana eğdi. “Ne?”

“Haberlerin duyulacağından ve herkesin gerçekleri öğreneneceğinden korkuyordu,” diye açıkladı. “Gerçekte kim olduğumuzun açığa çıkacağından, babamın kim olduğunun, nereden geldiğimizin öğrenileceğinden korkuyordu.”

“Ellie, saçmalama,” dedi Quinn hafifçe gülümseyerek. “Bu kimsenin umurunda değil. Kaç senedir burada yaşıyorsun, daha öğrenemedin mi? Seni tanıyan insanların bir milyon yıl önce olmuş bir skandalı umursayacağını mı sanıyorsun?”

“Şimdi umursuyorlar işte,” dedi Ellie. “Haberlerin duyulduğunu sen söyledin. Tüm o makaleler...”

Quinn güldü. “Bu, kelimenin tam anlamıyla bir dipnot,” dedi. “Gerçekten. Herkes bir tek Graham’la ilgileniyor.”

Ellie şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne?”

“İnsanlar Graham Larkin’in kız arkadaşı hakkında haberleri mi yoksa Paul Whitman’ın kızı hakkındaki haberleri mi izlemek ister sence?”

“Ben onun kız arkadaşı de...”

“Hiç kuşkun olmasın,” dedi Quinn ağzına bir parça şekerleme atarak. “Sen onun kız arkadaşısın.”

Ellie arkasına yaslanıp şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Babası her zaman hayatının arka planında kara bir gölge gibi onu takip etmişti. Yokluğu da varlığı gibi somut bir şeydi onun için. Ve şimdi Graham’ın –daha yeni tanıştığı bu çocuğun– onu gölgede bırakmış olmasına inanamıyordu.

Bunca zaman Graham'ın şöhretinin onun hayatını altüst edeceğini sanmıştı ama Graham sırf Graham olduğu için durumu tamamen tersine çevirmişti. Dünyadaki herkesin gözünde o, Ellie'nin babasından daha önemli biriydi. Bir süre sonra şaşırarak şunu fark etmişti: O, kendisinden de önemliydi aslında.

Quinn tahta masanın üzerinden Ellie'ye bir şekerleme daha fırlattı. Ellie elini uzatıp şekerlemeyi tuttu. "Annem yine de beni öldürecek."

"Olabilir," dedi neşeli bir sesle. Şimdi tamamen eski haline dönmüştü. "Ama ondan sonra birkaç maytap alıp sahile inmeye ne dersin? İstersen erkek arkadaşını da yanında getirebilirsin. Nasıl olsa herkes birlikte olduğunuzu biliyor artık."

"Sen de kendi erkek arkadaşını getirirsen olur," dedi Ellie. Quinn'in yüzündeki gülümseme şimdi daha da büyüdü.

Şekerlemelerin kalanını yeniden kutuya koyup ayağa kalkmışlardı. Sonra birlikte dükkândan çıktılar. Gökyüzü yavaş yavaş altın sarısı bir renge dönüyordu. Günün zayıflayan ışıkları bandonun enstrümanlarının üzerinde parlıyordu. Ellie, sandviççi dükkânında çalışan Meg'in dükkânının hemen yanında külahlara dondurma dolduruyordu. Istakoz Tenceresi'nden Joe, elinde bir spatula ve başında hafif yana kaymış bir şef şapkasıyla dev bir barbekünün başında duruyordu.

Bütün kasaba o gün oradaydı sanki. Bir-iki cesur çift çimenlerin üzerinde dönmeye başlayınca bir dans pistinin görünmez temelleri de atılmış oldu. Bunların hepsinin ötesinde

koyu bir renge bürünmüş okyanus ısıt ısıldı. Ellie hâlâ Hamilton'daki yakıt istasyonunda demirlemiş olan *Yaşasın Balık*'ı ve her şey hızla kötüye gitmeden önce Graham'la teknenin burnunda geçirdikleri o huzur dolu birkaç dakikayı düşündü.

Gözlerini yeniden partiye çevirdiğinde annesinin dondurma tezgâhının önünde sıra olmuş bir grup çocuğun arasında kendine yol açmaya çalıştığını gördü. Onu gördüğü anda kalbi hop etti. O anda alışılmadık bir biçimde sessizliğe gömülen Quinn'e döndü.

"Gidip onunla konuşmam gerek," dedi Ellie. "Sonra buluruz."

Quinn başını salladı. "Her zaman."

Ellie cesaretini yitirmeden annesinin yanına varabilmek için koşarak sokağın diğer tarafına geçti. Yürürken insanların bakışlarının ona döneceğini düşünerek kendini duruma hazırlamaya çalıştı. Graham'la fotoğrafçı arasında yaşananların ne kadar çabuk duyulduğunu ve nerelere gittiğini görmüştü. Şimdi kimliği de ortaya çıktığına göre —ki babasının adından söz etmeye bile gerek yoktu— kasabadaki herkes her şeyi biliyor olmalıydı.

Bildikleri de anlaşılıyordu zaten. Yeşillik alanda yürürken herkesin gözleri onu izliyordu ama bakışlarında tuhaf bir şeyler vardı. Sanki ona değil de etrafına bakınıyorlardı. Hevesle bir şeyler arıyor gibiydiler. Yanında başka birini görmeyi umduklarını anlamıştı o anda. Gözleri Graham'ı arıyordu.

Annesi o sırada masalardan birinin önünde duruyordu.

Arkası Ellie'ye dönüktü. Bardağına limonata doldurmuştu şimdi. Arkasını döndüğünde limonata sürahisini tutan eli hafifçe titredi. Ellie onun –haklı olarak– kızgın olmasını bekliyor ama annesinin sadece onu gördüğü için rahatladığı yüzünden açıkça okunuyordu.

“Nerelerdeydin?” diye sordu sürahiyi masaya geri bırakarak. “Her yerde seni aradım.” Sanki sormak istediği başka bir şey daha vardı ama soramamış gibiydi. Bunun yerine arkasını dönüp masada üst üste dizilmiş duran yıldızlı tabaklardan birini aldı. “Kendine yemek al haydi,” dedi tabağı Ellie'ye uzatarak. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Tabağını kaşık kaşık patates salatası ve makarnayla doldururken Ellie'nin midesi gurulduyordu. Üstüne bir de sosisli sandviç ve bir fincan kek aldı. Sonra kolunun altına bir bardak da limonata sıkıştırıp annesinin her yıl kullandıkları o ekoseli battaniyeyi yaydığı yere gitti.

“Avcı nerede?” diye sordu Ellie bağdaş kurup yemeğini önüne alarak.

“İkinci hamburgerini yürüttükten sonra onu eve götürdüm.”

Ellie güldü. Beyaz kremalı kaplamasının üzerinde minicik bir bayrağı olan fincan kekini ağzına götürdü. “Bütün gün burada mıydın?”

Annesi cevap vermedi. İki eliyle mavi limonata bardağını tutarak Ellie'nin karşısına oturdu. “Telefonuna hiç bakmadın mı?” dedi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Ellie başını iki yana salladı. “Telefonumu kaybettim,”

dedi. Ellie bunun ardından neyin geleceğini biliyordu. Bu noktada ne demesi gerektiğinin de farkındaydı ama nedense *özür dilerim* demek yetmeyecekmiş gibi gelmişti o an. Hayatları boyunca bir ağ gibi ördükleri sırrı ele vermişti. Şimdi her şey tam da annesinin söylediği gibi açığa çıkmıştı ve Ellie'nin durumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Belki ilginin Graham'ın üzerinde olması durumu biraz hafifletebilirdi, belki de bu bile yetmeyecekti ama Ellie asıl konunun bu olmadığını biliyordu. Güçlkle yutkunarak annesinin sözlerine devam etmesini bekledi. Fincan keki elinde öylece kaldı.

“Dün gece olanlar,” dedi annesi sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışarak, “Graham’la fotoğrafçı arasında olanlar. Haberlere çıktı. Biliyorsun, değil mi?”

Ellie annesinin yüzüne bakamıyordu ama başını salladı. Gözleri fincan kekin üzerindeydi. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama içinde sel gibi binlerce sözcük birikmiş ve onları bastırmaya çalışmaktan yorulmuştu.

“Özür dilerim anne,” diye fısıldadı, boğazı düğümlendi. Diğer her şey bir anda nefes nefese dökülüyordu. “Hepsi benim suçum. Bana bunların olacağını söylemiştin ama yapamadım... kendime engel olamadım. Bunca zamandır onunla görüşüyor değildim tabii. Onunla konuşmayı bırakmıştım. Ama onu görememek korkunçtu. Acı çekiyordum. Sonra her şey yeniden başladı ama fotoğrafçıyla olanlar onun suçu değildi. Fotoğrafçıları benden uzak tutmaya çalışıyordu ve adamlar çok kötüydü. Tıpkı senin söylediğin gibi.”

İçinde kabaran duyguların yorgunluğuyla ağlamaya başladı. Annesi yüzünde temkinli bir ifadeyle karşısında oturup onu dinliyordu. Ellie, annesinin kızgın mı, endişeli mi olduğunu anlayamıyordu. Belki de bambaşka bir şey hissediyordu. Ellie devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Korkunçtu,” dedi. “Başka çaresi yoktu. Bu sabah onun yanındakinin ben olduğumu henüz öğrenememişlerdi. Her şeyin yoluna gireceğini düşündüm ama belli ki hiçbir şey yoluna girmemiş. Gerçekten çok özür dilerim. Bunun çok kötü olduğunu biliyorum ve büyük olasılıkla her şeyi mahvettim ama bilerek yapmadım. Gerçekten çok, çok özür dilerim.”

Annesi bir süre hiçbir tepki göstermedi. Sadece Ellie’ye bakıyordu. Daha dokunmadıkları yemekler ortalarında, battaniyenin üzerinde öylece duruyordu. Sonra annesi öne doğru eğildi. “Hiçbir şeyi mahvetmedin,” dedi sessizce. Ellie itiraz etmek için ağzını açtığı anda annesi başını iki yana salladı. “Bunun ortaya çıkmasını ister miydin? Tabii ki istemezdim. Bu, hayatımın pek de gurur duymadığım bir dönemi ve Washington’dan ayrıldığım zaman –babanı bıraktığımda– kaçtığımı hissediyordum ve bu hiçbir zaman hayra alamet değildir.”

Annesi sustu. Düşünceli görünüyordu. Gökyüzü birkaç ton daha kararmıştı şimdi ve yeşillik alanı çeviren sokak lambaları arkasında titreşerek yandı.

“Ama bak sonunda ne oldu?” dedi annesi kolunu havaya kaldırarak. “Buraya geldik sonunda. Daha da önemlisi bütün bunların sonucunda *sana* sahip oldum. Bundan nasıl pişman-

lık duyabilirim ki, söyler misin?”

Ellie dudağını ısırdı. Bütün gün balinanın ardından giden Ahab gibi babasını arayıp durmuştu. Ama şimdi başından beri yanlış bir maceraya atıldığını fark ediyordu. Aslında daha çok Dorothy’ye benziyordu. Aradığı şey aslında sadece yuvasıydı.

Gözlerini yere eğip annesine bugün nereye gittiğini itiraf etmeyi düşündü. Bu hiç yaşanmamış gibi davranmak kolay olurdu tabii; babasının hayalini tamamen bastırıp unutmak. Olanları düşündükçe hâlâ acı çekiyordu ve o anda en son istediği şey bu konuda konuşmak, bu konuyu düşünüp tartışıp analiz etmektir.

Ama ortada bir sürü yalan vardı zaten –Graham’la, Harvard’la, tekneyle ilgili– ve bu, saklaması çok zor bir sırdı. Gizli kalması çok önemliydi. Gözlerini unuttukları yemeklere çevirdi.

“Bugün onu gördüm,” dedi sessizce. Ellie tam sözlerine devam edecek, *onu* derken kimi kastettiğini açıklayacaktı ki annesinin ne demek istediğini anladığını fark etti. Bağdaş kurarak karşısında oturuyordu. Kucağındaki kâğıt tabakta duran közlenmiş mısır, kaskatı kesilmiş bedeni doğrulduğu anda battaniyenin üzerine yuvarlandı. Annesi uzanıp mısırı almayınca Ellie uzandı ve kırıntıları battaniyenin üzerinden silkeleyip özür diler gibi omuz silkerek mısırı yeniden annesinin tabağına koydu.

“Onu mu gördün?” dedi annesi donuk gözlerle.

“Bugün bu yüzden ortalarda yoktum.”

“Kennebunkport’a mı gittin?”

Ellie şaşkına dönerek oturduğu yerde doğruldu. Annesinin de babasını takip ettiğini, onun da kendi gibi babasıyla ilgili gelişmelere kulak kabarttığını bilmiyordu. Bu konuda konuşmak istemediği için ondan bahsetmekten kaçındıklarını zannetmişti. Ama şimdi ilk kez yanıldığını anlıyordu. Belki annesi de onunla konuşmak *istiyordu*; belki de tüm o sessizliği, sel gibi akacak anıları durdurmak için kullandığı bir yara bandı gibiydi.

Belki de seneler önce ondan nefret ettiği için değil, onu hâlâ sevdiği için kaçmıştı.

Ellie bir süre sonra başını salladı. “Graham da benimle birlikteydi,” dedi. Tekneyle ilgili kısma şimdilik değinmemiştii. “Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Sadece onu görmek istedim.”

Annesinin yüzünde hâlâ bomboş bir ifade vardı. “Gördün mü peki?”

Ellie yine başını salladı. “Kasabada seçim kampanyası için insanlarla tanışıyordu,” dedi. Sonra birdenbire sesi çatladı. Buna kendi de şaşırdı. “Beni tanımadı. Benim kim olduğumu anlamadı.”

“Ah, El,” dedi annesi yanına yaklaşarak. “Bilmiyordum. Onunla tanışmayı istediğini bilmiyordum.”

“Ben de,” dedi Ellie. Bir anda kendini berbat hissetti. “Tam olarak bilmiyordum yani. Sanırım onun beni tanıyacağını düşünmüştüm.”

Çimenlerin diğer tarafında bando, şarkısını bitirdi. Sonra

müzik kesildi. İnsanlar battaniyelerinin başına dönerken havada beklenti dolu bir atmosfer vardı. Senelerdir bu festivale gelen herkes gökyüzü çivit mavisine döndüğünde ve bando son şarkısını bitirdiğinde, alkışlar sıcak yaz havasına karışırken, havai fişek gösterisinin başlamak üzere olduğunu bilirdi.

“Seneler önce onunla ilk kez nasıl konuştuk biliyor musun?” diye sordu annesi. Ellie başını salladı.

“Sen onun oturduğu masaya bakıyordun.”

“Evet ve her zaman onun siparişini alırdım ve konu orada kapanırdı,” dedi. “Ama bir hafta, her gün yağmur yağmıştı ve o yine de her gün sıırıslıkla vaziyette, üzerinden sular damlaya damlaya gelip o kanepeli masalara oturmuştu. O uzun ayakları masanın altına nasıl sığardı bilmiyorum. Bir sabah durdu.”

“Yağmur mu?”

Annesi başını salladı. “Siparişini alırken pencereden dışarı bakıp bunun bir mucize olduğunu söylemiştim. Biliyor musun bana ne dedi?”

Ellie başını iki yana salladı.

“Burada mucize filan olmayacak,” dedi. “Hatırlıyorum. İkimiz de etrafımıza bakınmıştık ve o anda onun haklı olduğunu düşünmüştüm. Yani orası derme çatma bir lokantaydı. Etrafımız fazla pişmiş yumurtalarla ve su lekeleriyle, paramparça olmuş plastik koltuklarla ve uzun süredir vitrinde duran bayat turtalarla çevriliydi. Ama ona ne demek istediğini sorduğumda bana Fransa’da doğduğu kasabanın güya on yedinci yüzyılda bir sürü mucizeye ev sahipliği ettiğiyle ilgili bir hikâye anlatmıştı. Ama mucizelerden medet uman bir sürü insan o ka-

sabaya üşüşmeye başlayınca yetkili merciler kasabanın girişine bir tabelası asmıştı: BURADA MUCİZE FİLAN OLMAYACAK.”

Tepelerinde ilk havai fişek tiz bir ıslıkla, küçücük, top gibi bir ışık halinde otelin çatısının üzerinden karanlık gökyüzüne fırladı. Yükseldikçe sesi kesildi ve Ellie bir süre sonra ışığı görmez oldu. Ama bir saniye sonra patladı ve örümcek gibi altın sarısı bacakları gökyüzünde kemerler çizerek yeniden yeryüzüne inmeye başladı.

“Ama durum bu değildi,” dedi annesi. Sesi diğer gürültülerin arasında yumuşacıktı. “Bir mucize olacaktı. Sadece biz henüz bunu bilmiyorduk.” Gülümsedi. “O mucize sendin.”

“Anne...” dedi Ellie ama sözü yarım kaldı.

“Bugün seni tanımamış olabilir,” dedi annesi başını iki yana sallayarak. “Ama seni seviyor. Küçükken sana nasıl baktığını hatırlıyorum. Hep bir kızı olsun istemişti.” Uzanıp Ellie’nin elini sıktı. “Ve hayatlarımızdan çıkması? Olanlar onun için de kolay değildi. Bunu bil. Bu benim kararımdı, iletişimi kesen bendim. Kariyerinin mahvolması pahasına kamuoyunun karşısına çıkıp seninle ilgili gerçekleri açıklamaya hazırlanıyordu. Ama bunu yapmasına izin vermedim.”

“Neden?”

“Öyle bir hayat istemedim,” dedi annesi. “O, eşi ve çocuklarıyla Delaware’dan bize çekler gönderecekti, biz de peşimizde basınla Washington’da kalacaktık. Senin gerçek bir hayatın olsun istedim. Böyle bir hayatın olmasını istedim.” Kolunu kaldırıp neşeyle havai fişekleri alkışlayan arkadaşlarını ve komşularını işaret etti. Sevdigi bu kasabaya ve insanlara bakınca

Ellie'nin içinde tarif edilmesi güç duygular kabardı. Bunu hiçbir şeye değışmezdi. Hele bir senatörün kızı olarak geçireceğı bir hayata asla.

Bunca zaman onun ailesinin bir parçası olsa her şey daha mı iyi olurdu acaba diye düşünüp durmuştu, ama şimdi durumun bunun tam tersi olduğunu görüyordu. Bir şeyleri kaçırın o değildi aslında. Belki yaz kamplarına ya da Avrupa seyahatlerine ya da her sene yeni bir araba almak için paraları olmamıştı ama babası da evlerinin yanındaki koyda batan güneş izlememişti hiç. Mutlu Düşünceler Dükkânı'nda çoraplarını kaloriferde ısıtarak bir kış sabahı geçirmemişti. Istakoz Tenceresi'nin yemeklerini yememişti, Gökkuşakğı Dondurma'nın şerbetini denememişti. Onun bir futbol maçını kazandığını ya da arı kelimesini harf harf okuduğunu görmemişti. Avcı'yla hiç tanışmamıştı. Chez O'Neill'da hiç yemek yememişti.

“O bizi terk etmedi,” dedi annesi. “O bize bir armağan sundu.”

“Gitmemize izin verdi,” dedi Ellie sessizce.

Annesi başını salladı. “Biz de gayet iyi idare ettik,” dedi. “İnan bana, seni hâlâ seviyor. Bunu bilmek için onunla görüşmene gerek yok.”

Etrafta göz gözü görmüyordu şimdi ve sokak lambalarının önünde durup oturacak yer arayan insanların gölgeleri uzun siluetler halinde yere vuruyordu. Boyunlarında gece parlayan kolyeleriyle, güle oynaya birkaç çocuk geçti yanlarından. Ellie o sırada gözlerini kısarak kendi piknik örtülerinin pek de uzağında olmayan bir yerde tek başına çimenlere oturan birini

gördü. Onun kim olduğunu anlayınca kalbi hop etti.

Bu, Graham'dı.

Ayaklarını, altına alarak tek başına çimenlerde oturuyordu ve gökyüzüne bakmak için başını havaya kaldırmıştı. Ellie o sırada kulağında bir telefon olduğunu gördü. Menajeriyle, avukatıyla ya da halkla ilişkiler müdürüyle filan konuşmadığını umdu. Ama duruşuna, yüzündeki rahat ifadeye bakılırsa durum bu değildi. Her zamanki gibi tek başınaydı; nasıl oluyorsa her zaman etrafı insanlarla çevrili olduğu halde onların uzağında duran bir hali vardı ve bu akşam da durum farklı değildi.

Havai fişekler patlayıp gözden kaybolurken Ellie gözlerini kapadı. Işık selinin hatırası gözlerinin önünde hâlâ canlıydı. Geride bıraktığı günü, babasının elini avucuna aldığı o anı, annesinin yanında olmanın verdiği huzuru ve her şeyden öte ondan sadece birkaç metre uzakta oturan ve onunla aynı gökyüzüne bakan bu çocuğu düşündü.

Babasının seneler önce söylediği sözleri düşündü: *Burada mucize filan olmayacak.*

Yanılmış, diye geçirdi içinden. Bu düşünce, içinde öyle hiddetli bir hisle yükseldi ki kendi de buna şaşırdı. O derme çatma lokantada bile bir umut olmalıydı. İnsanın bunu görmek için nereye bakacağını bilmesi gerekiyordu sadece. Kirli bir pencere ya da bayat bir elmalı turta bile bir tür mucize olabilirdi.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Ellie. "Eğer her şey haberlere çıktıysa burada olduğumuzu biliyor olmalı. Sence bizi bulmaya çalışır mı?"

“Bunu ister miydin?”

“Bilmiyorum,” dedi Ellie dürüstçe. “Belki bir gün. Ya da hiçbir zaman. Bilmiyorum.”

“Önemli değil,” dedi annesi. “Bu sorunun cevabını öğrenmek için önümüzde bir sürü zaman var.”

“Gerçekten çok özür dilerim,” dedi Ellie tekrar. Bu kez tam olarak ne için özür dilediğini kendi de bilmiyordu; af dilemesi gereken öyle çok şey vardı ki.

“Hey,” dedi annesi uzanıp çenesi tutarak.” Her şey yoluna girecek.”

“Nasıl?” diye sordu Ellie cılız bir sesle.

“Şansımız var,” dedi annesi. “Herkes daha ziyade hikâyesinin diğer kısmıyla ilgileniyor. Görünüşe balkırsa Graham Larkin, Paul Whitman’dan çok daha önemli bir mevzu.” Başını iki yana salladı. “Böyle olacağı gerçekten hiç aklıma gelmezdi.”

Ellie’nin gözleri tekrar Graham’ın sırtına kaydı. Telefonunu kapattı. Şimdi yüzü gökyüzüne dönüktü.

“Bu iyi bir şey,” dedi Ellie. “Dikkatleri bizim üzerimizden çekiyor.”

“Kasabada olduğu müddetçe değil,” dedi annesi arkasına yaslanarak. “Ama bir-iki gün sonra gidecek ve konu kapanacak.”

Tepelerinde bir havai fişek daha patladı. Bu seferki yeşil ve mor renkteydi ama Ellie bunu görmedi. O sırada Graham’ı izlemekle meşguldü. Graham arkasını döndüğü zaman göz göze geldiler. Uzunca bir süre üzerlerine yağan kıvılcımların altında öylece durdular. Gece bir başka patlamayla aydınlanıp

rengârenk ışıklara boyandı. Ellie bunu, bunun sıcaklığını ve alevini iliklerine kadar hissetti. Bir mum gibi, bir ateş gibi, tende bir yanık gibi.

Konu kapanacak, diye geçirdi içinden ama hâlâ Graham'a bakıyordu.

“Selam,” dedi Graham çimenlerin diğer tarafından dudaklarını oynatarak.

“Selam,” diye karşılık verdi Ellie de hemen.

24

Sabah sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Graham turuncu bir gökyüzünün altında yürüyordu. Kasabanın orta yerinde çimenden bir parmak izi gibi duran yeşillik alan her zamanki gibi sessiz ve sakindi, çiğle kaplanmıştı. Rüzgârda savrulmaya bırakılmış bir tane bile kâğıt bardak, sönmüş bir kestanefişeği, kaldırımlara saçılmış bir maytap kalmamıştı. Battaniyelerin serildiği yerlerde kırkyama işi bir yorgan deseni yaratan kare şeklinde ezilmiş çimenler bile çoktan düzelmişti.

Yol denize yaklaşırken hafif yokuş aşağı inmeye başladığında Graham dökmemeye çalışarak otel lobisinden aldığı kahvesinden bir yudum içti. Az ileride Mick sokağın karşısına doğru yürüyordu. Yorgun görünüyordu, tıraş olmamıştı. Onun da elinde bir bardak kahve vardı ama onun bardağı Graham'ınkinin iki katıydı.

“Oo, bu bizim boksör değil mi yahu?” dedi durup Graham'ın ona doğru yaklaşmasını bekleyerek. Graham kendini

biraz sonra olacıklara hazırlamaya çalışıyordu. Ama şaşkınlıkla, Mick'in hiç kızgın olmadığını fark etti. Aksine gülmemek için kendini zor tutuyordu sanki. "Sessiz olandan korkacaksın zaten," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama gördüğüm kadarıyla tek bir yumrukla hem kötü adamı devirmişsin, hem de kızı kapmışsın, ha?"

"Gerçekten çok özür dilerim, Mick," dedi Graham. "İşleri böyle mahvetmek isteme..."

Mick elini sallayıp sözlerini geçiştirdi. "Önemli değil," dedi. "Bu sabah Harry'yle konuştum. Adam tam bir sihirbaz. Nasıl olduysa olayın üstünü örtmüş. Durum mahkemeye filan gitmeyecek."

Graham şaşkın gözlerle ona baktı. "Nasıl?"

"Dediğim gibi," dedi Mick omuz silkerek. "Sihir." Sonra durup düşündü. "Sanırım avukatları devreye sokmasına bile gerek kalmamış."

Graham iki gündür ilk kez çenesindeki kasların gevşediğini hissetti, derin bir iç geçirerek başını iki yana salladı. "Peki, kötü reklam olmadı mı bunlar?" dedi. "Film için pek de iyi..."

"Mutlaka bir işe yaramıştır," dedi Mick. "Bu işin ilk kuralı bu. Reklamın iyisi kötüsü yoktur. Hem başrol oyuncusunun biraz sert çocuk imajı vermesinde hiçbir sakınca yok."

Graham başını eğip eline baktı. Bu sabah bile hâlâ sızlıyordu. "Sanırım," dedi. "Ama *çok* üzgünüm. Gerçekten."

Mick sızlandı. "İki dakika yetti, Larkin."

"Ha?"

“Yeni kötü çocuk imajını mahvetmen iki dakika sürdü.”

“Özür dilerim,” dedi Graham yine ve Mick gözlerini devirdi.

“Bak, bugün sette de o ateşli halinden bir şeyler gördüğümüz müddetçe sorun yok,” dedi Graham’ın omzuna bir tane patlatarak. Sonra arkasını dönüp yemek standına doğru yöneldi.

Sete varır varmaz prodüksiyon asistanı, Graham’a el sallayıp makyaj karavanına gelmesini işaret etti. Bugün sette bir hareketlilik hâkimdi. Herkes çekimlerin programın gerisinde kalmadan tamamlanması için canla başla uğraşıyordu. Sanki bir yaz kampının son günü gibiydi ortalık. Pazartesi günü yine Los Angeles’ta buluşacaklardı ve prodüksiyon burada da iki hafta daha sürecekti. Ama bugün yine de bir şeylerin sonuna gelinmiş gibiydi. Ve her vedada olduğu gibi herkesin içinde neşeyle hüznün karışımı tuhaf bir his vardı.

Graham şimdiden branda bezinden koltuğa kurulmuştu ve yanı başında, elinde bir pudra süngeriyile bir kadın duruyor, hoşnutsuz gözlerle Graham’ın güneşten yanmış burnuna bakıyordu. Graham o sırada Harry’nin önünden geçtiğini gördü. Telefondaydı ve boştaki eliyle Graham’a işaret etti. Setin diğer tarafından çökmüş omuzlarıyla yürürken yorgunluğu üzerinde, ağır bir palto gibi bariz bir biçimde görülüyordu. Ama Graham’la göz göze geldiği zaman yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Durup her şey yolunda dercesine başparmağını havaya kaldırdı. Graham tam ayaklanıp yanına gidecekti ki ona tekrar oturmasını işaret edip telefo-

nunu gösterdi. Bir süre yüzünde kocaman bir gülümsemeyle öylece durup bir kez daha başparmağını havaya kaldırdıktan sonra yoluna devam etti.

O sırada Olivia da Graham'ın yanındaki kotluğa kuruldu. Kadın pudrayı yüzüne sürdüğü anda Graham hapşırılmaya başladı. Kadın kaşlarını çatarak geri çekildi ve sonra, yine kınayan bakışlarla başını iki yana sallayarak işine devam etti.

"Paçanı kurtarmışlar diye duydum," dedi Olivia, Harry'ye doğru işaret ederek. İriyarı adam o sırada karavanların birinin ardında gözden kayboldu. "İtiraf etmeliyim ki ben bile işi lehine çevirmesi karşısında etkilendim. Seni hayatının aşkını iriyarı, kötü paparazzilerden koruyan bir kahraman gibi göstermiş." Kaşlarını kaldırdı. "Hiç fena değil."

"Ona onca parayı bunun için veriyorum," dedi Graham gülümseyerek.

"Sence kolunun altında bana da yer var mıdır?"

"Sen kimsenin eline avucuna sığmazsın," diye dalga geçti Graham.

"Eh, epey bir manşet oldun ama," dedi Olivia gözlerini devirerek. Ama sesinden onu takdir ettiği belli oluyordu. "Kız arkadaşın da tabii. Birdenbire buranın, ilgi odağında senin olduğun alternatif bir gerçeklik olduğunu düşünmeye başladım resmen."

"Merak etme," dedi Graham. "Birkaç gün sonra Los Angeles'ta, ait olduğun kulüplere geri döneceksin."

"Sen de evine ve domuzuna geri döneceksin."

"Evet, ama bu arada basından ekstra ilgi görmek için

tavsiyeye ihtiyacın olursa hiç çekinme,” dedi Graham ellerini havaya kaldırarak. “Seve seve yardımcı olurum.”

“Ama sanırım senin tekniğinde eksik bir şeyler yok değil,” dedi Olivia. Bu atışmadan hoşlandığı belliydi. Makyaj uzmanı işini bitirip eserini incelemek üzere geri çekildiğinde Graham derin bir nefes aldı. Prodüksiyon ekibi o günkü çekimler için hazırlıkları tamamlıyor ve ortamdaki hareketlilik dolu dolu geçecek bir günü müjdeliyordu. Graham böyle zamanlarda, hayranların bakışlarından ve kameralardan uzak-tayken içinde bir enerjinin kabardığını, o günün iyi geçeceğinden emin olduğunu hissedirdi.

Makyaj karavanından ayrılıp Mick’in onu beklediği yere doğru yürürken uçuk mavi renkteki gökyüzüne baktı. Her tarafta kuşlar uçuşuyordu. Karşısındaki manzara önceki gecenin havai fişek gösterilerinin tam tersi bir manzaraydı. Yeniden önüne dönüp otele doğru baktığında önceki geceyi, tam da orada durmuş ellerindeki maytapları sihir değnekleri gibi havada sallayarak kalabalığın içinde koşuşturan çocukları izlediği o anı düşündü.

4 Temmuz tam da hayal ettiği gibi geçmişti. Tıpkı onun büyüdüğü yerdeki kutlamalar gibiydi. Yine de bir parçası hepsini geride bırakmak, yürüyüp gitmek ve sonunda nereye varacağını görmek istemişti. Bütün gün botlarda ve otobüslerde yolculuk ederek geçmişti. Henley’deki son günlerini kuzeye mi güneye mi, yukarı mı aşağı mı gittiğini bilmeden, hangi yönde ilerlediğini bilmeden böyle geçirmiş olması, sonunda kendini tamamen kaybetmiş vaziyette bulması

aslında oldukça manidardı.

Bando enstrümanlarını indirdiğinde sesler kesilmeye başlamış ve kalabalığın üzerine beklenti dolu bir sessizlik çökmüştü. Graham olduğu yerde başını kaldırıp gökyüzüne baktı, ama sadece yıldızların zayıf ışıkları görünüyordu. Elindeki telefon çalınca başını yine önüne eğdi. Otelden çıkarken telefonunu yanına almış, ama cevapsız aramalara geri dönecek cesareti bulamamıştı henüz. Kendini hâlâ avukatlarla, menajerlerle ya da halka ilişkiler müdürleriyle konuşacak durumda hissetmiyordu. Bütün bunlar Los Angeles'a özgü şeylerdi. Ve hiç değilse şu an hâlâ Henley'deydi.

Ama tam telefonu kapatacakken arayanın annesi olduğunu gördü.

"Merhaba," dedi telefonu kulağına götürerek. Ama annesinin basında çıkan haberlerden dolayı onu aramış olabileceği ancak telefonu açtığında aklına geldi. Bunu öncesinde düşünememişti nedense; annesiyle oyunculuk kariyeri arasında koca bir uçurum vardı ne de olsa ve bu ikisini aynı bağlamda görmeye çalışmak bulanık bir görüntüyü odağa getirmeye çalışmak gibi bir şeydi.

"Merhaba," dedi annesi ve sonra fısıltılar gelmeye başladı. "Bir dakika," dedi sonra Graham'a. Graham da yeşil alanı ekose deseni gibi kaplayan piknik örtülerinin arasından denize doğru yürümeye başladı. Birkaç kişi gözlerini kısıp onun olduğu tarafa baktıysa da hava karardığı için kimse onun kim olduğunu pek çıkaramıyordu. Telefonda bir kahkaha sesi ve bir patırtı duyulmuştu. Sonra sesler birden yükseldi. Annesi

telefonu hoparlöre aldı. “Baban da burada,” dedi.

Graham onları daha iyi duyabilmek için boştaki eliyle diğer kulağını kapattı. Parkın diğer tarafındaki serin çimenlik alana doğru ilerliyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu ama cevabı duymak istediğinden emin değildi. Ama annesi yine gülmeye başladı. Graham şaşırılmıştı.

“Havai fişekler başladı mı?” diye sordu annesi, komşularının barbekü partisinde, arka plandaki sesleri bastırmak için hafifçe bağırarak. Graham onları orada hayal edebiliyordu. Babasının üzerinde her zamanki mavi polo tişörtü, annesinin üzerinde de kırmızı-beyaz çizgili tişörtü, telefonun başına eğilip onunla konuşuyorlardı şimdi.

“Nerede?” diye sordu Graham. “Kafası karışmıştı. “Orada mı?”

“Hayır,” dedi babası. “Orada. Bu sabah Maine’de güneş saat kaçta batıyor diye baktık da. Havai fişek gösterisi başladı mı?”

“Henüz değil,” dedi Graham ama bunu söylediği anda havai fişeklerin ilki bir yıldız gibi gökyüzünde kaymaya başladı. “Şey, aslında tam da şimdi başladı.”

“Burada başlamasına daha bir-iki saat var,” dedi annesi. “Ama yine de gösteriyi seninle birlikte izlemek istedik.”

Graham ne diyeceğini bilemeden gülümsedi. Annesiyle babasının burada güneşin batacağı saate bakıp hava kararana kadar beklemesi ve sonra katıldıkları partinin kalabalığından kaçıp aramaları onu öyle gafil avlamıştı ki ne cevap vereceğini bilemedi.

“Havai fişekleri parkta izlediğimiz o seneyi hatırlıyor musun?” dedi babası. “Mumlarla oynarken elini yakmıştın hani?”

Graham güldü. “Hani bir keresinde de sahilden izlemiş-tik, hatırlıyor musunuz?”

“Ve baban kavunu kayalardan aşağı düşürmüştü hani?” dedi annesi neşeyle.

“Hey, dalga geçme,” dedi babası ama gülüyordu. “Martı üzerime üzerime gelmişti, ne yapayım?”

Tepede iki havai fişek daha patladı. İkisi de farklı renk-teydi. “Keşke siz de burada olsaydınız,” dedi Graham usulca ama annesiyle babasının nefes alıp verişlerini duymak bile bir teselliydi. Birbiri ardına patlayan renk renk havai fişek-lerin her biri geçmişte ailesiyle birlikte izlediği diğerlerinin anısını canlandırıyordu gözlerinde. Boğazını temizledi. “Son birkaç gün...”

“Biliyoruz,” dedi annesi. “Gazeteleri görünce sana ulaş-maya çalıştık.”

“Özür dilerim,” dedi Graham. “Ben sadece...”

“O gazeteciler akbaba gibidir,” dedi babası, Cumhuri-yetçilerden ya da rakip beyzbol takımlarından söz ederken kullandığı ses tonuyla. “Başlarına geleceği buydu.”

“Teşekkürler,” dedi Graham. “Ama bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Çok çalışıyorsun,” dedi annesi. “Tüm bu çekimler. Döndüğün zaman iç mekân çekimlerine başlayacaklar hemen ve sonra da tanıtım turları yapılacak.”

Graham güldü. “Siz bunları nereden biliyorsunuz?”

“*Variety* dergisine abone olduk,” dedi annesi gururla. “*Ve Hollywood Reporter*’a.”

“Gerçekten mi?” dedi Graham. Annesinin gündelik magazin haberlerini okuduğunu hayal bile edemiyordu.

“Hem renklendirilmiş filmlerin dünyasındaki gelişmeleri takip etmek ilginç oluyor,” dedi babası dalga geçerek. Graham güldü.

“Biz ona renkli film diyoruz baba, daha doğrusu sadece film.”

“Renkli film o zaman işte, neyse,” dedi babası. “İsmin bu ara ağızdan ağza dolaşıyor. Bazıları oldukça ilginç roller...”

“Hiçbirine inanmayın,” demişti Graham. “Bu filmden sonra ne yapacağıma henüz karar vermedim.”

“Her ne yaparsan yap, harika bir iş çıkaracağına eminim,” dedi annesi. “*Gönül Yolu* oyununda ne kadar iyiydi hatırlıyor musun?” Bu soruyu babasına yöneltti, babası da homurdanarak onayladı. “İkimiz de seninle gurur duyuyoruz.”

Graham güçlkle yutkundu. “Teşekkürler anne.”

“Ne zaman dönüyorsun?”

“Öbür gün,” dedi Graham gözlerini gökyüzüne çevirerek. “Zaman su gibi akıp geçti.”

“Ne zaman öyle geçmiyor ki?”

Graham onu göremeyeceklerini bildiği halde başını salladı ama buradan ayrılacağı düşüncesi karşısında boğazı düğümlenince şaşırdı. Hızla gözlerini kırptırdı. “Evet,” dedi.

“Ama güzel geçti.”

“Bugün için limonlu turta yapmıştım,” dedi annesi. “Sana da bir parça ayırıyorum o zaman. Gelince yersin.”

“Olur,” dedi Graham. “Yerim.”

“Güzel bir molaya ihtiyacın var gibime geliyor,” dedi babası. “Bu hafta sonu bir şeyler yapalım. Pazar günü çalışıyor musun? Belki bovlunge ya da beyzbol oynamaya gideriz...”

O sırada gökyüzünde yıldız şeklinde bir havai fişek patladı ve kıvılcımlar söndükten sonra bile şekli gökyüzünde bir mühür gibi uzun süre öylece kaldı.

“Ya da balığa gideriz,” dedi Graham. Babası tatlı tatlı güldü.

“Balığa gitmeyeli epey oluyor galiba,” dedi. “Geçen sefer şansımız pek yaver gitmemişti.”

“Yo, gitmişti,” dedi Graham ve o anda ensesinde bir ürperme hissetti. Hafifçe arkasına döndü. Hemen gerisindeki battaniyelerden birinin üzerindeki gölgeler yavaş yavaş gözlerinin önünde şekillenmeye başladı, Ellie’yi görünce bir an şaşırdı. “Bir sürü balık tutmuştuk, hatırlamıyor musun?”

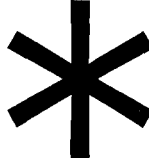
Tepelerinde havai fişekler patlarken arkasında Ellie’nin annesi, ellerini havaya kaldırarak bir şeyler anlatıyor, Graham’ın babası da kulağında balık maceralarını yâd ediyordu.

Ama Graham’ın gözleri hâlâ Ellie’nin üzerindeydi. San-ki bir anda ikisinin de üzerine bir sessizlik çökmüştü. Etrafta

onlardan başka kimse yokmuş gibiydi.

“Tam pes etmek üzereydik,” dedi babası. “Son güne kadar bir tane bile balık yakalayamamıştık.”

Graham gülümsedi. Gözleri hâlâ Ellie’nin üzerinde, “Ama en iyi balığı da son anda tutmuştuk,” dedi babasına.

Kimden: GDL824@yahoo.com
Tarih: Cuma, 5 Temmuz 2013, 08.18
Kime: EONeill22@hotmail.com
Konu: sil baştan

Tekrar deneyelim bakalım...

Bu akşam benimle Istakoz Tenceresi'nde yemek yemek ister misin?

25

Ellie vardığında Graham oradaydı. Ahşap tabelanın altında onu bekliyordu. Hava, temmuz gecesi için beklenmedik biçimde serindi ve Graham'ın üzerinde uzun kollu bir gömlek ve haki renkte bir pantolon vardı. Saçları hâlâ duştan dolayı nemliydi. Henüz Ellie'yi görmemişti. Ellie adımlarını yavaşlatıp onun o halini hafızasına kazımaya çalıştı. Bu şekilde o anı sonsuza kadar yaşatabilecekmiş gibiydi.

Ekipler çekimler için kurulan seti sökmeye başlamıştı bile. Arkalarında balıkçı botları gece için limana dönüyor ve birbirlerine çarpan ıstakoz tuzaklarının takırtısı karavanlara yüklenen metal ekipmanların seslerine karışıyordu. Çekimler bir gün daha devam edecekti ama Graham'ın işi sabah bitiyordu. Ellie bunun hemen sonrasında uçağa atlayıp gideceğini biliyordu. Yarın akşam bu saatlerde sokaklar boşaltılmış olacaktı. Bariyerler ve kamyonlar gitmiş olacaktı; sanki bunların hiçbiri olmamış gibi.

Ellie o gün deniz kıyısına yürüyüp iskelede çekimleri izledi. Sandığı kadar heyecanlı değildi aslında. Durmadan

çekimi durdurup aynı sahneleri tekrar tekrar çekiyorlardı ve her seferinde performanslar ona aynı gibi görünüyordu. Graham onu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırarak Olivia'ya bir şeyler söylüyor, Olivia da başını öne eğip arkasına dönerek tekrar tekrar onu iskelenin başında tek başına bırakıyordu.

Ellie uzakta olduğu için Graham'ın ne dediğini duyamıyordu ama onu böyle ciddi ve işine yoğunlaşmış görmek şaşırtıcıydı. Bu ona koydaki günü hatırlatmıştı. O gün ağaçların arasından onu izlerken de yine böyle bambaşka bir yanını görmüştü. Film yıldızı Graham Larkin yok olmuş, geriye sadece ona gülümseyen bir oğlan çocuğu kalmıştı.

Şimdi de böyleydi işte; sanki üzerinden bir şeyleri sıyrıp atmış, kısa bir süreliğine de olsa bambaşka birine dönüşmüştü. Ellie ilk kez bir aktör olmanın ne olduğunu, sadece kırmızı halılardan ve paparazzilerden ibaret olmadığını, bunun bir tür sanat olduğunu görmüştü. Graham bu işte oldukça iyiydi.

Ellie uzun bir süre durup onu izledi. Prodüksiyon asistanlarından biri onu gazetedeki fotoğraflardan tanıyıp el ederek metal barikatların diğer tarafına davet etmiş, ama Ellie sadece gülümseyip başını iki yana sallayarak bu teklifi geri çevirmişti. Onu uzaktan izlemeyi tercih ediyordu. İşin aslı, kendini ertesi güne hazırlamaya çalışıyordu. Ertesi gün gitmiş olacaktı ve Ellie de, Graham'ı diğer herkes gibi filmlerden, dergilerden, internetten ve gazetelerden takip edebilecekti.

Orada, onun diğer hayranlarının arasında öylece durur-

ken içinde bir şeyler kabardı. O anda aslında ona veda ettiğini anladı. Bunun için başka fırsatları da olacaktı elbette. Akşam yemeğe çıkacaklardı ve belki de ertesi gün gitmeden önce adam akıllı vedalaşabilirlerdi. Birbirlerine o olağan sözleri söyleyeceklerdi işte: *Mutlaka haberleşiriz, Seni özeyeceğim, Her şey için teşekkürler*, gibi şeyler.

Ama Ellie'nin veda ediş biçimi buydu işte. Uzunca bir süre orada kaldı. Gökkuşağı Dondurma'ya gecikmişti ve Quinn'in onu paylayacağını biliyordu. Önceki gece havai fişeklerden sonra birlikte sahile inmişlerdi. İki arkadaş bir torba dolusu kestanefişeğini kuma döküp tek tek hepsini ateşlemiş, fişeklerin karanlık suların üzerinde döne döne kayboluşunu izlemişlerdi.

Her yıl olduğu gibi. Hatta her yıl olduğundan daha da güzeldi.

Şimdi Istakoz Tenceresi'ne yaklaştığı sırada Graham ona doğru döndü. Ellie'nin kalp atışları hızlandı ve ona veda etmeye gerek olmadığını fark etti. Hem de hiç. İlk kez birbirleriyle yazıştıklarında ona söylediği o şey geldi aklına: *Aslında merhaba demeyi bitirdiğimden bile emin olduğum söylenemez*. Şimdi de öyle hissediyordu; hem de her zamankinden daha çok.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Graham. Ellie önüne eğilip yeşil yazlık elbisesine baktı.

"Geçen sefer giydiğimin aynısı..."

"Biliyorum," dedi Graham sözünü keserek ve eğilip onu yanağından öptü. Yeni tıraş olmuştu ve teni yumuşacıktı. "Bu

kez geçen seferkinden daha da güzel görünüyor üzerinde.”

“Teşekkürler,” dedi Ellie ve gömleğini işaret etti. “Sen de güzel görünüyorsun.”

Bir an tuhaf bir biçimde birbirlerine bakmışlardı. Birlikte geçirdikleri onca zamana rağmen ilk kez gerçek anlamda bir randevuya çıkıyorlardı. Birdenbire kendilerini insanların bir yemek için buluştuklarında söyledikleri o kibarca şeyleri söylerken bulmuşlardı; fotoğrafçılardan kaçarken, tekneyi kaçırmış ya da sahilde yürürken söylenen şeylerin aksine yani.

O sırada Istakoz Tenceresi’nin kapısı ardına kadar açıldı ve Joe kapıda belirdi. “Her şey hazır,” dedi Graham’a bakarak ve sonra başını uzatıp sokağı kolaçan etti. Dışarıda sadece akşam yürüyüşüne çıkmış insanlar vardı. “Kovalayacağım kimse yok mu bu kez?”

Graham omuz silkti. “Sanırım yok.”

“Onları iyi korkuttun anlaşılan,” dedi Joe. Bunu söylerken paparazzinin pataklanmasından aldığı keyfi gizleyemedi. Sonra onları içeri davet etti.

İlk önce Graham girdi. Ellie de peşindeydi ama ikisi de dev bir olta kancasını andıran palto askılıklarının önünde durdu. O anda restoranda bütün gözler kapıya döndü, çatallar indirilmiş, ıstakozlar unutulmuştu. Hepsi de kapıdan yeni giren bu çifte bakıyordu. O anda Ellie’nin içinden bir yere saklanmak ya da kapıdan çıkıp koşarak kaçmak geldi. Onca zaman kendini tam da bu durumda bulmaktan korkmuştu. Şimdi ise –kimisi tanıdık, kimisi yabancı– bu insanların karşı-

sında Graham'la durmak tuhafına gitmişti ama bu, aralarındaki bu şey, bir sır değildi artık ve saklanmaları için bir sebep yoktu.

Joe rahat rahat konuşabilmeleri için etrafını boş bıraktığı arka kısımda bir masayı işaret etti. Ama Graham elinden tutup onu sürükleyene dek Ellie olduğu yerden kıpırdayamadı. Şimdi başı önünde, onun peşinden restoranın arka tarafına doğru yürüyordu. Masaya ulaştıklarında Graham sandalyesini çekti, sonra da karşısına geçip oturdu. O sırada Joe da cebinden bir kibrit çıkarıp mumları yaktı. Onları baş başa bırakıp masadan ayrılmadan önce Ellie'ye bakıp göz kırptı.

“Evet,” dedi Graham öne doğru eğilerek. Ellie gülümsemeden edemedi.

“Evet.”

“İyisin, değil mi?”

Önceki gece havai fişek gösterisi biter bitmez Ellie, Graham'ın yanına gitmişti. Etraflarında aileler battaniyelerini kalıyor, uykulu çocuklarını topluyordu. Uzun süre hiçbir şey konuşmadan çimenlerin üzerinde yan yana oturmuşlardı.

“Olanları duydun, değil mi?” diye sordu Ellie sonunda ve Graham başını salladı. “Sanırım herkes bizden haberdar.”

O anda Graham'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Parmagını uzatıp karanlıkta birini işaret etti. “Şu adam biliyor mu yani?” Sonra gözlerini kalabalıkta gezdirdi. “Peki ya şu kadın?” dedi hamile bir kadını işaret ederek ve sonra bastonlu, yaşlı bir adama döndü. “Ya şu?”

Ellie güldü. “Evet,” dedi şakayla karışık bıkkın bir ifade

takınarak. “Büyük olasılıkla o da biliyor.”

Graham sonra ona doğru yaklaştı. Aralarında birkaç santim vardı. “Yani bunu yapabilir miyiz sence şimdi?” dedi ve onu öptü. O öpücük sanki sonsuza dek sürmüş gibiydi.

Sonunda ayrıldıklarında Ellie sırtıttı. “Sanırım yapabiliriz.”

“O zaman pek de kötü bir haber sayılmaz bu, ha?”

“Hayır, sanırım sayılmaz.”

“Sen iyi olduğun müddetçe,” dedi Graham. Ellie başını salladı.

“Ben iyiyim,” dedi. “Ya sen?”

“Harikayım,” dedi Graham. “Ne garip, değil mi?”

Ellie gülümsedi. “Hiç garip değil aslında.”

Şimdi masanın diğer ucunda öne doğru eğildi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Arkasındaki denizci haritası bir çerçeve gibi başını çevreliyordu.

“Ben iyiyim,” dedi Ellie. “Gerçekten. Ama makalelerin hiçbirini okumadım henüz. Sadece şu an ülkedeki bütün genç kızların beni öldürmek istediğini tahmin ediyorum; ama daha kötüsü de olabilirdi tabii.”

“Nasıl yani?”

“Yarattığın skandal sayesinde babamla ilgili her şey gölgede kaldı,” dedi Ellie. Uzanıp eline aldığı mönünün üzerinden ona gülümsedi. “Düşünebiliyor musun?”

“Yani annen de iyi mi bu durumda?”

“İyi olacak,” dedi Ellie. “İkimiz de iyi olacağız.”

Graham başını salladı. “Buna sevindim.”

“Durumu tahmin ettiğimden daha iyi karşıladı. Ama bunu bana dün sorsaydın şu anda odamda cezalı olacağımı söyledim herhalde.”

Graham elini salladı. “Ben gelip seni kurtarırdım,” dedi. “Beyaz atım yok belki ama iriyarı bir domuzum var.”

“Ne romantik,” dedi Ellie. Graham da önündeki mönüyü kaldırdı.

“Ee, buranın nesi meşhurdur?” diye sordu. “Geçen sefer yemek faslına geçmeden restorandan ayrılmıştım. Bulmam gereken bir kız vardı da...”

“Yani bu ikinci deneme?”

“Hayır canım,” dedi Graham ciddi bir ifadeyle. “Bu kesinlikle bir ilk.”

Ellie elindeki mönüye baktı ama birdenbire tıkanmıştı sanki. Birbirlerini sadece birkaç haftadır tanıyor olmalarına rağmen şimdiden o kadar çok veda etmişlerdi ki, bunu bir kez daha yapmaya hazır olduğunu sanmıyordu.

Mönüyü yeniden masaya koydu. “Biliyorum bu biraz garip olacak ama aslında karnım pek aç değil.”

Graham başını sallayarak, “Ben de bunu söylemeni umuyordum,” deyince Ellie şaşırdı.

“Öyle mi?”

Graham yine başını salladı. “Bence tatlıya geçsek daha iyi olacak,” dedi gözlerinde başlayıp bütün yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle.

Ellie gözlerini devirdi. “Aman ne komik.”

“Ciddiyim,” dedi Graham.

“Buraya çocukluğumdan beri geliyorum,” dedi Ellie. “İnan bana, burada ondan yapmıyorlar.”

Graham halinden memnun bir edayla arkasına yaslandı. “Burayı benden daha iyi tanıdığını mı söylüyorsun yani?”

“Burayı senden daha iyi tanıdığımı adım gibi biliyorum,” dedi Ellie. “Tabii...”

Aslında uzun zamandır siparişini vermeden önce mönüye bakmamıştı ama şimdi mönüyü açıp loş ışığın altında listeyi incelemeye başladı. Masadaki uzun mumlardan birini alıp mönüye yaklaştırdı. Eriyen mumun bir damlası cam şamdanlığa aktı.

“Tabii ne?”

“Tabii sen bir numara çevirmediyse,” dedi Ellie. “Ki bu, tuhaf davranışlarını açıklıyor aslında.” Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. “Düşünüyorum da Joe’yla bir olup bir işler karıştırmış olabilirsiniz...”

“Ben mi?” dedi Graham en masum ses tonunu takınarak. “Gerçekten de bir yandan film çekimleriyle uğraşıp bir yandan seninle kasaba kasaba Maine’yi dolaşırken olan onca şeyden sonra benimle hâlâ konuşacağını ve yemek yemeyi kabul edeceğini varsayıp, sırf bu gece için kakaolu sandviçleri bulup getirtmiş olabileceğimi düşünmüyorsun herhalde.”

Ellie meydan okurcasına ona baktı. “Evet, düşünüyorum.”

“İddiaya var mısın?”

“Varım tabii,” dedi Ellie. “Ama senin üzerine iddiaya giriyorum.”

Graham kaşlarını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Bence bunu yaptın gerçekten,” dedi Ellie. “Ve sanırım hayatımın ilk kakaolu sandviçini yemek üzereyim.”

“Mönüde olmadığı halde mi?”

Ellie başını salladı ama şimdi o kadar da emin değildi aslında. “Mönüde olmadığı halde.”

“Tamam,” dedi Graham dirseklerini masaya yaslayıp uzun uzun gözlerinin içine bakarak. “O zaman bin dolarına iddiaya giriyoruz.”

Ellie bir an olduğu yerde kalakaldı. Kocaman gözlerle ona baktı.

“Anlaştık mı?”

“Hayır,” dedi, sesi boğuk çıkmıştı. Mönüyü kapatıp tekrar önüne koydu. “Graham...”

Graham hâlâ gülümsüyordu. “Sadece bir iddia işte.”

“Yapamam.”

“Yaparsın,” dedi Graham sessizce. Mumun titreyen ışığı yüzüne vuruyordu.

Ellie, Graham’ın ne yapmaya çalıştığını elbette biliyordu. Birdenbire neler olduğunu anladı. Her şeyi. Kesin, kakaolu sandviçleri alacağı bir yer bulup Istakoz Tenceresi’ne getirtmişti. Öncesinde Joe’yla konuşmuş olmalıydı. Onunla iddiaya girmesi için her şeyi ayarlamıştı. Ve bütün bunları onun için yapmıştı. Masanın diğer ucundan ona bakarken kalbi kulaklarında atıyordu sanki ve o sırada boğazını temizleyip geldiğini belli edene kadar Joe’nun yanında olduğunu fark etmemişti.

“Ee, ne alıyoruz bu akşam?” diye sordu. Elinde not def-

teriyle kalemi hazırda bekliyordu. Ama ikisi de cevap vermedi. Graham'ın gözleri hâlâ Ellie'nin üzerindeydi.

"Anlaştık mı?" diye sordu. *Hayır* sözcüğü boğazına takılıp kaldı sanki. Tek yapabildiği gözlerini kırıştırarak ona bakmaktı. Graham bunu bir işaret olarak görüp ıslıl ıslıl gözlerle Joe'ya döndü. "Sanırım direkt tatlıya geçeceğiz."

"Elbette," dedi Joe. Ellie, Joe'nun bıyığının dudagının kenarında hafifçe havaya kalktığını gördü. "Aklınızda özel bir şey var mı?"

Graham heyecanını güçlükle bastırıyordu. "İki tane kakaolu sandviç alalım," dedi. Sesi olması gerektiğinden daha yüksek çıkmıştı. Joe başını sallayıp not defterini kaldırır ve mönülerini önlerinden alırken Ellie gözleri kocaman açılmış vaziyette öylece bakakaldı.

Joe gittiğinde Graham, Ellie'ye döndü. "Şu işe bak," dedi üzölmüş gibi bir yüz ifadesi takınarak. "Sanırım iddiayı kaybettim."

Ellie başını iki yana salladı. "Rol yapmayı hiç becermiyorsun."

"Orada dur bakalım," dedi Graham ama hâlâ sırtıyordu. "Şaka kaldıran biriymdir ama işimi kolaylaştırmıyorsun."

"Graham," dedi Ellie gözlerini önündeki tabağa çevirerek. "Bunu yapamam."

"Kakaolu sandviç yiyemez misin yani?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, aslında ne demek istediğini bilmiyorum," dedi Graham. "Benim param var. Senin paraya ihtiyacın var. İşte

bu kadar basit.”

“Bunu yapmana izin veremem,” dedi Ellie başını iki yana sallayarak.

“Bak sana ne diyeceğim. Bana bir şiirini verirsin, anlamış oluruz.”

Ellie boş gözlerle ona baktı.

“Kursun sonunda şiirlerinden birini bana verirsin.”

“Ben şiir yazmıyorum ki,” dedi. “Şiir okumayı seviyorum sadece.”

“Tamam,” dedi Graham neşeyle. “O zaman şu nalları dikmiş adamlardan birinin şiirini alırım ben de. Buna ne dersin?”

“Graham,” dedi Ellie. Sesi titredi. “Bu senin problemin değil.”

“Bu seninle ilgili bir konu,” dedi Graham hafifçe gülümseyerek. Sanki bu, sorunun cevabıymış ve her şeyi açıklıyormuş gibiydi.

Bir anda içinde kocaman bir minnettarlık duygusu kabarmış, kalbindeki en inatçı duyguları bile bastırmaya başlamıştı. Kafasındaki düşünceleri dağıtmaya çalışıyordu ama Harvard’ın resimleri, o kırmızı tuğla binalar ve yeşilliklerle çevrili kaldırımlar, en sevdiği şairler hakkında dersler alacağı o sınıflar bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Kendini orada hayal etmek, bunun çekimine kaptırmak öyle kolaydı ki.

“Hem iddia, iddiadır,” dedi Graham. “Yani zaten cezamı çekmem gerekiyor.”

Joe bir kez daha masanın yanında bitiverdi, ama bu kez

elinde iki tabak vardı. Tabakların her birinin içinde artistik bir biçimde yerleştirilmiş kakaolu sandviçler duruyordu. Ellie daha iyi görebilmek için sandalyesinde doğruldu. Devasa kremalı bisküvilere benziyorlardı. İki bisküvi arasında kalın bir krema tabakası vardı. Joe tabakları önlerine koyarken Graham'ın bunları getirtmek için kim bilir ne zahmetlere girdiğini düşündü. Ona bir söz vermişti ve sözünü tutmuştu. Söylediğini yapmıştı.

“Ee,” dedi Joe. “İddiayı kim kazandı?”

“Ellie kazandı,” dedi Graham ve Joe, hafifçe Ellie'nin omzunu sıkıp yeniden mutfağa döndü.

“Graham,” dedi Ellie. Graham o anda ona öyle derin bir bakışla karşılık vermişti ki Ellie nefesinin kesildiğini hissetti.

“O iş halloldu bile,” dedi Graham. “Bu sabah her şeyi ayarladım.”

“Ayarladın mı?”

“Evet,” dedi Graham. “Harvard’a gidiyorsun.”

Ellie gülümsedi. “En azından birkaç haftalığına.”

“Bu daha başlangıç.”

“Teşekkür ederim,” dedi ama bu sözcükler o anda hissettiklerini anlatmaya yetmiyordu ama Graham'ın onu yine anladığını ve bu kadarının bile ona yettiğini hissediyordu.

“Ye hadi şimdi,” dedi Graham kakaolu sandviçlerden birini ağzına götürerek. “Eyaletin resmi tatlısını yemeden Maine’li olduğunu söyleyemezsin bence.”

Sonrasında restorandan çıkıp kendilerini karanlık so-kağa attılar. Saat daha dokuz bile değildi ama sokaklar boşal-

mıştı. Herkes önceki gece yapılan kutlamalardan dolayı yorgundu. Yine de birlikte insan içine çıkmış olmak beklenmedik bir biçimde heyecan vericiydi ve Graham elini uzattığında Ellie onun elini sevinçle tuttu. Birlikte yürümeye başladılar.

“Eminim Kaliforniya’nın Her Şeyin Orta Yeri Kasabası’na döneceğine seviniyorsundur,” dedi Ellie yeşillik alanı geçtikleri sırada.

“Belki biraz,” dedi Graham. “Ama Maine’nin Kuş Uçmaz Kervan Geçmez Kasabası’nı özleyeceğim.”

“Belki bir gün geri dönersin,” dedi Ellie yan gözle ona bakarak. Onun şakayla karışık bir cevap vermesini bekliyordu ama Graham yüzünde ciddi bir ifadeyle bunu düşünüp başını salladı.

“Belki,” dedi. Önceki gece etraflarında hiç kimse yokmuş gibi, patlayan ışıklar ya da kulakları sağır eden o müzik yokmuş gibi oturup birbirlerine baktıkları o yerin önünden geçmişlerdi. “Ya da belki başka bir yerde görüşürüz.”

“Turne, Boston’a uğrar mı acaba?”

“Programa bakmam lazım,” dedi Graham. “Ama mutlaka uğrar.”

“Orada da başımızı bin bir türlü belaya sokabileceğimizden eminim.”

Graham sırtıttı. “Aslında hep şu kuğu şeklindeki botlardan çalmak istemişimdir.”

“Ve yazışırız,” dedi Ellie ona bakmadan.

“Ve yazışırız,” dedi Graham da.

“Ama benim e-posta adresimi de bir başkasınınkıyla karıştırma.”

“Aa, hiç huyum değildir,” dedi Graham gülümseyerek.

Sanki son birkaç haftayı yâd eder gibi o tanıdık yerlerin önünden geçerek yürümeye devam ettiler. Graham’ın üzerinde mayosuyla peşinden geldiği gün çardağın yanında konuştukları yeri, Ellie’nin şeker standını devirdiği sandviç dükkânını, onu ilk gördüğü ve yüzündeki o dalgın ve şaşırtıcı derecede üzgün ifadeyi fark ettiği yeri. Bu öyle derin bir hüzdü ki Ellie, karşısında donup kaldı.

Ama gözlerindeki o hüzünlü ifade kaybolmuştu şimdi.

Bunun yerine daha hafif ve huzurlu bir şeyler yerleşmişti gözlerine.

Nereye gideceklerini konuşmamışlardı ama ikisinin ayakları da anlaşılmış gibi aynı yere gidiyordu. Sahile inen ağaçlık alana ulaştıklarında –ki herhangi bir sahil değildi bu, onların sahiliydi– ikisi de aynı anda koya doğru yöneldi. Ağaçlık alanın başında Graham bir an tereddüt etti ama sadece bir an için Ellie elinden tutup onu çektiğinde yolun ormana karıştığı toprak kısma adım attı. Çok geçmeden ağaçlar yerini taşlık zemine bırakmıştı ve sonunda taşlar da suya yol vermişti.

Ellie okyanusu gördüğünde yüreğinin kabardığını hissetti. Yakamoz denizin üzerinde bir teknenin ardında bıraktığı köpükler gibi uzanıyordu. Rüzgâr tuzlu ve yoğun kokusunu sahile taşıyor ve yıldızlar tepelerinde ısıllı ısıllı parlıyordu. Sandaletlerini çıkarıp su kıyısına yürüdüler. Gökyüzü gibi

kapkara renge bürünmüş dalgaların kıyısında durdular.

“Buna bayılıyorum,” dedi Ellie parmaklarını suya değdirerek. Graham gülümsedi.

“Biliyorum, bu da listendeydi.”

Karanlıkta önceki gün oturdukları kayayı bulmak zor olmuştu. Bu kaya doğrudan suyun üzerine doğru yükseliyordu, dümdüz ve genişti. Sanki birilerinin üzerine oturması için yapılmıştı. Kayanın kenarından ayaklarını sarkıttılar. Dalgalar ayaklarının altına köpük köpük sular sıçratıyordu. Orada öylece oturup tepelerindeki ayı, göz alabildiğince uzanan lacivert denizi, mürekkep rengi gökyüzündeki yıldızları izlediler.

“Şimdi ne olacak?” dedi Ellie. Graham dönüp ona baktı. Ellie nefesini tutup ikisinin de çok iyi bildiği o gerçeği, ertesi gün gideceğini ve veda etmeleri gerektiğini söylemesini bekledi.

“Şimdi,” dedi Graham elini avuçlarına alarak. “Şimdi, bekleyeceğiz.”

“Neyi?”

“Yarını.”

Ellie yan gözle ona baktı. Graham sırtıttı.

“Geldiğini görürsen hiçbir şey çok korkutucu değildir.”

“Doğru,” dedi Ellie gülümseyerek. Bir süre sessizce durdular. Sonra Ellie dönüp ona baktı. “Yarına kadar burada mı bekleyeceğiz?”

Graham gözlerini sudan kaldırmadı. Orada oturmuş ve rüzgâr saçlarını havalandırırken öyle kaygısız görünüyordu ki.”

“Hep uyuduğun için gündeğumlarını kaçırdığını söylemiştin,” dedi. “Bu kez hayatta kaçırmazsın.”

Ellie güldü. “Ciddi misin?”

Graham başını salladı.

“Ama sabah çalışman gerekiyor.”

“Senin de çalışman gerekiyor,” dedi Graham.

“Ama benim güzel görünmem gerekmiyor.”

“Sen yine de güzel görünürsün zaten,” dedi Graham onu kendine doğru çekerek. Hava serindi ve Graham onu kollarına aldığı için mutluydu. Göğsüne yaslanmış dururken onun düzenli nefes alışlarını duyabiliyordu.

“Güneşin doğmasına daha çok var,” dedi.

“Yaklaşık sekiz saat.”

“Böyle söyleyince sekiz saat yetmeyecekmiş gibi geldi.”

“Sence bu kadar saat uyanık kalabilir misin?”

Ellie, Graham’ın göğsünde başını salladı. “Sen?”

“Ben de,” dedi Graham.

Uyanık kalacaklarına söz vermişlerdi ama Ellie’nin gözleri şimdiden kapanıyordu. Dalgalar bir tür ninni olmuştu sanki. Altlarında sadece ikisini alacak kadar küçük ama dünyanın geri kalanını onlardan uzak tutacak kadar büyük bir ada gibi uzanan kayanın üzerinde geçirecekleri saatleri düşünerek birkaç kez gözlerini kırptı.

Esnemeye başlayınca Graham onu hafifçe dürttü. Ellie yeniden gözlerini açtı. “Uyumuyorum,” diye mırıldandı ama uyanık olduğu da söylenemezdi. Tam olarak değil.

Birlikte gökyüzünün bir sayfa gibi çevrilip açılmasını, kemik rengi ayın yerini parlak güneşe bırakarak yeni günü müjdelemesini beklediler. Ellie kendini Fransa'daki şu mucizelerle dolu kasabayı düşünürken buldu. Mucizelerle dolu bir yerde, böylesine fevkalade ama bir o kadar da basit ve sıradan bir şeyin kıymeti bilinir miydi acaba? Öyle olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

“Merhaba,” dedi Graham, Ellie gülümsedi.

“İyi sabahlar.”

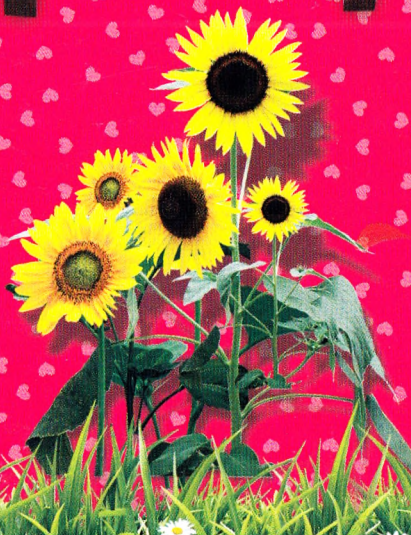
“Evet,” dedi Graham. “Gerçekten de güzel bir sabah.”

–*SON*–

TEŞEKKÜRLER

Jennifer Joel'e, Elizabeth Bewley'e, Stephanie Thwaites'e, Hannah Sheppard'a, Binky Urban'a, Megan Tingley'e, Pam Gruber'e, Liz Casal'a, Sam Eades'e, Josie Freedman'e, Catherine Saunders'e, Clay Ezell'e, Jennifer Hershey'e, Ryan Doherty'ye, Curtis Brown'a ve Random House Yayınevi'ne sonsuz teşekkürler.

Ve tabii ki anneme, babama, Kelly'ye ve Errol'a da destekleri için teşekkür ederim.

Jennifer E. Smith, *Statistical Probability of Love at First Sight*, *The Storm Makers*, *The Comeback Season* ve *You Are Here* romanlarının yazarıdır.

Çalışmaları yirmi yedi dile tercüme edilmiştir. St. Andrews Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisansını tamamlayan Jennifer E. Smith, New York'ta editörlük yapmaktadır.

G: Mutluluk nasıl bir şey?

E: Limanın üzerinden doğan güneş gibi. Sıcak bir günde yenen bir dondurma, sokağın aşağısından gelen dalga sesleri, köpeğimin kanepede yanıma kıvrılıvermesi gibi. Ya da akşam yürüyüşleri, muhteşem filmler, gök gürültülü fırtınalar, güzel bir peynirli hamburger gibi. Cuma günleri, cumartesi günleri, hatta çarşambalar gibi. Parmaklarını suya değdirmek, pijama altları, parmak arası terlikler, yüzmek, bir şiir ya da e-postalarda gülen suratlar olmaması gibi... Peki ya senin için mutluluk nasıl bir şey?

Bambaşka dünyalara ait, isimlerini dahi bilmeyen iki insan birbirlerine mutluluğun ne anlama geldiğini öğretebilir mi?

Onların hikâyesini okurken, yaşadığımız her şeyin bir sebebi olduğunu ve bu sebeplerin ortaya çıkışında yalnızca kaderin değil bizim de payımız olduğunu göreceksiniz.

